

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HU
CK

LULU
MOORE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HUCK: BİR NEW YORK OYUNCULARI ROMANI

LULU MOORE

Copyright © 2023 by Lulu Moore

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Düzenleme: Katy Nielsen

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler, olaylar, yerler, olaylar ve markalar yazarın canlı hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Kavuruculara, öğütücölere, baristalara, kahvehanelere, latte sanatçılarına.
Teşekkür . Bu kitap siz olmasaydınız var olamazdı.*

İÇİNDEKİLER

HUCK

Önsöz __

1. Huck
2. Nora
3. Huck
4. Huck
5. Nora
6. Huck
7. Huck
8. Nora
9. Huck
10. Nora
11. Huck
12. Nora
13. Huck
14. Nora
15. Huck
16. Nora
17. Huck
18. Nora
19. Huck
20. Nora

Sonsöz __

Teşekkür Yazar _____

Hakkında Ayrıca

yazan: Lulu Moore

DAHA FAZLASI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

HUCK

BİR NEW YORK OYUNCULARI ROMANI: BEŞİNCİ KİTAP

Lulu Moore tarafından

Huck'ın Spotify'ındaki alma listesi @lulumorebooks

OFFENBACH - Be Mine
PALOMA FAITH, SIGMA - Değişiyor
BOB MOSES - Never Ending
MAROON 5 - şeker
PRINCE - If I Was Your Girlfriend
AC/DC - You Shook Me All Night Long
SELENA GOMEZ - Hands To Myself HARRY
STYLES - Golden
ADELE - Easy On Me
TAME IMPALA - The Less I Know The Better BLEACHERS
- I Wanna Get Better
TAYLOR SWIFT - Bejewelled
THE 1975 - Somebody Else

PROLOGUE

H Hiç uyandığınızda hayatınızın tamamen farklı olduğunu gördünüz mü?

Aynı yataktasınız, aynı pijama pantolonunu giyyorsunuz ve bugün hala Pazartesi.

Ama bu farklı.

Her şey biraz daha keskin, biraz daha parlak, her şeyin tadı daha güzel.

Önceden, çocuklarınızla takılmaktan, hokey oynamaktan ve hayatta kazanmaktan keyif aldığınızı düşünürdünüz. Ama yanılmışsınız.

Çünkü sonrasında, siyah beyaz günlerinizin yıkama, durulama ve tekrarından ibaret olduğunu fark .

Bana da öyle oldu.

Onunla tanıştığımda olan buydu.

Gökkuşayı utandıracak kadar canlı bir spektrumda görene kadar duyularımı ateşledi.

Peki nasıl oldu da hiç beklemediğim bir pozisyona ? Milyon yıl geçse de hayal bile edemeyeceğim bir pozisyona?

Kulübüm ve onun arasında seçim yapmak zorunda kaldığım.

Gerçekten de bir seçim yapmak gerekmiyor, çünkü ortada bir yarışma yok.

Haftanın hangi günü olursa olsun, onu seçerim.

Onu ilk gördüğüm andan beri, o benim başlangıcım ve

Bitti.

Ve son, şu anda durduğum yer - geleceğime bakıyorum, yeni başlangıcıma hazırım.

Umarım işe yarar.

HUCK

Motoru durdurdum ve orada oturup uzaklara baktım.

Koç Campbell beni ofisine çağırılmayı uzun zaman olmuştu. Bir zamanlar her hafta bir sorun için çağırılırdım ama sezon henüz başlamamıştı bile. Geçen sezon bile sadece birkaç kez ziyaret etmiştim.

Parmaklarımı direksiyona vurarak, sabah dokuzda burada olmamı gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olabileceğini merak ettim - bana sadece on iki saat önce haber verilmiş bir toplantı.

Bu da neydi böyle?

Cevap verdiğim için şanslıydı. Bildiği kadarıyla, büyük ihtimalle çocuklarla dışarıdaydım. Ya da *ben* şanslıydım.

Şansın bununla bir ilgisi yoktu, çünkü tam da telefonumun çaldığı anda yatağa giriyordum.

Bu doğru - erken tadını çıkarıyordum.

Bugünlerde daha çok evde kalan tiplerdendim.

Bu yaz istemeden de olsa beladan uzak durmuştum. İstemeden de olsa başımı belaya sokmadım. Neler olduğunu fark ettiğimde, bundan hoşlandığıma karar verdim. Devam etmek için çaba göstermeye karar verdim.

Çoğunlukla uslu durmaya karar verdim.

Antrenmanlarıma devam ettim; ağırlık çalıştım ve günde sekiz mil koştum. Bir kitap okudum - Nike'inkini.

Balık tutmayı bile denemiştım ama bunun çok sıkıcı olduğunu anlamam yarım sabahtan az sürmüştü.

Bir insan neden bütün gün hareketsiz durmak ister ki?

Bütün gün *nasıl* hareketsiz durabildiklerini.

Eğer uzun bir süre tek bir pozisyonda kalacak olsaydım, bu yatay, şezlongda, elimde birayla olurdu - yanımda ihtiyacım olan tüm losyonu sürmeye hazır bir, muhtemelen iki, bikini giymiş kadınla.

Ama onu da yapmadım. Ve şimdi düşünüyorum da, bir süredir hiç yatay hareket yapmadım.

Bu alışılmadık davranış biçimine nasıl girdiğimi soruyorsunuz.

Sezon başında Drew ve Felix'in vakfına yardım etmek için kandırıldım ve New York'lu çok zengin ve yaşlı bir dul olarak tanımlanabilecek biriyle açık artırmaya çıkarıldım. Sanırım resmi terminoloji bu şekildeydi. Her neyse, annem olacak yaşıydı.

Hatta daha yaşlı.

Onun tekliflerini mümkün olduğunca kibarca reddettikten sonra ağlamaya başladı. Doğal olarak, ağlayan bir kadın karşısında her erkeğin yapacağı gibi paniğe kapıldım ve onu en sevdiğim restoranın en sessiz köşesine götürdüm; ben bir biramı bitirene kadar o altı martini içti.

Otuz yıllık kocasının kısa süre önce onu köpek parkında tanıştığı yirmi yaşında bir genç için terk ettiği ortaya çıktı.

"Köpeğimiz bile yoktu. Köpek parkında ne işi vardı?" diyerek ona ısmarladığım suya doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Sonunda orada oturup dinledim, çünkü gerçekten ihtiyacı olan şey buydu - dinleyecek biri. Sonra onu güvenli bir şekilde Yukarı Doğu Yakası'ndaki Classic Six'e geri götürdüm ve kapıcısına teslim ettim.

Ertesi sabah çok büyük bir gül buketi ve zarif bir şekilde kaleme alınmış bir teşekkür notu aldım.

İlk kez biri bana çiçek gönderiyordu ve bu hoşuma gitmişti.

Altmış iki yaşında eski bir model olan Abby Hoffman ile bu şekilde arkadaş oldum. Apartmanın giriş holünde asılı duran yirmi yaşındaki Andy Warhol fotoğraflarından anladığım kadarıyla tam bir modeldi. Ama bu, Richard Hoffman olarak bilinen Pencil-Dick ile evlendiğinde her şeyi bırakmak zorunda kalmasından önceydi.

Avrupa'da kız peşinde koşmak ve sarhoş olmak yerine, yazım Dick'in eşyalarını atmasına yardım etmek ve o geri almak için birini göndermeden önce dört bin dolarlık takım elbiselerini Goodwill'e götürmekle geçti. Onu aldatan eski kocasının orada yaşadığına dair her türlü kanıt çatı katından çıkardık ve sonra da, tırnak içinde söylüyorum, 'yeniden genç hissetmesine yardımcı olacağını' söylediği bir şey karşılığında sattık.

Bunun için uygun yerin Greenwich Village olduğuna karar vermişti; bahçeli bir kasaba evi, parasını denkleştirmek için bir Picasso'yu da satmak zorunda kalmıştı. Sonra da kalan para üstü ile vakfa yüklü bir bağış yapmıştı.

Kendimi her Salı akşam yemeği için ona giderken buldum ve yaz ilerledikçe Dicky ve kalemi için daha az üzülüyor ve bahçıvanı Martino'nun tavsiyesi üzerine bahçe için sipariş ettiği yeni bitkiler için daha çok heyecanlanıyordu. Ya da bana kahve siparişi verirken kendisiyle flört eden yerel şarküterideki baristadan bahsediyordu.

Ya da öğleden sonra mahallede yaptığı bir gezintiden dönerken onu gece içkisi içmeye davet eden yeni komşusu.

Çok geçmeden, kalbi kırık boşanmış kadının yerini gençliğinde olduğunu hayal ettiğim kişi almıştı - canlı, alıngan ve inatçı bir kadın - hala yeterince gençken sahada oynamaya karar vermiş biri.

Salı günlerimizin yanı sıra her hafta sonu mangal yapardık ve Brogan ile Carter tatilden döndüklerinde onlar da gelip mangal yaparlardı. Brogan ona poker öğretmeye çalıştı, ama onun yerine Abby Brogan'ı yere serdi ve ona kendi birkaç numarasını öğretti. Abby'yi Brogan'ın iyi bir kaybeden olmadığı konusunda uyarmalıydım, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü ilk kaybedişinden sonra Abby eline geçen her fırsatta Brogan'ı yenmeyi kendine görev edinmişti. Ve böylece yazın geri kalanı büyük bir eğlence içinde, altmış iki yaşında birinden ders almasını izleyerek geçti.

Brogan'ın hakkını vermek gerekirse, çoğunlukla onun kazanmasına izin verdi çünkü hepimiz onu gülerken görmeyi seviyorduk, özellikle de ona ve Carter'a yazının nasıl başladığını anlattıktan sonra.

İşlerin iyice kızıştığı tek an, Abby'nin haftalardır bahsettiği sıkıcı çiçek festivaline gidebilmek için dördümüzün hafta sonu Hamptons'a gittiğimiz zamandı. Brogan ve Carter'ın sahildeki bara gitmek üzere yola çıkmaları bir saatten az sürmüştü; daha sonra yanlarında birer kızla eve döndüklerinde kıvılcımlar uçuşmaya başlamıştı. Abby araya girmiş, içki koymuş ve kızları modellik yaptığı günlerden ve bir zamanlar Mick Jagger'la geçirdiği hafta sonundan hikâyelerle oyalamıştı. Sonunda kızlar Uber'le evlerine dönmüşlerdi.

Brogan ve Abby gecenin ikisinde alevli bir kavga etmiş ve Brogan bir hafta boyunca onunla konuşmayı reddetmişti.

Veda konuşması *"Andy Warhol'un öfke nöbetleriyle başa çıktım, kıyaslandığında sen bir çocuksun"* oldu ve ardından Brogan yaşlı bir kadına bağırdığı için suçluluk içinde kıvranırken o günlerine devam etti.

Haftalık barbekü partisi için koşarak geri gelmesi uzun sürmedi, Abby aptal olduğu için kulağına bir tokat attı ve ardından o akşamki pokerde kazanmasına izin verdi.

Özetlemek gerekirse, yazım neredeyse büyükannem yaşında biriyle takılmak ve kavgalarda hakemlik yapmakla geçti; başımı belaya sokacak hiçbir şey yoktu.

Çantama uzanıp arabadan çıkarken omzumdaki sızıyı görmezden geldim. Bu işi bir an önce bitirip, ne olduğunu öğrenebilirdim.

Antrenman tesisimizin koridorları sessizdi. Sezon öncesi koşuşturmacasının başlamasına bir hafta daha vardı.

Geçen sezon sona erdiğinden beri buraya gelmemiştim; aslında belki de kimse gelmemişti çünkü girişin ortasındaki Rangers logosunu hiç bu kadar yeni parlatılmış olarak gördüğümü hatırlamıyorum - logoyu gördüğümde kalbim bir an için durdu ve dünyanın en iyi takımının bir parçası olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım.

Kulübümü seviyordum.

Görevli güvenlik görevlisine başımı sallayarak binanın içinde yürümeye başladım. Bu kadar sessizken buranın tadını nadiren çıkarabiliyordum. Bugün, neredeyse meditasyon gibiydi. Sessizliği içime çektim ve duvarlarında New York Rangers takımlarının - geçmiş ve şimdiki - çerçeveli fotoğraflarının gururla asılı olduğu koridor boyunca yürürken havalandırmalardan pompalanan buzun şifalı kokusunu içime çektim.

Güç ve Kondisyon sütlerine yaklaştığımda hızımı artırdım, belki tam geçtiğim anda biri çıkmaya karar verir diye. Spor salonunun yanından hızla geçip Koç'un ofisinin bulunduğu altıncı kata çıkan asansöre bindim.

"Sands? Sen misin?" Asansörün kapıları bir ding sesiyle açılırken Koç Campbell bağırdı.

Adam önceki hayatında bir şahin olmalı.

"Evet, Koç," diye eşit bir ses tonuyla cevap verdim, sonra kapının çerçevesine baktım ve saatime dokundum. "Buradayım, tam zamanında."

Tekrar konuşmak üzereydi ama sonra yalnız olmadığını fark ettim.

"Jasper! Burada ne işin var? Hâlâ İngiltere'de olduğunu sanıyordum."

"Yokluğumda işleri berbat etmediğinden emin olmak için kontrol etmek istedim." Jasper elini uzattı ama tokalaşmak yerine beni kucakladı ve sırtıma okkalı bir tokat atarak beni bir kez daha süzdü. "Seni görmek çok güzel. Harika görünüyorsun!"

"Evet, bilirsin, antrenmanlara devam etmem gerekiyordu, değil mi?" Geri çekildim ve sızlayan omzumu tekrar tuttum, kasılması durana kadar sıktım. "Bu sezon zirvede olduğumuzdan emin olmalıyız."

"Sands, neler oluyor?" diye bağırdı Koç, kartal gözleriyle elimin yakama sürtündüğü yeri işaret ederek.

"Yok bir şey, Koç. Sadece ağır kaldırdığım için biraz kaskatı kesildim."

Ona kaldırdığım şeyin spor salonundan değil, Abby'nin çok ağır mermer giriş masasını tam olarak hangi pozisyonda istediğine karar veremediği geçen hafta sonu ileri geri taşımaktan kaynaklandığını söyleyecek değildim.

Kaşlarını çattı. "Git ve Nora'yı ziyaret et. O bu işi ."

"Sorun değil, Koç."

"Sormuyorum." Gözlerini bana dikti. "Sezon öncesi gelecek hafta başlıyor. Maçlara başlamadan önce zayıf bir omuzla buza çıkmanı istemiyorum."

"Elbette, Koç, sorun değil," diye kabul ettim, bu iş daha fazla kazanamayacağım bir ileri geri tartışmasına dönüşmeden önce. Ama bugün ya da başka bir gün gidip Nora'yı görmeye niyetim yoktu. Bunu düzeltecek başka birini bulacaktım. "Her neyse, beni omzumu konuşmak için çağırmadınız."

Masasının üzerine eğildi ve o meşhur bakışlarını üzerime dikti. O kadar çok maruz kalmıştım ki artık etkisini yitirmişti ama yine de ne zaman bana doğru yönelse içimde bir endişe fısıltısı hissediyordum.

Koç zamanında ligin en sert savunma oyuncularından biriydi. Kariyerinin büyük bölümünü Blackhawks'ta geçirdikten sonra emekli olmuştu ama beş kez Stanley Kupası'nı kazanmadan önce değil. Zamanında bir efsaneydi ama şimdi bunun tek anlamı, antrenmanlardan, çalışma saatlerinden, sakatlıklardan ya da programdan ona asla şikâyet edemeyeceğimizdi çünkü o bunları zaten yaşamıştı. Nasıl olduğunu biliyordu. O her şeyini vermişti ve bizden de bunu bekliyordu.

"Haklısın. Hayır, yapmadım." Kısa bir süre Jasper'a, sonra tekrar bana baktı. "Jacobs koçluk ekibine katılmak için geldi."

Jasper'la yüzleşmek için döndüm. Geri dönmek istediğine dair söylentiler duymuştum ama sadece bu kadar olduğunu ve emekli olduktan sonra öyle kalacağını düşünmüştüm,

Karısı ve çocuğuyla vakit geçiriyordu, özellikle de yakın zamanda bir çocuk daha beklediği için. "Jas, tebrikler dostum! Geri dönmene sevindim. Bu harika!"

"Sağ ol dostum. Bir yıl aradan sonra alışmak biraz zor olacak ama sanırım Wolfie artık evde dolaşmamdan sıkılmaya başladı," diye sırttı. "En azından artık eve morarmış bir gözle gelme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Seni anlıyorum dostum," diye güldüm ve Koç'a döndüm. "Yani... beni bu yüzden mi buraya çağırdın? Jas, ilk gününde bir tura mı ihtiyacın var? Seni birkaç kişiyle tanıştırmamı ister misin?" Ona doğru eğildim ve göz kırptım. "Sana otomat makinesine vuracağın yeri gösteririm, böylece sana bedava soda verir."

Jasper kıkırdayarak başını salladı. "Bunu sana ilk gününde gösterdiğime eminim."

"Hayır, Clevs yaptı," diye sırttım ama omuzlarım biraz çöktü.

Çiftlik takımından Rangers'a katıldığımdan beri Drew Crawley ve Felix Cleverly ile oynuyordum. Kulüpte geçirdiğim dokuz yıl boyunca ilk kez onlarla oynamamıştım. Felix kötü bir kazanın ardından geçen sezonun çoğunda oynamadığında bile Drew hala buralardaydı. Sonra son sezonlarında onlarla oynadım ve playoff'lara kalamasak da epik bir yedi ay geçirmiştik. Neredeyse tam gücümüze geri dönmüştük.

Ama her şeyi birlikte yaptıkları için, Cooper Marks'la birlikte ikisi de artık emekli olmuşlardı ve bu yıl, orijinal ilk altıdan sadece Brogan ve benim kaldığım yeni bir hatta, neredeyse tamamen yeni bir takıma alışmakla geçecekti. Carter ilk on birdeki yerini sağlamlaştırmıştı ama Dante Manners birkaç ay önce kimsenin bahsetmediği bir kızla yaşadığı olayın ardından Yıldızlar'a takas edilmişti. Yani hesaplarıma göre bir , bir sol savunma ve bir sol kanat eksikimiz vardı. Rakip sağ kanatta kalırsa işimiz çok olurdu.

Kendi şakama gülmemek için dudaklarımı yuvarladım ve arkama yaslanıp onlar birbirlerine bakarken ben de onlara baktım. Biraz daha uzun sürerse bir oda tutmaları gerekecekti. Koç ağzını açtığında gerginliği kırmak için bir espri yapmak üzereydim.

"Geçen sezon beni etkiledin Sands. Olgunlaştın; bıraktın. Adını Norris Kupası'na bile yazdırdın." Cümlelerini yumrukladı, çünkü Koç Campbell az ve öz konuşmanın daha iyi olduğu bir ekolden geliyordu. "Gazetelerde seninle ilgili hiçbir şey görmedim."

Bu yaz muhtemelen bir ilk oldu," diye ekledi dudağını alaycı bir şekilde kıvrırarak.

Göğsüm biraz şişti.

Her yıl çok yönlü en iyi defans oyuncusuna verilen Norris Kupası'na adımları yeni yazdırmıştım. İlk kez bu ödüle layık görölüyordum, sağımıdaki adamın adı benimkinin altında toplam dört kez yer almıştı. Kazanacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi ama geçen sezon spor sayfalarında adımdan her zamankinden daha olumlu bahsedildiğini fark etmiştim.

Daha az kavga, daha çok top kurtarma - bu tür şeyler.

Yaz boyunca Abby ile takılmanın ve gecelerin tadını çıkarmanın ötesinde, sezon dışı daha makul yatma saatimle birlikte neden çocuklarla dışarı çıkmaya daha az meyilli olduğumla da muhtemelen bir ilgisi vardı. Bunu sürdürüp sürdüremeyeceğimi görmek istemişim; isterseniz bir öz disiplin testi de diyebilirsiniz.

Hiç tanınmadığım bir şey.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, bunun Koç'tan alabileceğim en büyük iltifat olduğunu biliyordum, ama bu bir iltifat *değildi*.

"Dokuz yıldır buradasın Sands. Artık kıdemli ekibin bir parçasısın."

Başımı salladım ama ağzımı düz bir çizgide tuttum, bu gerçekler listesinin nereye gittiğini merak ediyordum. "Evet, efendim."

"Bu, gençlerin seni örnek alacağı anlamına geliyor." çekmecesine attı ve çıkardığı şey her neyse göremedim. "Jacobs bizden ayrıldıktan sonra," boş bir ifadeyle tırnaklarını inceleyen Jasper'a baktım, "Crawley ve Cleverly geçen sezon takıma liderlik etme konusunda iyi iş çıkardılar, umarım sen de bir iki şey öğrenmişsindir."

Bir soru sormadı ama yüzündeki ifadeden bir yanıt beklediği anlaşılıyordu. "Koç mu? Elbette... Her yıl öğreniyorum..."

"Hmmm."

Elindeki her neyse masanın diğer tarafına itildi. Öne doğru eğildim.

Kaşlarım düğümlendi. Gözlerimi kırptım. Sonra gördüğümü sandığım şeyi gördüğümde emin olmak için bir kez daha kırptım. Sonra gözlerim yanana kadar genişledi.

Başımı kaldırıp Koç'a, sonra da poker suratı çoktan gitmiş, sırttan Jasper'a baktım. Titreyen ellerimle uzanıp, ortasında kırmızı bir C harfi olan işlemeli yamayı aldım.

Ciğerlerimde sıkışan havayı öksürerek dışarı attım ve artık sesimi tanıyamıyordum. "Bu gerçek mi?"

"Evet." Koç'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama ben daha emin olamadan kayboldu. "Tebrikler Sands. Sıkı çalışman bu yıl gerçekten karşılığını verdi ve pek çok insanı etkiledin. Bunu hak ediyorsun."

Suskunluğumla tanınmazdım - aslında tam tersi. Genelde insanlar beni her şeyden çok sustururdu. Ama o anda söyleyecek sözüm yoktu.

Küçük bir çocukken dördüncü Noel'imde yerel buz pateni pistini ziyaret ettiğimizden beri, ailemin hayal kırıklığına uğramasına rağmen hokey oynamayı hayal ediyordum. Aslında tam olarak hayal kırıklığına uğratmadılar, ancak diğer şeylerin yanı sıra kağıt satmayı da içeren yerel kağıt fabrikasını işleten aile şirketindeki kardeşlerime katılmamı tercih ederlerdi.

Bu doğru. Kağıt.

Ne zaman hokeyden bahsetmeye başlasam babam bana "Kağıt işinde iyi ve zor bir gün, evlat, dünyayı döndürür" diye şaka yapardı.

Kâğıtla ilgili yanlış bir şey yok ama onu satmak listemde balık tutmaktan hemen sonra geliyor.

Bir kere denedim. Bana göre olmadığını söyleyebilirim.

On dört yaşına geldiğimde hokeyle besleniyor, uyuyor ve nefes alıyordum. Okul takımına girmiştım ve her akşam antrenmandaydım, ancak bir hafta sonu bahçede disk atarken elli yedinci camımı kırdığımda, babam tüm kırıkları ödemek için bir yaz boyunca onun için çalışmam gerektiğini söyledi.

Aslında demek istediği, kağıt işine uygun olmadığımı kanıtlamak için bir yazım olduğuydu.

Bütün bir yaza ihtiyacım yoktu. İlk görevim teslimat kamyonlarını varış noktalarına göre düzenlemektir - o hafta yerel gazete neredeyse haftalık baskısını her zamanki 45 gsm yerine karton kağıda basmak zorunda kalıyordu. Hemen ofise geçtim ve günlük kamyon teslimatlarını izleyen elektronik tablolara rakamların girilmesinde yöneticiye yardımcı oldum. Hepsi bu kadardı. Girdi rakamları. Ama bu da işe yaramadı.

Öncelikle, on dört yaşındaydım. Düzenli olarak ailenin gevezesi olarak adlandırılan biri olarak, tam olarak ne yapmam gerektiğine ve ne zaman yapmam gerektiğine dikkat etmemem gerçekten benim hatam değildi.

Çünkü kafam bulutlarda değilse bile yeni bıçaklarımı düşünüyor ya da bir önceki sezon kupa finallerinde izlediğim oyunları ezberliyordum.

çubuğumu sarmak için farklı bir bant denemeye ihtiyacım olup olmadığını düşündüm. Kağıt teslimatlarını düşünmüyordum.

Ondan sonra dışarı çıktım ve yazın en sevdiğim işine başladım - küçük kütüklerin ve odun kütüklerinin parçalayıcıya boşaltılmasına yardım etmek. Babam beni beladan uzak tutmak için en iyi yerin burası olduğunu düşünüyordu ve çoğunlukla haklıydı, ancak kereste deposundaki adamları artık sopalar ve disk olarak kullandığımız birkaç küçük kütükle günlük üçe üç oynamaya ikna ettikten sonra o ay verimliliğin daha düşük olduğuna dair maaşım üzerine bahse girmeye hazırım. O Ağustos ayı boyunca bunu bir turnuva olarak yürüttük - tabii ki benim takımım kazandı.

Üçümüze verilen küçük ahşap kupa kütüğü hâlâ bende duruyor.

Kereste fabrikası beni zinde tuttu ve büyüme dönemime denk geldi ve okula geri döndüğümde koçum beni defansa kaydirdi ve o zamandan beri orada oynuyorum.

Babamın kâğıt üzerinde benim için bir gelecek olmadığını kabul etmesi uzun sürmedi. Ve o andan itibaren beni antrenmanlara götürmekten ya da maçlarımı izlemekten hiç şikayet etmedi. Hatta takıma sponsor olmaya bile karar verdi - bu onun takımın bir parçası olmasının ya da benim kağıt işinin bir parçası olarak kalmamın bir yoluydu.

Hokeyi seviyordum ve o bile bunu görebiliyordu.

Hokeyi *severdim* ama kaptan olmayı hiç hayal etmemiştim. Bu hiç arzuladığım bir şey değildi. Ben sadece oynamaktan mutluydum. Oynamakta, bir şeyin parçası olmakta iyiydim. Asla liderlik etmek istemedim; bu başkasının işiydi.

Ama şimdi, yamayı elime alıp parmaklarımı pürüzsüz işlemeli çıkıntıların üzerinde gezdirirken, bunun yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ettim. Sadece yapabileceğim değil, iyi yapabileceğim bir şey.

Kaptan.

Yaz boyunca Abby ile vakit geçirmek bana düşünmek için yiyecek vermişti. Annem ve babam yaşında kimseyle takılmamıştım ve benimkiler benimle gurur duysa da, babamın yolundan gitmediğim için içlerinde küçük bir pişmanlık taşıdıklarını biliyordum; içimden bir parça onun hayalini paylaşmıyordu - bunu yapacak üç ağabeyim olmasına rağmen.

Bu yüzden onlarla hokey hakkında, patenlerimi her , buza her vurduğumda ve hokeyi içime çektiğimde hissettiğim heyecan hakkında hiç konuşmamıştım.

serin pist havası, her seferinde son düdük çalarken diski kalenin arkasına attım.

Ama Abby bana daha fazlasını yapabileceğimi hissettirmişti ve o yavaş yavaş kederinden ve öfkesinden kurtuldukça ben de ona hokey hakkında hissettiklerimi açmıştım. Bana düşündüğüm gibi bir hayal kırıklığı hissettirmişti. Belki de bilinçaltımda bir şeyler için çalıştığım için evde kalıyordum.

Ve o şey daha yeni gelmişti.

Bana reddedemeyeceğim bir fırsat sunulmuştu - içgüdüsel olarak nitelikli olduğumu bildiğim bir fırsat. Başarılı olacağımı. Hatta bunun için doğmuştum.

"Koç..." Kekeleydim ve Jasper ile onun arasına baktım. "Ben... teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Jacobs, ihtiyaç halinde size yol gösterecek. Koçluk ekibime katılıyor ama onu tavsiye almak için kullanın. Onu bir akıl hocası olarak kullanın. Emekli olan bir kaptana tam erişim sağlamak her zaman mümkün olmaz."

Sessizce başımı salladım, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordum. Jasper'a döndüğümde onu bana sırtırken buldum.

"Bunu hak ediyorsun dostum. Çok çalıştın. Burada olmadığımı biliyorum ama yine de her maçı izledim."

Dudaklarımı yuvarladım, duygularımı elimden geldiğince içimde tutmaya çalıştım çünkü dikkatli olmazsam Drew gibi hüngür hüngür ağlamak üzereydim. "Evet."

"Bu sezon ikimizin de yeni rolleri var; ikimizin de yapacak işleri var."

Avucumun içinde düz bir şekilde duran yamaya baktım, sonra başımı kaldırdım ve sonunda sırtıabildim. İçimden yüksek sesli bir kahkaha patladı. "Evet, haklısın. Bunu hiç beklemiyordum. Yukarı çıkarken ne için kıcıma tekme yemek üzere olduğumu anlamaya çalışıyordum."

Koç sırtırken Jasper homurdandı.

"Geçen sezon sen iki günde bir buraya gelmesen kesinlikle daha fazla zamanım oluyordu." Koç'un ağzı sert bir çizgi halinde düzeldi ve bir kez daha bakışlarıyla beni kıştırdı. "Beni hayal kırıklığına uğratma Sands. Bu takımın tekrar yoluna girmesi gerekiyor ve Tanrı biliyor ki telafi etmemiz gereken yeterince şey var. Takımın yarısının bir anda emekli olduğu duruma nasıl geldik, bilmiyorum..." diye mırıldandı başını sallayarak, sonra bana sert bir parmak salladı. "Artık kaptan sensin ve senden çaylaklara örnek olmanı bekliyorum. Bu yıl playofflara geri dönmemizi istiyorum."

Neredeyse dalgın bir şekilde başımı salladım. *Örnek* ol, dedi.

Koç'un karşısındaki sandalyede oturduğum süre boyunca masasındaki tek çerçeveli resme bakmaktan kaçındım - Nora ve annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadının sarı saçları ve geniş gülümsemeleri neredeyse aynıydı. Gerçi Nora'nın gamzeleri, onlara baktıkça kalbimin daha çok çarpmasına neden oluyordu, ki bunu nadiren yapardım, çünkü bakmak sadece bela istemek değil, bunun için ellerimin ve dizlerimin üzerinde yalvarmak olurdu.

Çok geç öğrenmiştim.

Rehabilitasyon ekiplerimize katılmadan ve onu her gün görmek zorunda kalmadan önceydi.

Kaptan yapılmadan ve örnek olmam emredilmeden önce. Ve eğer daha önce Koç'un kartal gözleri altında olduğumu düşünseydim, bu şimdikiyle kıyaslanamazdı.

Örnek olun.

Gözlerimi fotoğraftan ayırıp babasından miras kaldığı belli olan masmavi gözlerine bakmaya zorladım kendimi... çünkü koçunuzun kızına bakmak hiçbir koşulda yasaktı.

Ne yazık ki benim için, Nora'yı ilk gördüğüm andan beri tek yapmak istediğim ona bakmaktı.

Çünkü Felix Cleverly'nin evinde yanımdan geçip gittiği ilk andan beri ondan hoşlanıyordum.

Haşlayıcı, yakıcı, kavurucu sıcaklar gibi.

Evet. Koçunuzun kızından hoşlanmanın örnek olmak olarak değerlendirilmeyeceğinden oldukça eminim.

Bu nedenle, tıpkı kağıt üzerindeki geçici kariyerim gibi, Nora'ya olan aşkım da benimle birlikte yaşayacak ve ölecekti.

NORA

" misin? Yardım edebilecek kimse yok mu? Bunu iki ay önce ayırtmıştım!"

"Biliyorum hanımefendi, özür dilerim. Sistemimiz geçen hafta çöktü ve planlanmış işlerimizin çoğunu kaybettik. Herkese ulaşip haber vermeye çalışıyorduk ama siz bir şekilde radarımızdan kaçtınız ve şu anda yeriniz dolu."

Dişlerimi sıktım, derin nefes alırken burun deliklerim şişti. Bu hafta sonu taşınyordum - ya da taşınmam gerekiyordu - ama şu anda bunun nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü şimdi eşyalarımı en iyi arkadaşım la kiraladığım daireden çıkarıp nihayet benim diyebileceğim bir yere taşımak için başka bir çözüm bulmam gerekiyordu. Tamamen benim.

Jess Holden'la çıkmaya başladıktan sonra, kaçınılmaz olarak 'erkek arkadaşın yanına taşınma' olayının yaşanacağını biliyordum, bu yüzden bunu bir fırsat olarak değerlendirmeye ve taşındığım bir sonraki evi sadece ve sadece benim evim yapmaya karar verdim.

Ayrıca, taşınmak tam bir baş belasıydı.

Daha önce hiç yalnız yaşamamıştım ve kendi evim de olmamıştı, bu nedenle bir taşla iki kuş vurmam gerektiğini düşündüm. Hesabımı yaptıktan sonra, karşılayabileceğim bir fiyata ve daha önce suç mahalli olmamış mükemmel bir daire arayışına başladım - ki bu görüldüğünden daha zor.

Ama sonra hem çok yetersiz bütçemi hem de ev yenileme programlarına olan sevgimi ve babamın onayını birleştiren mükemmel bir yatak buldum. Ayrıca eski evimle aynı mahallede ama metroya daha yakındı, bu da maç günleri için idealdi. Daha az ideal olan ise otobana çıkmak ve şehir dışına, antrenman tesislerine ya da babamın evine gitmek için dolaşmak zorunda olduğum uzun ve tek yönlü caddelerdi. Yine de en azından yeni sürüş zamanımı verimli kullanıyordum çünkü bu görüşme şimdiden kırk beş dakika sürmüştü ve kahvemi ilk yirmi dakika içinde bitirmiştim.

"Tamam, eşyalarımı ne zaman taşıyabilirsin? Ev sahibimin birkaç gün daha kalmama izin verip vermeyeceğine bakabilirim."

Eğer mümkün olsaydı, yüzünü buruşturduğunu duyduğuma yemin edebilirdim.

"Mesele de bu... Önümüzdeki ay tamamen doluyuz. Ekim ayına kadar yerimiz . Yoğun bir taşınma ayı." Kanımı bir şekilde kıkırdadı. "Üzgünüm hanımefendi ama yapabileceğimiz bir şey yok."

Direksiyonu kavrarken iki yumruğumun eklemleri beyazlaşsa da, hayal kırıklığı içinde kornaya sertçe basmaktan kendimi alıkoydum.

"Peki," diye cevap verdim, sonra başka bir şey çünkü ne söyleyebileceğimden emin değildim. Telefonun ucundaki adam da söyleyecek başka bir şey olmadığını hissetmiş olmalı ki hat kesildi. "Alo?"

Taşınma günümün gerçekleşmeyebileceğini öğrendiğimden beri içimde tuttuğum yüksek sesli, sinirli çığlık, ben durduramadan patladı. "Siktir! Siktir, siktir, siktir."

Önüme bakmadan fırlayan bir arabayı kaçırmak için sağa dönmek zorunda kaldığım sırada başım koltuk başlığına çarptı.

"Sik kafalı! Nereye gittiğine dikkat et!" Normalde yapacağımdan çok daha yüksek sesle bağırdım, ama şaşırtıcı bir şekilde, her ikisi de kornalarını çalan iki arabanın arasından geçtikten sonra biraz daha iyi hissettim. "Bugün herkesin nesi var böyle?" Homurdanarak ekledim.

Antrenman tesisine otomatik pilotta gitmiş olmalıyım, çünkü ağaçlarla çevrili uzun şeritten aşağıya, ortasında New York Rangers arması asılı büyük, kraliyet mavisi kapılara doğru gittiğimi fark etmeden önce giriş için dönüş tabelasını zar zor gördüm.

Bugün sessizdi. Sezon boyunca, favori oyuncularını bir an olsun görebilmek umuduyla dış duvarın etrafında dolaşan çok sayıda taraftar olabilirdi. Drew ve Felix'in son maçlarının olduğu hafta, taraftarların oluşturduğu duvar o kadar yoğunlu ki güvenlik barikatlar kurmuştu. Ama bugün, sadece girişteki Joe beni karşılamak için oradaydı; içinde bulunduğum ruh hali göz önüne alındığında memnuniyetle karşıladığım bir şeydi bu.

"Günaydın, Bayan Campbell. Bugün sizi gördüğüme sevindim." Selamlamak için parmağını Rangers şapkasının tepesine vurdu.

"Hey, Joe, çocuklar nasıl? Umarım iyi bir yaz geçirmişsinizdir."

"Evet, beni kesinlikle meşgul ettiler. Şimdi sezonu dört gözle bekliyorum. Çocuklarımızı en iyi durumda tutuyorsunuz."

"Denerim." Göğsümdeki sıkıntı hafiflerken ona küçük bir gülümseme verdim ve açtığı kapılardan geçtim.

Hiçbir zaman otoparka ilk giren ben olmadım; bunun için yeterince erken kalkamadım. Ayrıca, muhtemelen en uzakta ben yaşıyordum, oyuncuların çoğu antrenman tesisine şehirden daha yakındı - ya da en azından ailesi olanların çoğu.

Tam babamın arabasını belirlenen yerde gördüğümde motoru durdurdum. Buraya ondan önce gelen nadirdi. Sezon boyunca burada yaşamadığına ikna olmamıştım, gerçi evi üç milden daha az bir mesafede olduğu için, öyle de denebilirdi.

Eşyalarımı topladım, ancak çevresel bir zil sesi başladı ve kapıyı açmamı engelledi.

"Hey."

"Hey, bebeğim, ne oldu? Çözme konusunda bir yere varabildin mi?"

Arabayla gelirken bir an için hayatımın dilediğim kadar düzgün gitmediğini unutmuştum, ama Jess'in arabanın hoparlörlerinden bana yüksek sesle ve net bir şekilde hatırlatan sesiyle her şey geri geldi.

"Hayır, bir tür sistem çökmesi yaşadılar ve sonra da lanet olası slotumu verdiler," diye homurdandım. "Ne yapacağımdan emin değilim."

"Holden'la konuşayım, bakalım arkadaşları yardımcı olabilecek mi? Bu hafta sonu uzakta olduğumuz için çok üzgünüm. İptal ederdim ama..."

"Holden'ın ailesiyle geçireceğin bir hafta sonunu iptal edemezsin," diye araya girdim, sorarsam iptal edeceğinden emin olmama rağmen.

Jess ve müstakbel kayınvalidesi aynı dalga boyunda değillerdi ve onları ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Neyse ki Georgia'da yaşıyorlardı ve bu yüzden onları çok fazla görmüyordu - ya da hangi açıdan bakarsanız bakın bol bol görüyordu. Ancak ebeveynlerin evlilik yıldönümleri, özellikle de iyi geçinmeye çalışıyorsanız, en iyi arkadaşınızın taşınmasından daha önemliydi.

"Yapabilsem yapardım," diye homurdandı, çünkü ikimiz de bunun başka bir gün için daha büyük bir sorun olduğunu biliyorduk.

"Biliyorum."

"Bekle." Holden'a yüksek sesle ama boğuk bir şekilde bağırmasından elini telefonun hoparlörüne koyduğunu anladım. *Paketleme, kaldırma ve yatak* gibi birkaç kelime seçebiliyordum ama işitme duyumu zorlamadan önce anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Bir dakika sonra hâlâ benden bahsettiğinden bile emin değildim... "Jess? Jessie?"

Tam telefonu kapatıp bu durumu kendi başıma çözmeye çalışıyordum ki geri geldi.

"Holden birkaç arkadaşına mesaj attı. Jack öğleden sonra gelip eşyalarını yerleştirmene yardım edebileceğini ama sabah meşgul olduğunu söyledi. Başka birinden haber alırsa sana mesaj atarım. Başka nakliyecileri aramama yardım etmemi ister misin?"

Ses tonunda taşıdığı umudu takdir ettim, her ne kadar kendimi eksik hissetsem de. Taşınmadan iki gün önce New York'ta nakliyeciyi ayarlamaya çalışmak, eğer bu soruna harcayacak paranız yoksa - ki yoktu çünkü hepsi depozitoma gidiyordu ve kalan para da boya almak için kullanılıyordu.

Bu yüzden ucuz nakliyecilere rezervasyon yaptırmadınız, çünkü kaçınılmaz olarak son dakikada iptal ediyorlardı.

"Teşekkürler. Muhtemelen ağır işleri yapacak birkaç adama ihtiyacım var ve sanırım bir U-Haul ya da onun gibi bir şey kiralamam gerekecek."

"Tamam, Holden'ın arkadaşları ona geri döndüğünde sana haber veririm." Hattan yumuşak bir cıvıltı geldi ve düşünürken dudaklarını büzdüğü o şeyi yaptığını anladım. Ayrıca tam olarak ne düşündüğünü de biliyordum. "Biliyorsun, çok ağır işler yapabilecek adamlarla dolu bir yerde çalışıyorsun. Onlara her zaman sorabilirsin... ya da özellikle birine."

Evet, Holden'la konuşurken sözünü kesmeliydim, çünkü 'özel biri' hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi.

"Tamam, bu kadar yardım yeter. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Sonra konuşuruz." "Ben de bazı telefon görüşmeleri yapabilirim, biliyorsun. Bu daha önemli

Bu sabah yapmam gereken başka bir şey varsa..."

Direksiyona sııttım, çünkü Holden'ın ailesiyle takılmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa muhtemelen tüm taşınmamı organize etmesini sağlayabilirdim. Cazip gelmişti ama bu sadece ikimiz için de baş ağrısına yol açacaktı.

"Kibar ol. Ve uslu dur! Pazartesi döndüğünde görüşürüz."

"Peki," diye mırıldandı ve gözlerini devirdiğini anladım. Sonra bir kahkaha attı. "Tamam, sen varsın. Yeni eve yemek getireceğim."

"Anlaştık. Seni seviyorum, birazdan konuşuruz."

"İşleri yoluna koymayı başardığında bana haber ver."

"Yapacağım," diye cevap verdim ve aramayı sonlandırma düğmesine bastım. Çantamı tekrar aldım ve koşmaya başlamadan önce dışarı fırladım. Geç kalıyordum ve

ızgara peyniri es geçecek değilim.

"Biliyorum," diye göz kırptı ve beni ofisime kadar takip etti.

Muzu masama fırlattım, sonra kese kağıdını yırtıp açtım ve uzak anıların minik sızısını görmezden gelerek kokuyu içime çektim.

Mmmmm.

Başkaları için bu ızgara peynir sadece iki dilim kalın beyaz ekmek arasında erimiş kaşar peyniriydi. Ama benim için, annemin çocukken ve gençken bana yaptığı ızgara peynirlerin baş döndürücü bir hatırlatıcısıydı - babamın o öldükten sonra da yapmaya devam ettiği ızgara peynirler.

Aslında, ızgara peynir yasal olarak pişirebildiği tek şeydi.

Taşındığımda ona bir aşçı tutmak istedim, ancak zamanının çoğunu eğitim tesisinde ya da Garden'da geçirdiği için yemek odasında yiyeceğini ya da dışarıdan sipariş vereceğini savundu, ancak ben onun zorunda kalmaması için yemekleri ısıtması için dondurucusuna bırakmayı tercih ettim.

On üç yıldır babam ve ben birlikteydik; annem on altıncı doğum gününden hemen sonra öldü. Beni 16 yaş elbisemle görebilmek için hayata tutunduğuna hâlâ inanırım. Ve o zamanlar, babamın onsuz dağıldığını anlayacak, taşıdığı kederi anlayacak ve bunu kemiklerimin derinliklerinde ve göğsümün çukurlarında hissedecek kadar büyümüştüm. Onunla ilgilenmek istiyordum ve bunu yapabilecek yaşıyordum. Sayılır.

Annem ve babam en iyi arkadaşlardı, liseden beri sevgiliydiler ve kısa süre sonra evlendiler. Babam Draft'a girerken ve Blackhawks'a imza atarken annem onun yanındaydı; onunla deplasman maçlarına gitti - Chicago kışlarından kaçmak için her şeyi yaptı - ve ben doğduğumda beni de götürdü. İlk birkaç yılını yollarda geçti.

O öldükten sonra neredeyse hokeyi bırakıyordu. Benden uzak kalmak istemedi ve Chicago'da olmak istemedi. Ama sonunda, ne yapmamız gerektiğine dair birçok ruh arayışı ve konuşmadan sonra, New York'ta bir iş çıktı - New York Rangers için Yardımcı Antrenörlük.

Bir gecede New York'un dışında, eğitim tesisinin hemen yanında bize bir ev satın aldı ve ben de lisenin son senesi için kaydımı yaptırdım. Sonra mezun oldum ve babam artık kendi hayatımı kurma zamanının geldiğini, çünkü üniversite yıllarını ona bakarak geçiremeyeceğimi söyledi.

"Artık hayatının tadını çıkarmalısın," demişti, "buna babana bakıcılık yapmak dahil değil. Git ve kendin için bir şeyler yap."

Hastalanmadan önce annem fizyoterapistti. Vücudun nasıl çalıştığına ve babamın maçlarına nasıl hazırlandığına her zaman hayranlık duymuş ve eğer seyahat edecekse, o zaman kendisinin de yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Hastalandığında, kemoterapinin vücudu üzerindeki etkilerini düzenli akupunktur ve günlük dozlarda Çin ilaçları ile giderdi. İlk gençlik yıllarımı uygulayıcıların talimatları doğrultusunda bitkileri birleştirerek ve çaylar demleyerek geçirdim ve ilk doktorların sadece iki yıl yaşayacağını öngörmesine rağmen onu beş yıl daha bizimle birlikte tutan şeyin bu olduğuna dair inancımda kararlıyım.

Sanırım on altıncı yaş gününe kadar dayanabilmesini sağlayan şey buydu. Ölmeden önce bana üniversitede ne okumak istediğimi sorardı, ve asla cevap veremeyecektim. Haftanın sonunu asla göremezdim - ya başaramazsa diye. Ama o öldükten sonra, biliyordum.

Çin tıbbı hakkında çok temel bilgilerim vardı ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Akupunktur öğrenmek istiyordum. Fizik tedavi öğrenmek istedim.

İnsanlara yardım etmek istedim.

Oregon Doğu Tıbbi Koleji'ne başvurdum, ardından bir yılığına Asya'ya uçtum ve en ateşli öğretmenlerden doğu temelli sağlık ve şifa uygulamaları hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Bitkiler ve ilaçlar, diyet ve egzersiz üzerine çalıştım; sonra dört yıllık bir lisans programı için eve döndüm. Eğitimimi tamamladıktan sonra tam zamanlı olarak New York'a ve babamın yanına döndüm. Bir öğleden sonra, annemin eski kutularını karıştırıyordum ve eski PT çalışma kitaplarına rastladım.

Henüz bir iş bulamamıştım, çünkü akupunktur işi az görünüyordu, ancak onun kitaplarını okumak kafamda bir ampul yaktı - fizik tedaviyi yeni becerilerime dahil edebilirsem, o zaman girebileceğim çok sayıda alan vardı.

Böylece üç yıl daha okula geri döndüm ve Jess'le burada tanıştık - ikimiz de aynı kurstaydık ve ilk günden itibaren daha önce hiç sahip olmadığım kız kardeşimi bulduğumu biliyordum. İkimiz de New York'ta yaşıyorduk ve tatiller için evimize gider ve tüm tatilleri birlikte geçirirdik. Her hafta görüştüğüm yas danışmanının ötesinde, annem hakkında dertleştiğim ilk kişiydi. Sonra üçüncü yılımızın ilk döneminde bütünsel bir sağlıklı yaşam uygulaması açma fikri ortaya çıktı ve Brooklyn bunun için uygun bir yerdi.

Beklediğimizden daha popüler olduğunu kanıtladı. Bir yıl içinde iki uygulayıcı daha işe aldık. İkinci yıl, altı aylık bir bekleyişimiz vardı.

yeni hastalar için liste.

Sonra babam kapımı çaldı.

İlk başta onu görmezden geldim. Bunun iki nedeni vardı; birincisi, hiçbir zaman sporda ya da babamla çalışmak istememiştim, ayrıca sakatlık rehabilitasyonu benim uzmanlık alanım değildi ve ikincisi, acınacak bir iş istemiyordum. Babam her zaman en büyük amigom olmuştur ve daha fazla hastaya ihtiyacım olduğu için ya da her gün yanımda olmamı istediği için değil, iyi olduğumu düşündüğü için yardım etmemi istediğinden emin olmak istedim.

Ama onu daha fazla görmezden gelemeyeceğim noktaya gelmem uzun sürmedi.

Her şey başlangıçtaki oyuncularından birinin bacağını kırmasıyla başladı ve benden onu buza daha çabuk döndürmeme yardım etmemi istedi - ben de bunu yaptım. Kısa süre içinde takımdan daha fazla kişi bana gelip o hafta kendilerini rahatsız eden her ne varsa - ağrıyan eklemler, çekilen kaslar, genel vücut bakımı - düzeltmemi istiyordu. Sorun şu ki kliniğe geliyorlardı ve profesyonel hokey oyuncularını gizli tutmak imkansızdı. Haber yayıldı ve kısa süre içinde yardımımıza gerçekten ihtiyaç duyan yeni müşteriler ile bir selfie çekirmek isteyen Rangers taraftarlarını ayırt etmek zorlaştı.

Ben de saatleri kulübe taşımayı kabul ettim ve haftada iki gün Tarrytown'a gittim.

Bana kahvaltı getirdiğinde ona kızmakta zorlansam da babam istediğini aldı ve onun sayesinde - istemeden de olsa - kliniğimizi iki yere çıkardık; biri Brooklyn'de, diğeri Williamsburg'da.

"Sağ ol baba. Sabahtan beri başıma gelen en güzel şey bu." İçtenlikle gülümsedim ve o kaşlarını çatarken kocaman bir ısırık aldım.

"Bu da ne demek oluyor? Izgara peynirin o kadar da iyi olmadığını biliyorum."

Bir ısırık daha alırken burnumdan nefes aldım. İlki kenarlarına zar zor dokunmuştu. "O kadar güzel. Ama nakliyecilerim bu hafta sonu için iptal ettiler ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Masaj masama yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne oldu?"

"Nakliyeciler rezervasyonu mahvetti." Son lokmayı da bitirdim ve kese kağıdını çöpe attım. Sandviçimi içime çekmeden önce çantamı düşürmemiştim bile, ama şimdi bir gümbürtüyle yere düştü ve ceketim de onu takip etti. "Ya ev sahibimi bu işi çözene kadar kalmama izin vermesi için ikna etmem gerekecek ya da her şeyi kendim taşımak zorunda kalacağım."

Babam parmaklarını kalın, tuzlu ve biberli saçlarında gezdirdi. "Hangi şirketmiş bu?"

Omuz silktim, eğer ona söylersem hemen telefona sarılıp onları azarlayacağını biliyordum ve bu binadaki herkes bunu doğrulayabilirdi. Babamı tüm kalbimle severdim ama asla öfkesine maruz kalmak istemezdim ve çoğu zaman onun yavru bir köpek olduğunu düşünsem de, 1.80 boyunda, onu tanımayanlar için korkutucu olduğunu ben bile biliyordum... tanıyan çoğu insanla birlikte.

"Bilmiyorum, hatırlayamıyorum."

"Ne zaman gelmeleri gerekiyordu?"

"Cumartesi sabahı."

"Tamam bebeğim, bunu çözeceğiz." Kapı çalınınca arkasını döndü. Chicago'dan gelen yeni çocuk Avery Jones orada durmuş, gözlerini kocaman açmış babama bakıyordu.

"Merhaba Koç. Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Değilsin," diye bağırdı babam. Bana karşı kullandığı yumuşak ses tonu kaybolmuş, çaylakları peşinden koşturan adam haline geri dönmüştü. "Sadece gidiyorum."

Avery'nin hareket etmeyeceği belli olana kadar birbirlerine baktılar.

"Avery, içeri gel lütfen." İçeri girdi ama babamın etrafında geniş bir alan bıraktı. Geçen sezonun sadece son birkaç ayında kulüpteydi ve hâlâ yeni katılmış gibi bir havası vardı. Bu aynı zamanda büyük liglerde oynadığı sadece ikinci yıl olacaktı.

"Saat on ikideki takım toplantısını unutmayın. Personel ve oyuncular, herkesin orada olması gerekiyor."

"Evet."

"Sen de." Babam başıyla beni onayladı, sonra elini kapının pervazına dayayarak durakladı. "Uğramamın bir diğer nedeni de Huck Sands seni görmeye geldi mi?"

Ne zaman onun adı geçse tepki vermemekte ustalaşmışım, en azından Jess dışında herkesin yanında.

Huck Sands.

Ligin bir numaralı defans oyuncusu.

Her fırsatta gözüme kestirdiğim adam.

Kısa bir süreliğine ilgilendiğimi düşündüğüm adam

Be

n. "Hayır," diye cevap verdim ve terapi masasını hazırlamak için ilerledim.

babama ya da Avery'ye bakmak zorunda değildi.

"Göndermeli ?" "Evet, onu ben gönderdim. Omzuna bakmanı istiyorum."

Babama bunun asla olmayacağını söyleyerek onu zahmetten kurtarmalıyım, çünkü Huck Sands yardım edecek başka kimse olmadan yavaş bir ölümle kan kaybediyor olabilirdi ve yine de beni görmeye gelmeyecekti. Bu kulüpte çalıştığım süre boyunca bir kez bile ofisime adım atmamıştı.

Onunla ilk tanıştığım da bende bıraktığı izlenim her neyse, belli ki yanılmışım.

"Tamam, belki bugün bir şeyler ayarlar." "Bana haber ver, tamam mı?"

"Yapacağım," diye gülümsedim. "Sonra görüşürüz."

O giderken kapıyı arkasından kapattım, sonra da aceleyle yapmam gereken işleri bitirdim. Genelde düzenli olmakla övünürdüm ama bu sabah planladığım gibi gitmemişti.

Derin bir nefes aldım ve hâlâ geldiğinden beri durduğu yerde duran Avery'ye baktım. "Tamam, Avery, yatağa geç. Sorun nedir?"

Zıpladı ve yüzünde mahcup bir ifadeyle avuçlarını uyluklarında yukarı aşağı gezdirdi.

"Dün attığım gollerden dolayı sırtım gergin hissediyorum."

"Bunu yapamayız, değil mi?" Güldüm. "Bakalım ne yapabilirim. Uzan..."

Ben işe koyulurken Avery yüksek sesle irkildi. Profesyonel sporcular hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da bazen çok hassas olabildikleriydi.

"Nora? Geliyor musun?"

Yazdığım notlardan başımı kaldırıp baktığımda takımın PT'lerinden Jayme Rivers'ın kapıda durduğunu gördüm.

"Nerede?"

"Personel toplantısı. Hepimizin orada olması gerekiyor."

Saate baktığımda saatin çoktan on iki olduğunu gördüm, bu da zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım ve hepimizin katılması gereken toplantıyı unuttuğum anlamına geliyordu ve bir kez daha geç kalmıştım. Ayağa fırladım ve onu dışarı kadar takip ettim.

Ana avluya yaklaştıkça yoğun sohbetin uğultusu arttı. Görünüşe bakılırsa toplantı henüz başlamamıştı ama biz kesinlikle en son gelenlerdendik ve ancak en uzak sütunun yanında R&C ekiplerinden birkaç kişinin yanında yer bulabildik.

Etrafıma bakındım, babamı ana kapının yanında, elinde mikrofonla birkaç yardımcı antrenörün yanında gördüm. Oyuncuların çoğu kenarda duruyordu; birkaçı sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi sütunlara yaslanmıştı. Bazıları resepsiyon masalarının üzerine oturmuş bacaklarını sallıyor, geri kalanı da yerde oturuyordu. Görünüşe bakılırsa, çoğu doğrudan antrenmandan gelmişti. Bakışlarım onların yanından geçip gerçekten görmek istediğim tek kişiyi aradı ama bulamadı.

Yumuşak, biraz da hayal kırıklığına uğramış bir iç .

Sonra babam yoldan çekildi ve Huck Sands görüş alanıma girdi. Bir güneş ışığı huzmesi doğrudan onun üzerine vuruyor da olabilirdi, çünkü o etraftayken başka birini fark etmek imkânsızdı.

Onu her gördüğümde içimin kasılmasını, karnımın normal haline dönmeden önce bir anlığına titreyip sönmesini hâlâ kontrol edememiştim. Ama her seferinde olduğu gibi yine tam zamanında gelmişti. Onu geçen sezonun sonundan beri görmemiştim ve her nasılsa, bir görüntünün odak noktasına getirilmesi gibi, o zamankinden daha iyi görünüyordu; daha keskin, daha fit, daha belirgin. Gömleği bile Thor'u utandıracak yeni kullanılmış kasların altında zorlanıyor gibiydi.

Brogan Bartlett ve Carter Rice'ın yanında duruyordu, ellerini rahatça eşofmanının ceplerine sokmuştu, Brogan ona her ne anlatıyorsa yüzünü kocaman bir sırıtış kaplamıştı. Brogan'ın önüne koyduğu telefon ekranına odaklanmadan önce gözlerini devirmesini izledim. Başını sallayarak başka tarafa bakarken bakışları doğrudan benim görüş alanıma düştü ve bilmesem doğrudan bana baktığını söyleyebilirdim.

Vikinglerin bir zamanlar denizlere hükmettiğinin canlı kanıtı olan İsveçli masöz Tomo Ollson'un arkasına çekildim, çünkü başka bir şeyin soyundan geliyor olamazdı. Boyu 1.80'di ve neredeyse eni kadar genişti.

Uzun boyluydu ve ihtiyaç duyduğunuzda geçici bir duvar olarak mükemmeldi. Ayrıca babamın bakması gereken tek adamdı.

Ve tıpkı babam gibi, o bana şaşkın bir ifadeyle bakarken ben de ona baktım. "Nora, ne yapıyorsun?"

Hoparlörlerden gelen yankı sesiyle ona cevap vermekten kurtuldum ve sessizlik çöktü.

"Sessiz olun, sessiz olun," diye gereksiz yere emretti babam, çünkü derin, sinir bozucu bakışları ve gür sesiyle en gürültülü kalabalıkları bile kontrol altına alma yeteneğine sahipti. Bütün gözler ona odaklanana kadar sabırla bekledi. "Teşekkür ederim. Tekrar hoş geldiniz, takım. Tekrar hoş geldiniz."

Durduğum yerin yakınındaki birkaç çalışandan hafif bir mırıltı yükseldi ama babamın konuşmayı kesmesine yetmedi.

"Umarım hepiniz dinlendirici bir yaz geçirmişsinizdir. Bu sabahki antrenmana bakılırsa, bazıları diğerlerinden daha dinlendiriciydi..." Ön sıralardan yüksek sesle bağırışlar yükseldi. Carter, Brogan'ı neredeyse yanında durduğu bitkinin içine düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde dürttü.

"Tamam, sakın olun. Bu sadece yapmamız gereken işler olduğu anlamına geliyor. Geçen sezon sakatlıklardan dönüyorduk, oyuncularımız düşüşteydi ve yalan söylemeyeceğim zordu. Ama şimdi geri döndük. Yeni bir takımımız, taze kanımız var, enerjik durumdayız ve Kupayı geri alacağız."

Bir başka tezahürat avlunun sert yüzeylerinden sekti ve bir yarış pistindeki arabalar gibi duvarlarda yankılandı. Tezahürat durmadı ve babam bir kez daha konuşmadan önce beklemek zorunda kaldı.

"Kupayı eve ve o kaideye geri götürmek için bu odadaki herkesin ortak bir çaba göstermesi gerekecek." Tüm gözler babamın işaret ettiği boş alana, playoffları her kazandığımızda Stanley Kupası'nın sergilendiği yere çevrildi. Babamın görev süresi boyunca kupa yedi kez sergilenmişti ama o alan dört yıldır boştu. "Sözlerimi bir kenara yazın - bu yıl eve gelecek."

Bağırma seslerinin şehirden duyulabileceğinden hiç şüphem yoktu, özellikle de devam ettiği süre göz önüne alındığında. Babamın kaldırdığı eli bile bunu durduramadı. Sonunda, yüksek sesli bir ıslık, yakın çevresindeki herkesin kulak zarını deldi.

"Yapmak istediğim iki duyuru var. Birincisi... hepiniz onu bu sabah burada gördünüz, bazılarınız uzak kalamayacağını merak etmiş olabilir... muhtemelen doğrudur. Son kaptanımız Jasper Jacobs geri döndü ve kendisine koçluk ekibine hoş geldin demekten mutluluk duyuyorum. Kendisi

benim altımda çalışacak ve Yardımcı Koç olarak katılacak. Artık bir oyuncu olmadığını unuttuğunda onu hizaya getirmekten çekinmeyin."

Jasper'ın aldığı tezahürat neredeyse babamın kupadan bahsettiğinde aldığı tezahürattan daha büyüktü.

Jasper, Rangers tarihinin en büyük kaptanlarından biriydi ve babam onu askerlikten üç yıl sonra göreve getirmişti. Bazen Jasper'da kendini görüp görmediğini merak ederdim. Babamın liderlik döneminin çoğunu okulda geçirdiğim ve kulüpler arası transferlerin hızı göz önüne alındığında, oyunculardan hiçbirini gerçekten tanıımıyordum ya da tanımaya zahmet etmemiştim. Ama Jasper'ı tanıyordum, çünkü babam ondan çok bahsetmişti. Neredeyse benim takıma katılmamı istediği kadar onun da takıma dönmesini istiyordu.

"Tamam, yeter! Bir duyuru daha, sonra çoğunuz gidebilirsiniz. Jacobs geçen sezon ayrıldığından beri buzda liderliğimiz yoktu. Bu durum bugün değişiyor. Derhal geçerli olmak üzere, Huck Sands'in yeni kaptanınız olacağını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum!"

Nefesim kesildi ve kelekler uçuş talimi için karnımı kullanmaya başladı. Tomo'nun etrafından baktım ve Huck'ın Brogan'ın ona uyguladığı baş kilidinden kurtulmak için güreştiğini, sonra da gülerek koluna sert bir yumruk attığını gördüm.

Kaptan. Bu çok büyük ve hak edilmiş bir şeydi.

Burada çalışmaya başladığımdan beri oyunundaki değişimi ben bile görebiliyordum. Buz üzerinde daha kontrollüydü ve sayılarının arttığını biliyordum - takip ettiğimden değil. Ayrıca babamın bir süredir onun etrafta dolanmasından şikayet ettiğini duymadığımı fark ettim ki bu muhtemelen daha da büyük bir başarıydı.

Hepsi de oturmaktan ya da ayakta durmaktan sıkılmış olan oyuncular öne fırlamış ve sırayla Huck'ı yumrukluyor ya da kafasını okşuyorlardı. Kaos hızla çöktü. Kimse kovulmayı beklemedi ve kısa süre içinde destek personelinin çoğu ofislerine ya da yemek odasına geri dönmeye başladı.

"Öğle yemeğine geliyor musun?"

"Evet," dedim Jayme'e, "hadi gidelim."

"Nora!" Babamın sesiyle arkamı döndüğümde beni işaret ettiğini gördüm, "Nora! Bir dakika buraya gel."

Gözlerimi kırıştıtarak Jayme'e döndüm. "Ben sana yetişirim."

Babamın durduğu yere doğru yürüdüm, etrafı koç ekibinden birkaç adam ve oyuncularının çoğuyla çevriliydi. Huck hâlâ babamın yanındaydı.

Brogan ve Carter, ama onun sırtı bana dönüktü. Yeni oyuncular hariç, çoğunu tedavi etmişim ve birkaçı tanıyarak başını salladı, ancak hiçbirisi tek kelime etmedi ve bunun babamla ilgili olduğunu biliyordum. Onlarla klinik saatlerim dışında nadiren vakit geçirirdim ama onları gördüğümde en azından bir selam alırdım.

"Tamam takım," diye bağırdı babam. "Bana otuz saniye daha zaman ayır, sonra duşa girebilirsin. Cumartesi günü sizin için bir işim var..."

Oh, *kahretsin*.

Keşke Tomo hâlâ yanımda olsaydı da arkasına saklanabilseydim ya da en azından sorunumun çözümü konusunda bana danışılsaydı. Garip görünmemek ya da herhangi bir domatesin gurur duyacağı bir renge bürünmemek için elimden geleni yaptım.

"Nora bu hafta sonu evini taşıyor ve nakliyecileri bu sabah iptal etti..."

Her çift göz bana döndü ve göz ucuyla Huck'ın döndüğünü fark ettim.

"Bu nedenle, çaylakları Nora'nın yeni taşıma şirketi olarak atıyorum.

Nora, Cumartesi sabahı onlara ne zaman ihtiyacın var?"

Özür diler gibi görünmeye çalıştım, ancak olay yerinde yakalandığımı ve muhtemelen hala şok olmuş göründüğümü düşünürsek, bu zordu. "Yedi buçuk" diye cevap verdiğimde hiçbirisi homurdanmadı.

"Görünüşe göre Cuma geceleriniz iptal oldu çocuklar. Herkes kazanacak. Ve yeni atanan kaptan olarak Sands tüm operasyonu denetleyecek. Herhangi biriniz geç kalırsa önümüzdeki hafta her gün fazladan tatbikat yapacaksınız."

Bu cümlelerin duyduğum tek kısmı Huck Sands'in orada olacağıydı. Başını kaldırıp bana baktığı, gözlerinin farlara yakalanmış bir tavşan gibi dehşetle açıldığı ya da bir diskin doğrudan yüzüne doğru fırladığı bir ana denk geldi.

Her neyse, iyi değildi.

Yüzünde beliren buruşuk ifadenin hafifçe acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama oldu.

Bir zamanlar ilgilendiğini düşünmüş olabilirim, çıkma teklifini kabul etmiş olabilirim ama bu beni hayaletlemesinden hemen önceydi.

Utancımın sıcak sızısını neredeyse unutmuştum ama yüzündeki ifade ihtiyacım olan tek hatırlatıcıydı. Ona bir bakış atmayı deneyebilirdim.

ama Huck Sands'e olan aşkım karşılık bulmadı.
Huck Sands benimle ilgilenmiyordu, hiç ilgilenmemiştii de.

HUCK

"H uckleberry, neredesin?" Brogan telefonuyla tıslıyordu ve bu ses arabanın hoparlörlerinden olması gerekenden daha yüksek geliyordu. Belli ki etrafı onu duymasını istemediği insanlarla çevriliydi ve bana hitap ediş biçimine bakılırsa kızgındı.

Böylece ikimiz olduk.

Bana verilen adresin dışında, bir grup adamın büyük bir U-Haul'un etrafında durduğu ve iki çaylağın birkaç kutu yüklediği yolun karşısında durdum. Ve orada, sol tarafta Brogan gizleniyordu.

"Buradayım, yeni geldim." Arkasını dönüp beni fark ettiğinde parmaklarımı salladım ve koşarak yolun karşısına geçti.

"Geç kalmanın bir yolu, Kaptan. Bunu denetliyor olmanız gerekiyordu."

"Seni yardımcım olarak atıyorum." Arabadan atladım, kapıya yaslandım ve saatime baktım. "Ayrıca, saat daha yedi kırk beşi yeni geçti. Trafığe takıldım."

Gözlerini kırpmadan bana bakmasından yalan söylediğimi anladı ve ben de onun anladığını biliyordum. Ama olan oldu.

Gerçek mi? Bu sabah uyandığımda Nora Campbell'ın dairesinden başka olmak istediğim binlerce yer vardı

Onu bir daha görmek istemedim - özellikle de Perşembe gününden sonra.

Daha doğrusu, *beni* bir daha görmesini istemiyordum. Suçluluk duygum yatışmıştı ama sadece biraz.

Toplantıda olduğunu bile fark etmemiştim. Koç konuşurken kısa bir süre aramış, her zamanki ince bakışlarımla kendimi sınımışım ama elim boş dönmüştüm. Yine de bir nefeste önümde durdu ve dünyam durdu.

Ayrı geçen bir yazın aşkımı körelttiğini, zihnimi ve Nora Campbell'ın güzelliğine karşı kararlılığımı güçlendirdiğini düşünmüştüm, ama arkasını döndüğünde sarı atkuyruğunu bir kez salladığında

en başa döndüm. Kalbim ilk öpücüğü için eğilen bir genç gibi çarpmaya başladı.

İlk başta Koç'u duymamıştım çünkü zihnim o yakınlardayken her zaman yaptığı gibi saatte bin mil hızla hareket ediyordu. Kulaklarım nihayet onun dalga boyuna ve bugünkü etkinliklere katılacağıma dair sürpriz duyurusuna uyum sağladığında artık çok geçti.

Duygularımı saklamakta her zaman berbat olmuşumdur. Beni okumak alfabeyi okumaktan daha kolaydı.

Önceden uyarılmış olsaydım, kendimi hazırlayabilirdim. İfademi, yüzümün her yazılı olduğunu bildiğim ani panik ve tereddüt yerine derin bir kararsızlık ve buna asla tanık olmaması gereken tek kişi tarafından yanlış yorumlanan ağır bir korku dozuna dönüştürebilirdim.

Sadece birkaç saniye sürmüş olsa da, kendi yüzünün düşmesinden, ağzının gerilmesinden, neredeyse aşağı doğru dönmesinden ve yanaklarının kızarmasından dolayı gördüğünü biliyordum.

Günün geri kalanını suçluluk duygusunun içimde yarattığı tahribatı görmezden gelmeye çalışarak geçirdim. Öğleden sonra sırf dikkatimi dağıtmak için bir intihar seansı daha ekledim. Sonraki kırk sekiz saati Nora ile mümkün olduğunca az temas kurarak bu sabahı nasıl atlatacağımı bulmaya çalışarak geçirdim.

Benim çözümüm mü? Onun yerine başka birini sorumlu olarak atardım.

Ve şimdi burada, sabahın altısında ona verdiğim terfiye ne kadar kızdığını anlatmaya çalışırken yüzü saçları kadar kızaran Brogan'ın önünde duruyordum.

"Evet, ama diğer herkes Koç'tan korktuğu için yedi on beşte buradaydı."

Ellerimi olabildiğince rahat bir şekilde ceplerime soktum. "O burada mı?"

Brogan'ın kısılmış gözleri eğlenerek parlıyordu çünkü dış görünüşümdeki sakinliği taklit ettiğimi biliyordu ve cevap vermeden önce bir süre bekledi, "Hayır."

"Dick." Dudaklarımda bir sırıtma belirdi ama damarlarımda bir rahatlama hissettim. Geç kalmak iyi bir görüntü değildi ve bunu ikimiz de biliyorduk. Koç bunu örnek bir davranış olarak görmezdi.

Brogan sanki beni ilk kez görüyormuş gibi geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hediyen nerede?"

"Benim neyim?"

"Taşınma hediye." Ellerime bakarken kaşlarını çatı. "Ona taşınma hediyesi getirmedin mi?"

Yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret ararken gözlerim büyüdü. "Ne yani? Hediye getirmek zorunda mıyız? Kimse bana bunu söylemedi!"

"Herkes senin taşınma hediyesi getirdiğini biliyor!" Taşınma Günlerinin Koruyucu Azizi'ymiş gibi alay etti, sonra etrafımdan arabanın içine baktı. "En azından bana kahve getirdin mi?"

"Hayır, trafiğe takılmışım, hatırladın mı?" Gözlerimi devirdim, sesimi fısıltıya düşürmeden önce dikkatle etrafıma bakındım. "Nerede o?"

"Nora'yı mı kastediyorsun?"

Ona ve sorusunu sorarken kullandığı ses tonuna, ama daha çok da neden burada olmak istemediğimi tam olarak bildiği ve fırsatını bulduğunda hayatımı olabildiğince acı verici hale getirmekten hoşlandığı için ortaya çıkan sırıtışına ters ters baktım.

Brogan ve Carter kulüpte Nora'ya olan aşkımı bilen iki erkekti. Onunla ilk tanıştığım da benimle birlikteydiler. İlk görüşte şehvet duymuştum. Onun hayatımda gördüğüm en harika kadın olduğunu söylemişim ve onlar da günlerce gülmüşlerdi. Koç'un kızı olduğunu öğrendiğimde de yanımdaydılar ve ondan sonra daha da çok gülmüşlerdi.

Özellikle de Nora ve ben ertesi akşam ilk randevumuza çıkacakken.

O gece uyuyamadım, dönüp durdum, en derin kargaşaya sürüklendim.

Çünkü herkes kuralları bilir. Koçun

kızıyla çıkamazsın.

Ertesi sabah, yapabileceğim tek şeyi yaptım. İptal ettim. Numarasını sildim ve ondan sonra bana gönderdiği tek bir mesaja bile cevap vermedim.

Nora Campbell'ın söz konusu olduğu hiçbir durumda kendime güvenmediğimi söylemek hafif kalır.

Onu beynimden silmem ve kendimi tüm cazibelerden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Sakin ol, diye düşündüm. Sekiz yıl boyunca onu kulüpte sadece bir kez görmüştüm - kim olduğunu keşfettiğim gün. Onunla tekrar karşılaşma ihtimalim çok düşüktü.

Sonra, şansım yaver gittiği için, teklif edildiğini bilmediğim bir işi kabul etti. Güç ve Kondisyon Bölümü'nün bir parçası oldu.

takımında yer alacak. Bundan böyle tüm sezon boyunca haftada iki gün kulüpte bulunacağı açıklandı.

Koç ayrıca bu duyuruyu, onun kendi kızı olduğunu ve onunla ilişkimizin sadece tedavi ve terapileri kapsayacağını hatırlatmak için bir fırsat olarak kullandı Buna ihtiyacım olduğundan değil.

Yanlış yorumlama yoktu.

Takım arkadaşlarımın her biri onu görmeye gitti. Her biri sevdi, hakkında övgüler yağdırdı, sonraki hafta ve sonraki hafta daha fazlası için geri dönmek istedi. Her hafta.

Tabii ki yaptılar.

Hepsi bana zaten bildiğim şeyleri söylüyordu. Nora Campbell inanılmazdı.

O andan itibaren, onun başlarına gelen en iyi şey olduğunu anlatmalarını dinlemek zorunda kaldım. Onu gördükten sonra kendilerini ne kadar iyi hissettiklerini.

Brogan bile.

Ne zaman birinin onun adını andığını duysam, ruh halim kararıyordu. Fırsat buldukça kulaklıklarımı takmaya başlamıştım.

Bir keresinde bir çaylağın onun ne kadar seksi olduğundan ve o sabah kışının ne kadar sıkı görüldüğünden bahsettiğine kulak misafiri oldum. Ondan sonra ona yaptırdığım alıştırma öğleden sonra boyunca kusmasına neden oldu.

Ama pes etmedim. Haftada iki gün, onun yanında minimum zaman geçirmek benim görevim haline geldi - ve asla yalnız kalmamak.

Kesinlikle olmaz.

Bu da ya yaralanmadan kalmam ya da başka bir yerde tedavi görmem gerektiği anlamına geliyordu. Tomo Ollson, masajlarının baskısı acı içinde inlememe ve bir bebek gibi ağlamama neden olsa bile, varsayılan olarak kişi oldu.

Ama bugünden kaçış yoktu ve her zamanki kaçınma taktiklerimi kullanmamın bir yolu yoktu, bu yüzden mobilyaları taşımakla ya da çaylakları düzenlemekle meşgulsem, Brogan'ın talimatlarını alabileceğine karar verdim.

"O içeride." Ben yüzümü buruştururken kolunu bana doladı ve yüksek sesle kıkırdadı. "ama Huckleberry, ne kadar kötü ki? Kaptan'ın Koç'un kızına aşık olması mı? Sana söyleyip duruyorum, bu bir Cennette yapılmış bir eşleşme."

Sanki benim mutsuzluğumdan besleniyor gibiydi, ki bu kimse için sürpriz olmamalı.

"Öncelikle, bana bir kez daha Huckleberry dersin bütün hafta fazladan antrenman yaptırırım. Sadece sen, başka kimse yok. İkincisi, bu gece çok sarhoş olmam gerekecek ve sen de benimle geliyorsun."

"Ooooh," ağzı abartılı bir irkilmeyele genişledi. "Üzgünüm, yapamam. Önceden ayarlamalarım var."

Kaldırıma ulaştığımızda bizi durdurdum. Bu benim için yeni bir şeydi, özellikle de Brogan ben istesem de istemesem de her hafta beni günlük takviminden geçirdiği için - ben istemedim - ve bu önceki düzenleme son güncellemede yer almadığı için.

"Ne ön anlaşması?" "Yeni bir bayan arkadaşıla."

Avery Jones elinde bir lambaderle geçerken onu bir kenara çektim - en azından balonlu naylonla kaplı olduğu için öyle olduğunu düşünüyorum.

"Hey, Kaptan," diye başıyla bana işaret etti ve paketi U-Haul'un içinde duran başka bir çaylağa uzattı.

"Hey, dostum," diye başımı salladım, Brogan'ın ya da benim tuhaf davrandığımı fark etmesine fırsat vermeden, sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak Brogan'a doğru döndüm. "Ne bayan arkadaşı?"

"Onu tanımıyorsun," diye cevap verdi, doğrudan göz hizasına geldiğimde bile göz göze gelmedik.

"Onu tanıyor *musun*?"

Nora'nın uzun, geniş ve ağır görünümlü bir kutu taşıyarak apartman girişinden çıkması onu soruya cevap vermekten kurtardı. O kadar büyüktü ki, her adımda sallanan sarı atkuyruğunun tepesini, kenarından bakan iri mavi gözlerini ve altından görünen uzun, kıvrak baldırlarını seçebiliyordum. Kollarını genişliğin etrafına sığdırabilmesi bile şaşırtıcıydı. Dengesini kaybetmemiş olmasına daha çok şaşırmıştım ama tam da o anda kaybetmişti.

Düşünmeye vakit bulamadan hokey içgüdülerim devreye girdi ve kutuyu kapıp onu sabitlemek için öne doğru koştum. "İşte, ben hallederim."

Kutu görüldüğünden çok daha hafifti, neredeyse onunla aynı boyutta olsa bile. Kendisine yardım edenin kim olduğunu fark ettiği anda parlak çivit rengi gözleri sarı perçemlerinin altında iyice parladı. Beni daha önce görseydi kutuyu geri alacağı izlenimine kapıldım ama seçenekleri artık yardım etmeme izin vermek ya da devrilmekle sınırlıydı.

Devrilmeyi seçmemesi için dua ettim, gerçi devrilirse muhtemelen bunu hak ederdim.

Ona çıkma teklif ettiğim günden beri ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Parfümünün narenciye ve sandal ağacı notaları beynime sertçe vuruyor, onunla yapmak isteyip de bir türlü fırsat bulamadığım her şeyin anısına saldırıyordu. O kokuyu unutmam haftalarımı almıştı.

"Ah," diye kendini düzeltti ve ben de dik durup kutuyu tuttum. "Teşekkür . Burada olduğunu bilmiyordum. Ben... um..." diye etti ve sırf yapabildiği için kolunu omzuna dolayan Brogan'a baktı.

Gözlerim, elinin kolunun üst kısmından aşağıya doğru gelişigüzel sarktığı yere odaklandı. Parmaklarını en ufak bir hareket ettirmeyi seçse, kızın pürüzsüz, hafif altın rengi tenine dağılmış çillere sürünecekti. Daha aşağıya bakmaya cesaret edemedim, çünkü artık kutu vücudunu kapatmıyordu, günlük üniforması olan Rangers sweatshirt'ü ve eşofmanını giymediği açıktı. Aslında, sanırım onu sadece eşofman üstü ve eşofman altı, bazen de tişört giyerken görmüştüm, ama çoğunlukla kutu gibi, şekilsiz PT üniformasıyla.

Yine de New York'taki bu sıcak ve güneşli Eylül sabahında yoga pantolonu ve atlet giyiyordu. Dar pantolon ve dar atlet. Sahip olduğu her kıvrımı, belinin yumuşak kıvrımını ve göğüslerinin kabarıklığını, özellikle de spor sütyeninin şu anda onları ağzımda tükürük biriktiren en sulu portakallar gibi birbirine sıkıştırma şeklini hayal ederek haftalarını geçirmemiş olan herkes için mükemmel derecede masumdu.

Ama yapmıştım ve şimdi herkesin görmesi için sergiliyordum.

Kıskançlık beni gözlerimin tam ortasından mızrakladı, şakaklarım zonklayana ve omzumda hala çok sıkı olan kasları burktuğunu hissedinceye kadar döndürdü.

Tenine dokunmak istedim. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını kendim keşfetmek istedim. Boğulana kadar yüzümü o mükemmel göğüslerin arasına gömmek istiyordum.

Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. O gün diye bir şey yoktu, çünkü onun tenine basit bir dokunuş benim için asla yeterli olmayacaktı.

Bakışlarımı ayırıp Brogan'ın aptal, kendini beğenmiş sırtışına bakmayı başardım. Bana göz kırptığında çenemi o kadar sıkıştırdım ki yerinden oynatmış olabilirdim.

Ceza olarak. Hepsi geç kaldığım için ve beni kızdırmayı sevdiği için.

Yu

kar En azından Nora fark etmemişti. Neyse ki kendini

1.

Brogan'ın kolundaki battaniyeyi alıp U-Haul'a doğru yürüdü.

"Kes şunu, olur mu?" Tısladım ve ne kadar ciddi olduğumu anlaması için bacağına sert bir tekme attım. Kendime yeni bir en iyi arkadaş aramayı ciddi ciddi düşünmeme neden olacak şekilde güldü ama sonraki birkaç adımda topallayarak yürümesi ruhumun derinliklerinden beni ısıttı.

"Hey, Nora, bunu nereye koyayım?" diye bağırdı Carter binadan çıkarken, elinde benim hala tuttuğum kutu kadar büyük bir kutu vardı.

"İlk kamyona koyar mısınız lütfen?" diye cevap verdi, bu kamyonun önünde duran ve benim fark etmediğim bir U-Haul'u işaret ederek.

", " diye sıırttı ve yürümeye devam etti, o sırada ben hâlâ ondan aldığımı tuttuğumu fark ettim.

"Um... Nora? Bunu nereye koyayım?"

O kadar hızlı döndü ki, orada durduğumu unutmuş olması mümkündü ve şimdi bana sunduğu gergin gülümsemenin her şeyin geçen gün ona nasıl hissettirdiğimle ilgili olduğunu biliyordum ve bu bağırsakta bir yumruk da olabilirdi.

Tanrım, kendime çeki düzen vermem gerekiyordu.

"Bu da öndeki kamyona girecek. Yine de yan tarafa koyun ki mobilyalar sığabilsin."

Ayaklarımı kaldırımdan ayırıp hareket etmeyi başarana kadar orada öylece durdum, başım tam bir ezik gibi sallanıyordu. "Tabii, tabii, anladın sen onu."

Carter kamyonun içinde duruyordu, ben de kutuyu ona uzattım. "Duvara yapıştır, dedi."

"Gelmen ne güzel."

"On beş dakika geç kaldım!" Neredeyse boş olan kamyona baktım. "Zaten bensiz pek bir şey yapmış sayılmazsın."

Güldü ve dışarı fırladı. "Evet, biliyorum. Sadece seni kandırıyordum, dostum. Hepimiz burada olmak istemediğini biliyoruz, bu yüzden bütün sabah Koç'un kızına kalp gözüyle bakarken yakalanmadın."

"I..." Konuşmayı kestim. Tartışmak ya da ona trafikte sıkıştığımı söylemek anlamsızdı. "Oh, her neyse."

Carter da tıpkı Brogan gibi güldü ama biraz daha az sinir bozucuydu. "Hadi, gidelim. Ağır işlere başlamadan önce senin buraya gelmeni bekliyorduk."

Nora ve Brogan hâlâ onları bıraktığımız yerde duruyorlardı ama Brogan'ın kolunu yine Nora'ya dolamamış olması beni biraz rahatlatmıştı. Çocukların geri kalanı kamyonun yanında toplanmıştı. Bu yıl Calgary'den takas ettiğimiz sol kanat Joey Flannigan ve çiftlik takımından getirdiğimiz çaylak Cash Merryfield, iki büyük tepsideki kahveleri, kek ve simit dolu birkaç kâğıt torbayla birlikte dağıtıyorlardı.

"Bu da nereden çıktı?" Onlara doğru başımı salladım.

Brogan kaşlarını kaldırarak, "Nora teşekkür olarak hepsini satın aldı," diye cevap verdi.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Teşekkür ederim ama bunu yapmana gerek yoktu."

"En azından bunu yapabilirdim. Bir sürü eşyam var." Sinirli bir şekilde güldü ve içimde bir suçluluk düğümünün daha oluşmasına neden oldu.

Ben yokken nasıl biri olduğunu bilmek istiyordum. İlk tanıştığım kıza bir göz atmak istiyordum. Kabul ediyorum, onunla hiç vakit geçirmedim ama ilk tanıştığım Nora kesinlikle gergin bir şekilde gülmüyordu.

onun yanında buz gibi de değildim.

Brogan kahvelerden birini aldı, sonra parmaklarını ağzına soktu ve yüksek sesle ıslık çalarak herkes susana kadar bekledi.

"Saygıdeğer Kaptanımız trafikte sıkışıp kaldıktan sonra burada olduğuna göre," dedi ben gözlerimi devirirken, "sevgili PT ve akupunktur perimizi yeni dairesine taşımaya devam edelim."

Brogan'a kaşlarımı çattım ama Nora sadece yüksek sesle kahkahalar attı ve açıkça eğlenerek sırttı. Kaşlarım daha da çatıldı.

"Akupunktur perisi mi? Bu yeni bir şey." Bir sonraki talimatlarını bekleyen erkek grubunun etrafına baktı ve geniş, güzel bir gülümseme sundu. Gerginliği gitmişti, bu da beni hem rahatlatmıştı hem de boktan hissettirdi, özellikle de beni görmezden geldiği için. "Teşekkürler çocuklar. Seçme şansınız olmadığını biliyorum ama bana gerçekten yardım ettiniz, bu yüzden minnettarım. Mümkün olduğunca çabuk yapacağıma söz veriyorum. Büyük kutulardan birkaçının çoktan aşağıya indiğini biliyorum ve boşaltması kolay olsun diye her şeyi odasına göre kutulayıp etiketledim. Büyük mobilyalar öndeki kamyonu, kutular da... nereye sığdırabilirsiniz oraya."

Topuklarının üzerinde geriye doğru eğildi, belli ki talimatlarla işi bitmişti. Brogan'a baktım, tekrar konuşmasını bekliyordum ama o sadece

baton geri.

"Kaptan, bunu nasıl halletmek istediğini bize bildirmek ister misin?"

"Evet, evet..." Bakışlarımı Nora'nın bacaklarından çekip ekibimin etrafına baktım, hevesle bir yönlendirme bekledim, sonra tekrar Nora'ya döndüm. "Yukarıda kaç kutu var dersiniz?"

Omuz silkti. "Belki yetmiş, ama hepsi ağır değil." "Peki ya mobilyalar?"

"Bir kanepa, bir yatak, bir makyaj masası, mutfak masası, kitap rafları, sandalyeler... bu tür şeyler," diye yanıtladı utangaç bir şekilde. "Üzgünüm, çok fazla var. Oda arkadaşım erkek arkadaşının yanına taşındı, o yüzden hiçbir şeye ihtiyacı yok ve ben de kendi evime taşıyorum."

Göğsümdeki küçük mutluluk titreşimini görmezden geldim, aynı zamanda bir erkek arkadaşıyla birlikte taşınmıyordu, ancak bir erkek arkadaşı varsa, tüm bunları tek başına taşımasına izin vermek için oldukça büyük bir pislik olması gerekirdi. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da bekâr olduğu düşüncesiyle başka bir titreşim başladı.

Nora bekâr olması gereken bir kız değildi. Her gün, her saniye sevimli, el üstünde tutulmalı ve ona tapılmalıydı.

Carter'ın kaburgalarını hafifçe dürtmesi beni hayallerimden koparıp elimdeki işe geri döndürdü.

"Sorun değil, bu işi hızlı ve verimli bir şekilde halledebilmemiz için yeterli sayımız var. Her kamyonun başında dört kişi olsun, alt katta asansörün yanında kutuları boşaltıp dışarı çıkarmak için dört kişi olsun, sonra geri kalanımız üst katta asansörü yükleyip mobilyaları söksün." Saati baktım - sabah sekizdi. "On bire kadar bu işi bitirebiliriz."

Nora'nın gözleri büyüdü. "Vay canına, gerçekten mi?"

"Evet," diye başımı salladım. Şu anda nispeten sessizdi, bu yüzden Rangers'ın tüm oyuncu kadrosunun bir New York caddesinde gereğinden fazla durmasını istemediğimi eklemedim. Taraftarlar bunu öğrenip gelmeye başlarsa bütün gün burada olurduk. "Tamam çocuklar, hadi gidelim. Nora, bize mobilyaların nerede olduğunu göstermek ister misin?"

Herkes harekete geçti. Carter ve Brogan beni tek başıma bırakmayı düşünmeden önce onları yanıma çektim ve Nora'yı içeri kadar takip ettik.

"Bir asansöre kaç Ranger sığdırabilirsin ki?" diye bağırdı Brogan, içeride sıkışıp kalmış on dört adam ve Nora'nın selfie'sini çekmek için telefonunu havaya kaldırarak.

Yolundan çekilme planım daha ilk engelde suya düşmüştü, çünkü şu anda bana iyice bastırılmış, şeftali gibi poposu kalçalarımın ön tarafına çarpıyordu. Farkında olduğundan bile emin değildim ama çenemi en ufak bir şekilde eğsem, başının üstünde duracaktı. Vücudum olduğu gibi duruyordu. Etrafındaki havayı solumamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum; kokusu şimdiden gözeneklerime sızmaya başlamıştı.

Neyse ki, kapıların açılma sesi ve adamların dışarı yığılması oksijen eksikliği nedeniyle bayılmamı engelledi ve koridora çıkarken biraz taze Nora kokusuz hava emdim.

Brogan biz çıkar çıkmaz durdu, çektiği fotoğrafa bakarken birkaç çocuk ona doğru yürüdü, "Tanrım. Bundan daha garip görünmen imkansız olurdu. Keşke onun gizli kimliğini keşfetmeden önce bunu becerseydin."

Carter homurdandı ama ben koluna sert bir yumruk atarak Brogan'ın *oof* yüksek sesle.

"Kahretsin, bu gerçekten acıttı!"

"Güzel," diye homurdandım, Avery Jones ve Cash Merryfield'dan uzaklaştım, zaten dairesinden kutuları taşıyor ve asansör kapılarını onlarla birlikte açıyorlardı. "Bir saniyeliğine hıyarlığı bırakıp mobilyalara yardım etmeyi başarabilir misiniz? Çaylaklar kutuları alabilir, gerisini biz hallederiz."

"Evet, tabii." Çıplak dairenin etrafına baktı, sonra sıırttı. "Hey, Nora, yatak şurada mı?"

Hızlıydı ama gözlerinin Brogan'dan bana, sonra tekrar bana kayışını kaçırmadım. "Um, evet."

". Flannagan, sen de yardım edebilir misin?" Joey'e üçümüzü takip etmesini işaret etti ve sonra sesini alçalttı. "Düşünsene... Bu onun yatak odasına girmeye en çok yaklaşacağın an."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım.

O kadar yüksek sesle güldü ki, Nora da dahil olmak üzere apartmandaki herkes dönüp bize baktı.

Yatakta kalmam gerektiğini biliyordum.

HUCK

Daireyi tamamen boşaltmamız ve kamyonları yüklememiz sadece iki buçuk saatimizi aldı.

Brogan etrafta dolaşmayı ve başımın belası olmayı bıraktığında, dört kişilik verimli ve becerikli bir takım haline gelecektik. Aslında, eğer hokey oynamayı bırakırsak, nakliyeciler olarak iyi bir iş çıkarabilirdik. Nora'nın zamanının çoğunu dışarıda geçirmesi, kamyonlardaki adamları yönlendirmesi ve başka bir kahve koşusuna çıkması yardımcı oldu - o zaman aklıma, muhtemelen benim ondan kaçınmayı planladığım kadar benden de kaçtığı geldi.

Eski evinden bir araba ve U-Haul konvoyuyla ayrıldık.

Carter'ın kullandığı kamyonu takip ederek sağa döndüm. Brogan önündekini sürüyordu ama şimdi daracık bir sokaktaki kırmızı tuğlalı bir konağın yanında, yolda durmuştu. Boynumu bükerek camdan dışarı baktım ve Nora'nın kaldırımında olduğunu gördüm. Neden yeni evinin The Garden'a, hatta eğitim tesisine daha yakın olacağını düşünmüştüm bilmiyorum ama arabayla ancak on dakika gidebilmişim ve o zaman bile sanırım çoğunlukla tek yönlü sokaklar yüzünden gitmişim.

Bir dakika sonra ikisi hala yolu kapatıyordu, ben de az önce geçtiğim bir boşluğa geri döndüm ve indim. Şaşırtıcı bir şekilde arkamızda hiçbir araba yoktu, bu iyi bir şeydi çünkü Carter Brogan'la konuşmak için kamyonetinden inmiş ve koşusunu yolun ortasında bırakmıştı. Biri caddeyi dönüp bizi fark ederse Altıncı Sayfa'da çıkacak manşetleri hayal etmemeye çalıştım.

TRAFİK KAOSU: NEW YORK KORUCULARI U-HAUL İLE CADDEYİ KAPATTI

Nora evin dışındaki basamaklarda duruyordu. Yavaşça ona doğru yaklaşırken başımı salladım. "Burası yeni evin mi?"

Gerçi sessizce yaklaşmışım ama göz ucuyla fark ettiğini düşünmüştüm - hafifçe irkilmesi dışında belki de

Belki de yanlış olan bendim ve her zaman böyle tepki .

Harika.

Dudağını hafifçe çiğnedi ve başını salladı. "Zemin kattaki daire. Gösterişli bir yer değil ve biraz tadilata ihtiyacı var. Aslında çok iş var ama bir noktada bir yer satın almam gerektiğini düşündüm ve bu bana mükemmel bir fırsat verdi."

Kasketimin tepesini aşağı doğru çektim. "Yani burada sadece sen mi varsın?"

Yanakları pembenin en soluk tonunda kızardı ve başını kaldırıp bana baktı. "Evet. Kendi başıma yaşama zamanının geldiğini düşündüm."

Başım yine sallandı çünkü onun yanındayken o sallanan oyuncak bebeklerden birine dönüştüğüm açıktı. "Bu harika. İstedğin zaman istediğini yapabilirsin, kumanda için tartışmak yok, buzdolabında ne varsa yiyebilirsin, eğer..."

Konuşmayı kestim ve gözleri parladı. Neyse ki Carter o anı Nora'ya bağırarak için seçti, bu da en azından bana bakmayı bırakması anlamına geliyordu.

"Hey, Nora, ilk olarak ne istiyorsun? Mobilyaları mı yoksa kutuları mı? İki kamyonu da girişe yaklaştıramayız."

"Hımm..." Gözlerini kamyonlar arasında gezdirdi, sonra sanki cevabı ben verebileceğim gibi bana döndü ve sabahtan beri ilk kez bana diğer adamlara baktığı gibi baktı. Ve sabahtan beri ilk kez burada olmamış olmayı dilemedim.

"Cart, mobilyaları yapalım, sonra kutular her yeri sarmadan önce onları yerleştirebiliriz." "Tamam mı?" diye sormadan önce ona baktım.

"Evet, kulağa harika geliyor." Gülümsedi ve ön kapıyı açmak için taş basamakları koşarak çıktı.

Ben de onu takip ederek ana girişin büyük çift kapısını duvardaki mandalla geri çektim. İkimiz de küçük bir antre içinde duruyorduk; soldaki geniş merdivenler yukarıdaki katlara çıkıyordu, Nora ise hâlâ sağdaki kapının anahtarını hareket ettirmeye çalışıyordu ama pek şansı yoktu. Bana dönmeden önce bir on saniye daha bekledi.

"Sanırım sıkışmış." Tekrar oynattı ve sordu, "Deneyebilir misin? Geçen gün anahtarları aldığımda açıldı ama... sakıncası var mı?"

"Hayır, tabii ki sakıncası yok." Boğazımı temizledim ve yolumdan çekilmesine izin verdim.

Parmaklarım metalin etrafında sıkıca kenetlendi, ama olmadı. Anahtar kilidin içinde zorlukla hareket ediyordu, hatta denenmiş ve

sallama yöntemini test ettim. Aynı anda kapı kolunu sertçe çekene kadar, sonunda yol verdi ve kapı gıcırdayarak açıldı.

"Tanrım, teşekkür ederim!" dedi minnettar bir şekilde ve göğsümün rahatlamasına neden olan geniş bir gülümsemeyle nefes aldı, çünkü bana o tek görevi verdikten sonra, denerken ölsem bile kapıyı açtığımızdan emin olurdum.

"Rica ederim. Sanırım yeni bir kilide ihtiyacın var. Bu çok sıkı. Burada tek başına sıkışıp kalmak istemezsin."

Özellikle de sonbahara girdiğimiz ve havalar yakında soğuyacağı -ve daha erken kararacağı- için, onun yalnız ve mahsur kalacağı düşüncesi karnımda çok küçük bir sancıya neden oldu.

Hayır. Benim sorunum değil.

içeri girdim ve biraz çalışmaya ihtiyacı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. *Çok şey* demek daha doğru olur. İlk iş olarak duvarları şu anki kedi kusmuğu sarısından başka bir renge boyamak gerekiyordu ama birkaç adım attığımda bile neden böyle bir şey istediğini anlayabiliyordum - orijinal özellikler, yüksek tavanlar ve çoğu ev yenileme uzmanını mutluluktan ağlatacak taç pervazlar. Köşede duran bir parça halıyı kaldırdığımda mükemmel durumdaki meşe döşemeyle karşılaştım. Sonunda, kurşunlu çift kapılar odanın yüksekliğini uzatıyor ve Abby'nin bahçesindeki gibi tek bir büyük Manolya ağacına da ev sahipliği yapan küçük, duvarlı, asfalt arka bahçeye açılıyordu.

Göğsümden çocuksu bir heyecan geçti.

Reklamını yapmadım ama diğer çocuklar PlayStation'da savaşmayı severken ben boş zamanlarımı tadilat programları izleyerek geçiriyordum ve yıllar içinde iyi bir proje için neyin gerekli olduğu konusunda bir iki şey öğrenmişim. Hatta Cooper Marks'ın eşi Freddie'nin yardımıyla sezon dışında birkaç ev çevirmiş, sonunda birkaç yıl önce satın aldığım ve uzun vadede oturmayı planladığım eve yerleşmişim.

Ama bu daire mükemmel bir tamirciydi. Arkamı döndüğümde Nora'nın ana odanın fark etmediğim bir kapısından çıktığını gördüm.

"Burası harika bir yer!" Ona sırtıttım, o sabah ilk kez gerçekten neşeliydim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum. Biraz zaman alacak ama kendime ait bir şey yapacağım için heyecanlıyım."

Bakışlarını tuttum, okyanusa vuran güneş gibi gözlerinin masmavi ışıltısında parlayan lezzeti içime çektim. Bu sabah benim yaşadığı gerginlik kaybolmuştu ya da belki de sonunda benimle birlikte olmanın heyecanı onları unutmuştu.

Buraya girerken. Gerçekten çok güzeldi; tüm yüzü mutlulukla aydınlanmıştı; neredeyse parlıyordu. Yanakları kızarmıştı, dudakları bile pembeleşmiş gibiydi ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladığında, aynı hızla kaybolurken parıldayan bir nem kayganlığı bıraktığında gözümü alamadım.

Bu küçük hareket sikimin kıpırdanmasına neden oldu ve gözlerimi onun yüzünden ayırmak zorunda kaldım.

"Nora! Burada mısın?"

Bu kesinti karşısında rahatlayarak derin bir iç çektim. En azından asansördeki gariplik sadece benimle sınırlıydı. Herkesin içinde ereksiyon olmak çok daha kötü olurdu... onun önünde ereksiyon olmak da öyle.

"Evet, şimdi çıkıyorum." Carter'ın sesine doğru koştu ve ben de bir kez daha onu takip ettim.

"Adamlara her şeyi nereye koyacaklarını söyler misin? Brogan bloğun etrafında döndüğü için hızlıca boşaltmamız gerekiyor."

"Sadece ana oda ve yatak odası var. Yatak ya da şifonyer dışında kalan her şey ilk odada kalıyor. Ben halledebilirim," diyerek çaylaklardan birinden lambaderini aldı ve içeri taşıdı.

"Huck, ahbap, benimle bu yatağı tutabilir misin?"

"Evet, iki saniye." Cebimden telefonumu çıkardım ve iki kez düşünmeme fırsat kalmadan evdeki güvenlik görevlisine bir mesaj gönderdim.

Bugün birkaç saat boş vaktin var mı? Acilen kilitlerin değişmesi lazım.

Muhtemelen kamyonları yoldan çekmek için baskı altında olduğumuzdan ve muhtemelen asansörde bir düzine kez inip çıkmakla uğraşmak yerine sadece yedi basamak çıkmak zorunda kaldığımızdan, ancak mobilyaları on beş dakikada boşaltmayı başardık. Brogan'ın kamyonetindeki kutular yirmi dakika sürdü.

Adamların çoğu gitmişti; ikisi kamyonları U-Haul'a geri götürüyordu. Ben bile bu kadar hızlı olmamızdan etkilenmiştim, hiç oyalanmadan sadece işimizi hallediyorduk, her ne kadar omzum şimdi yaptığım ağır kaldırmanın yükünü taşıyor olsa da.

Çalan telefonumu çıkarmak için kaslarımdaki düğümü ovuşturduğum yeri bıraktım.

"Selam dostum. Bana geri döndüğün için teşekkürler."

"Ne oldu?" Güvenlik görevlisi Jonny, kalın Long Island aksanıyla bana bağırdı. "Sakin bana bir şey kırdığını söyleme! Hayır.

kimse o kapılardan geçmemeliydi!"

Kıkırdadım. "Sakin ol dostum, güvende ve soyulmamışlar. Bu bir şey için..." Nora'ya baktım, Cash Merryfield ile sohbet ediyordu, belli ki onu benden daha komik buluyordu. "Bir arkadaşım. Yeni bir eve taşındı ve kilitleri berbat durumda. Bugün halledebilir misin?"

geldiğinde oflayıp pufladı ama bunu yapacağını biliyordum. Tartışmayı seviyor olabilirdi ama Jonny üç eyalet bölgesindeki en iyi ev güvenlik sistemlerine sahip olmakla gurur duyuyordu ve bunu kanıtlama fırsatını kaçırmayacağını biliyordum. Sadece önce küçük bir gösteri yapmayı severdi. "Evet, birkaç saat içinde birkaç adam gönderebilirim. Sorun nedir?"

"Ön kapı, ama buraya geldiklerinde kontrol etmelerini ve ne yapılması gerektiğini görmelerini sağlayabilir misiniz? Burası eski bir yer ve kadın yalnız yaşıyor."

Hattın aşağısında bir kâğıt hışırtısı ve arka planda boğuk bir bağırış vardı. "Elbette. Orada olacaklar."

"Sağ ol dostum. Adı Nora Campbell. Faturayı bana göndermeyi unutma, tamam mı?"

Sessiz kıkırdaması bana tam olarak ne düşündüğü hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. "Orada olacak mısınız?"

"Hayır." Saat neredeyse öğleden sonra ikiye. Brogan sağ olsun, kendimi bir pislik gibi göstermeden onun yanında altı saat geçirmeyi başarmıştım ama özellikle de sabah ilerledikçe yanımda daha az gergin görüldüğü için bunu zorlayacak değildim. Bu şekilde kalmasını tercih ettim.

"Tamam, bana adresi mesaj at."

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve ona ihtiyacı olan bilgileri gönderdim.

Telefonumu cebime geri koyduğumda Nora bir kutunun bandını söküyordu. "Hey... um... Nora?" Ona doğru bir adım attım ve diğer herkesten uzaklaştım. Bunun odaya anons edilmesine gerek yoktu. "Güvenlikçim birkaç saat içinde kilitlerinizi tamir etmeye gelecek."

Eli kutunun kenarında durdu ve diz çöktüğü yerden başını kaldırıp baktı. "Ne?" diye kaşlarını çatı. "Bu ne anlama geliyor?"

Etrafımdaki düzinelerce kutuya baktım. "Yapacak yeterince işin olduğunu düşündüm ve dışarı çıkmam gerektiğinde sıkışıp kalmanı istemedim, bu yüzden adamımı aradım."

Alt dudağını ısırarak baktı. Büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünerek geçirdiğim bir saniyelik sessizlikten sonra ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Huck. Bu... ne diyeceğimi bilemiyorum... çok teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın."

Kocaman gözleri ve hafifçe araladığı ağzıyla bana baktığı sürece boynumda bir yanma hissettim. Şu anda onu öpersem tadının nasıl olacağını düşünmekten başka bir şey gelmiyordu aklıma; daha önce sürdüğünü gördüğüm dudak nemlendiricisinin vişneli tadı mı, yoksa çıtlattığı sakızın naneli tadı mı?

Umurumda değildi.

Sabahtan beri soğan çıtırdatıyor olabilirdi ve yine de bunun şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük olacağından hiç şüphem yoktu.

"Önemli bir değil, sadece sıkışıp kalmanı istemedim, hepsi bu." Aklımı okumaması için dua ederken dostça bir gülümsemeyi zorladım.

"Teşekkür ederim."

"Tamam," dedim, onun durduğu yerden uzaklaşarak, "gitmem gerekiyor. Her şey yolunda mı, Nora? Yardıma ihtiyacın var mı? Eşyalarını yerleştirirken?"

Hâlâ burada olan diğer çocuklara gülümsemeden önce başını usulca salladı. "Hayır, hepiniz harikaydınız. Benim için yaptığınız her şey ve bu kadar çabuk olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Lütfen evinize gidin ve hafta sonunuzun geri kalanının tadını çıkarın."

"Nora, yatağını senin için açtım," diye duyurdu Carter, yatak odasından çıkarken, elleri bir yığın çöp ve geri dönüşümle birlikte köşeye attığı koruyucu ambalajlarla doluydu.

"Teşekkür . Bu mükemmel."

Biz dışarı çıkarken ön kapıyı bizim için açık tuttu. Diğerleri -bana göre- ona sarılmayı çok uzun sürdüğü için kendimi kaldırımdan el sallamakla yetindim.

"Tamam, kim yemek yemek ister?" Nora ön kapıyı kapattıktan sonra Cash ellerini birbirine sürttü.

Ben başımı sallarken birkaç çocuktan "ben" ve "siktir et" çığlıkları geldi.

"Hayır, eve gitmem gerek. Bu sabahki yardımınız için teşekkürler çocuklar. Bugün biraz dinlenin; Pazartesi günü antrenmanda görüşürüz."

Sonra sadece Brogan, Carter ve ben dışarıda, kaldırımda duruyorduk.

"Bizi arabalarımıza geri götürebilir misin? Nora'nın eski evindeler," diye sordu Carter, başına bir kazak geçirerek.

"Evet. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Randevumdan önce yatmaya gidiyorum," diye cevap verdi Brogan, bu da bana daha önce ne kadar tuhaf davrandığını hatırlattı.

"Evet, kim olduğunu paylaşacak mısın? Onunla nerede tanıştınız?"

Arabanın kilidini açmak için fob'a bastım ve Brogan arka koltuğa atladı.

"Onunla henüz tanışmadım."

"Ne?" Carter yolcu kapısını çarptı, sonra dönüp ona baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Onunla Raya'da

tanıştım." "Flört

uygulaması mı?"

Brogan başıyla

onayladı.

"Ne zamandan beri arkadaşlık uygulamalarını kullanıyorsun?"

Tekrar omuz silkti ve ben arabayı vitesine takıp alandan çıkarken camdan dışarı baktı. "Bu yeni bir şey."

Carter hâlâ ağzı bir karış açık, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu, ta ki yüzündeki ifade tam bir sevinç ifadesine dönüşüp parmaklarını şıklatana kadar. "Dur bakalım, Abby'nin geçen hafta söyledikleri yüzünden mi?"

Brogan'ın kafasını Carter'a çevirişinden, kafasından geçenlerin Abby'nin söylediklerinin doğrudan bir sonucu olduğu anlaşıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye alay ederek Carter'ın haklı olduğunu onayladı.

"Bekle, Abby ne dedi?" "Yalnız

öleceğini."

Kahkaha attım. "Ne? Ne zaman söyledi bunu?"

"Hamptons'tan döndükten sonra."

"Raya'ya bu yüzden katılmadım!" diye homurdandı. "Katıldım çünkü..." diye derin bir iç çekti, "Abby güzel bir kız bulamayacağıma dair benimle bahse girdi."

"Yani onun yanıldığını kanıtlamaya

çalışıyorsun." "Evet."

Bu saçmalıkla yüksek sesle alay ettim.

"Neye güldüğünü anlamıyorum Chuckles, son zamanlarda flört hayatın pek parlak değil. Aslında, tozlu sakin muhtemelen kullanılmadığı için düşmüştür."

Dikiz aynasından ona baktım ve küçük bir çocuk gibi somurttuğunu gördüm. "Endişen için teşekkürler ama aletim iyi."

"Öyle mi?"

"Evet."

Gözlerini devirdi ve ruh haline geri döndü.

"Hey, yola çıkmadan önce Nora'ya ne fısıldıyordun?" diye sordu Carter, tek yönlü sistemde sola dönüp kaybolmamak için dua ederken, çünkü rotayı gerçekten hatırlayamıyordum.

"Ne zaman?"

"Ayrılmadan hemen önce. Sana İsa'y gibi bakıyordu..."

Tanrım. Bunu ben alırdım. Fark etmemiştim, çünkü tam önümde diz çökmüşken ona bakmamaya çalışmışım. Bakışlarımı çok bilinçli bir şekilde açmakta olduğu kutunun bir noktasına sabitlemiş ve oradan ayrılmadığından emin olmuşum.

"Oh, onun için kilitlerini tamir ettirdim." "Ne? Bu da ne demek oluyor?"

Brogan'ın kafası ön koltukların arasından öne doğru fırladı ve beni korkuttu. "Onun gerçek kilitlerinden mi bahsediyorsun?"

"Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim ki, ucube? Ön kapı kilidi sertti ve anahtar düzgün çalışmıyordu. Ben bile açamadım. Sıkışıp kalmasını istemedim, bu yüzden Jonny birkaç saat içinde anahtarları değiştirmek için birilerini gönderecek."

Çevremden ve dikiz aynasından, hem Brogan'ın hem de Carter'ın kaşlarının tam olarak aynı anda saç çizgilerine doğru fırladığını gördüm.

"Ciddi misin?" diye sordu

Carter. "Evet."

Konuşmadan önce bir süre bekledi ama sonra, "Bu yaptığın çok erkekçe bir şey," dedi.

"Ne?" Alay ettim. "Hayır, değil."

"Evet, dostum, öyle."

"Her fırsatta ona sarılan ben değildim," diye karşılık verdim. "Vedalaşırken seni neredeyse onun üzerinden soymak zorunda kaldım. Hepinizi. Utanç verici. Onun işine karıştığımı görmediniz, değil mi?"

Camry'li bir adam önümdeki kavşaktan fırlayınca kornaya bastım ve frene basmama neden oldu.

"Kendine gel dostum. Yaptığın güzel bir şey."

Aynadaki Brogan'a yine kaşlarımı çattım. Bunun o kadar da büyük bir mesele olduğunu düşünmüyordum. Nora'nın düzeltilmesi gereken bir sorunu vardı. Ona çiçek ya da hediye götürmüş değildim.

Onu her ne götürdülerse. Ona sarılıp vedalaşarak yarım saat geçirmedim.

Ya da ona hiç sarılamadı.

Hayır. Yapabileceğim tek şeyi yaptım, özellikle de tek başına olduğu için. Nora yeni bir yerde tek başına yaşıyordu.

Bütün o bavulları boşalttı.

Ben sadece ona zaman kazandırıyor, listesinden bir işi .

Nora'yla ilgili düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki eski sokağının girişini neredeyse kaçıırıyordum, keskin bir dönüş yaptığımda çocuklar sola doğru sarsıldı ve bir dakika sonra Carter'ın G-Wagon'unun yanında durdum.

Brogan omzumu okşadı. "Sağ ol dostum."

"Hey, şu çocuklara bak. Daha önce burada mıydılar?" Gözlerim Carter'ın işaret ettiği yere kaydı. Birkaç çocuk, önünde Satılık Kedi Yavruları yazan büyük renkli bir tabela olan bir masanın yanında duruyordu. "Ne kadar şirin değil mi?"

Brogan omuz silkti, zerre kadar umursamıyordu ama yine de meraklı olduğu için kafasını Carter'la benim arama soktu. "Sence hiç satmışlar mıdır?"

"Bilmiyorum. Gidip görelim." Carter dışarı fırladı ve onlara doğru koştu.

Brogan ve ben daha arabadan inip açık bıraktığı kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan o kutudan bir tane seçmişti bile. Masaya yaklaştığımızda üç çocuğun da ağzı açık kalmıştı. En küçük çocuğun kafası bir Brogan'la benim aramda gidip geliyor, bir Carter'a dönüyordu, sanki kime bakacağına karar verememiş gibiydi.

"Sen... sen... Huck Sands misin? Ve... ve Carter Rice? Ve Brogan Bartlett?"

"Kesinlikle öyle, küçük dostum," diye yanıtladı Carter. "Peki sen kimsin? Ve bu kim?"

Masanın üzerindeki kutuya baktım; içinde dört minik kedi yavrusu vardı ve soyunma odasındaki teneffüslerde çıkardığımızdan daha fazla gürültü çıkarıyorlardı. "Onlara isim vermedik. Kedimin yavruları oldu ve annem hepsini tutamazsın."

Carter bize kocaman gözlerle baktı. "Hepimiz bir tane almalıyız."

"Siktir, hayır. İstemiyorum," diye ürperdi Brogan, sanki daha kötü bir şey düşünemiyormuş gibi çok dramatik bir şekilde. "Ayrılacağım. Güzellik uykusuna ihtiyacım var. Sonra görüşürüz ahmaklar."

"Randevunuzun nasıl geçtiğini bize bildirin!" seslendim ve şimdi kucağında iki yavru kedi olan Carter'a döndüm.

"Onları gerçekten satıyor musun?"

Hâlâ bir şey söylememiş olan ortadaki çocuk başını salladı.

"Bu ikisini alacağım. Her biri için sana yüz dolar veririm."

Üç çocuğun da gözleri, onları ilk gördüğünde Carter'ınki kadar, yani tanık olduğum gülünç davranıştan dolayı benimki kadar irileşmişti.

"Dostum! Bir kediyle ne yapacaksın? Bir kediye nasıl bakacaksın?"

"kedilerim vardı, çok kolaylar. Kedileri severim. Ben yokken hizmetçim onlara bakacak. Ayrıca iki tane var; birbirlerine arkadaşlık edecekler."

Gittikçe gerilen şakaklarıma bastırdım. Sabahtan beri baş ağrısıyla savaşıyordum ve bunun beni uçuruma sürükleyeceğinden emindim.

"Hey, Bay Sands, siz de bir tane ister misiniz? Sadece bir tane kalırsa, annemizin onu almamıza izin vereceğini düşünüyoruz."

"Ah, hayır teşekkürler küçük adam, ama umarım yakında biri gelir."

"Onun yerine bir selfie çekebilir miyiz?" diye sordu.
ve telefonunu bana uzattı.

Başımı salladım; bir selfie çekebilirdim. "Tabii ki! Gel buraya."

Carter ve ben çocuklara yaklaştık. Yavru kediler hâlâ ciyaklıyordu ya da çıkardıkları ses her neyse, özellikle de Carter ikisini birden havaya kaldırdığında. "Herkes yavru kedi desin."

Birkaç fotoğraf çektim, Carter'a gözlerimi devirdiğim fotoğrafı sildim ve telefonu geri verdim.

"Ahbap, burada mı kalıyorsun? Onları eve nasıl götüreceksin?"

Carter bir an düşündü. "Bagajımda içine girebilecekleri bir kutu var, ben de dönüşte evcil hayvan dükkanına gideceğim."

Arabama baktım, hala Carter'ınkinin yanında duruyordu ama neyse ki yolu kapatmıyordu. "Harika, bu gidebilirim anlamına mı geliyor? Artık bana ihtiyacın yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır dostum, yarın görüşürüz."

"Sonuncuyu istemediğine emin misin? Yapayalnız kalacak." En küçük çocuk alt dudağını uzattı ve yavru kedilerden birini kucağına aldı.

"İyi denemeydi. Orada iki tane var."

Ben arabaya binip yanından geçerken hâlâ elinde tutuyordu. Kendi kendime sessizce kıkırdadım; bunlar oldukça güçlü rüşvet becerileriydi. Ona hayır diyecek pek fazla insan hayal edemiyordum. Bahse girerim Carter'dan daha az insan, kızların uğruna kendilerini kaybettikleri gamzeleriyle bile. Umarım annesi ikisini de almasına izin verirdi. Kedileri sevmezdim bile, ama bu bir tanesinin tek başına kalmasını istediğim anlamına gelmezdi.

Ona eşlik edecek biri olmalı. Tıpkı

Nora gibi.

İkisinin de bir arkadaşı olmalı.

Sokaktan aşağı inip otoyola doğru ilerlerken bunu düşünüyordum. Bir sonraki çıkışa girip kendime döndüğümde hala bunu düşünüyordum, sonra çocuklara son iki kedi yavrusu için - kutu dahil - iki yüz dolar verip arabamın ön koltuğuna sıkıştırırken Carter'ın çoktan gitmiş olduğu için Tanrı'ya şükrediyordum.

Evcil hayvan dükkanındaki bayanın ihtiyacım olduğunu söylediği her şey için üç yüz dolar daha öderken, belki de gerçekten aptalca bir şey yaptığım aklıma geldi, ama o noktada artık çok geçti.

Gıcırdayan kutuyu yavru kedi eşyalarının olduğu torbalarla birlikte yere bıraktım ve Nora'nın ön kapısını çaldım.

Telefonu J.Crew kataloğundan fırlamış gibi görünen bir adam açınca bir an için yanlış yere geldiğimi düşündüm ama sonra kilidin yeni olduğunu gördüm ve Jonny'nin adamları çoktan değiştirdiği için yanlış yere gelmediğimi anladım.

J.Crew'un ağzı açık kaldı. "Kahretsin, sen Huck Sands'sin!"

"Sen kimsin?" Ben de karşılık verdim.

"Ben Jack," diye cevap verdi, sanki cevabı zaten bilmem gerekiyormuş gibi, tam da kapı açılıp hafif terli, buruşuk, bir elinde bira, diğer elinde koli bandı olan Nora ortaya çıkarken.

Üzerinde hâlâ atleti ve yoga pantolonu vardı ama perçemleri kalın siyah bir bantla geriye itilmişti, bu da gözlerinin normalden daha büyük görünmesini sağlıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki bir an için ne kadar sınır dışı olduğunu tamamen unuttum.

Çünkü o Sınırların Dışındaydı ve bunu hatırlamam iyi olurdu.

Belki de koluma dövme yaptırmalıyım.

"Huck? Burada ne işin var?" diye sordu şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak.

"Um..." J.Crew ile onun arasına baktım ve defolup gitmesi gerektiğini anlayana kadar ona dik dik baktım. Yere koyduğum kutuyu aldım. "Kimdi

Bu mu?"

Sanki kimden bahsettiğimi kontrol etme ihtiyacı duyuyormuş gibi arkasını dönüp adamın nereye kaybolduğuna baktı. "En iyi arkadaşımın erkek arkadaşının arkadaşı. Bavulları boşaltmaya yardıma geldi."

Hah. Yaptığı tek şey bu olduğu sürece. Onun burada olmasına kızmaya hakkım olmadığı için kendime duyduğum kızgınlığı bastırmak için derin bir nefes aldım, *aslında* onun burada olmasından daha fazla.

Kutuyu öne doğru ittim. "Al bakalım. Sana yeni ev hediyesi aldım. Sakın sallama."

Kaşlarını çatarken Nora'nın alnında belli belirsiz çizgiler belirdi. Kutunun içinden yüksek bir gıcırta sesi geldiğini fark ettiğinde bu çizgiler daha da derinleşti. Kutuyu almak yerine kapağını kaldırdı ve içine baktı.

Gıcırta'nın sesi arttı, ama nefesi daha yüksekti. Gözleri benimkilere, kutuya ve sonra tekrar bana kaydı.

"Huck, burada yavru kediler var."

Yüzündeki ifadeden bunun var olan en aptalca fikirlerden biri olup olmadığını anlayamadım. "Evet. Sana ne alacağımı bilemedim."

"Anladın mı?"

Ayaklarımı sürüyerek onun ne kadar şaşkın görüldüğünü görmezden gelmeye çalıştım. "Evet, yeni eve taşınma hediyesi olarak."

Bir kez göz kırptı... iki kez... sonra baktı.

"Bana bir şey almana gerek yoktu. Kilitlerimi tamir ettirdin ve bunu yapmana gerek yoktu, ama çiçekler ya da belki süt ve ekmek. Bir mum. Bu tür şeyler..." Sözüünü yarıda kesti ve kutuya tekrar baktı, sonra birasını bırakıp içine uzandı.

Onun seçtiğine zaten Mischief adını vermişim çünkü sürekli kaçmaya çalışıyordu, bu yüzden kutunun üzerine bir kapak koymuştum. Gri renkliydi ve daha koyu gri çizgileri vardı. Diğer tamamen siyahtı ve ona Kargaşa adını vermişim.

Ama bunu ona söyleyecek değildim. Onları kendisi adlandırabilirdi. Mischief Nora'nın boynuna doğru kıvrıldı.

"Senden hoşlanıyor."

"Çok sevimli ama yavru kedileri ne yapacağım ben?" dedi, kıpır kıpır Mayhem'i kucağına alarak. "Bana yavru kedi getirdiğine inanamıyorum... Burada onlar için hiçbir şeyim yok."

Boş kutuyu yere bıraktım ve evcil hayvan aldığım iki devasa yavru kedi malzemesini aldım; kadının bana söylediği her şey

almak zorundaydım.

"İhtiyacınız olan her şey bende var. Yiyecekler, kaseler, oyunlar, yataklar. Belki yardımcı olur diye yavru kediler hakkında bir kitap da aldım. Ama Carter onların bakımının kolay olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve bir Japon balığından daha iyi, değil mi?"

Yaptığım espriye güldüm ama Nora da gülmeyince durdum.

Gözlerimi onun şaşkın yüzünden ayırdım ve şimdi omzuna tırmanmaya çalışan Mayhem'i okşadım.

Belki de onları geri götürmeliyim. Onlara nasıl bakacağımı bulabilirim. Yani, eğer Carter bunu başarabilirse.

"İlk kez tek başına yaşadığını ve arkadaşlığı özleyebileceğini tahmin ettim," diye mırıldandım.

Kalın siyah kirpikleri göz kırpma hızından dolayı elmacık kemiklerine çarpıyordu.

"Huck... bu..." söyleyeceği her neyse durdu ve dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim. Çok sevimliler ve çok . Daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım."

O bana bakarken ben ne yapmam gerektiğinden ya da ne yapmak istediğimden emin olamadan öylece duruyordum. Ya da söylemek... ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden. Ve bu çok garipti.

Zaten her zaman yaşadığımız tüm gariplikler bin kat geri döndü ve tüm arkadaşlarını getirdi.

"İçeri gelmek ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Arenada görüşürüz." Fikrimi değiştirmeden önce bir adım geri attım, dalgın bir şekilde omzumu ovuşturdum, Nora'nın kartal gözleri bunu fark etti - tıpkı babası gibi.

"Huck, bütün gün omzunu tuttun. Koç gelip beni görmen gerektiğini söyledi. Pazartesi günü sana yer açabilirim."

Donup kaldım. Ellerinin üzerimde olduğunu düşünmek bile kafamı patlatmaya yetiyordu. Aslında, onun ellerinin üzerimde *olması* çok, *çok* daha kötü olurdu.

"Oh... um... hayır, değil. Her şey yolunda."

Dudakları büzüldü ve bu bana Koç'un bağırmaya başlamadan hemen önceki halini hatırlattı. Elim şimdi sıkıca yanımda olmasına ve bacağıma baskı yapmasına rağmen omzuma baktı. "Babam gelip beni görmeni bekliyor. İstemiyorsan sorun değil, ama ona istemediğini söyleyebilirsin."

Derin bir iç çektim. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim - onun yanında bir saat geçirmek mi yoksa Koç tarafından azarlanmak mı? Bu benim yapabileceğim bir konuşma değildi.

Çünkü eğer gidip onu görmezsem, beni ofisine sürükleyecek ve bu sırada başımda dikilecekti.

Tek seans. Bir seansı idare edebilirim.

"Peki, Pazartesi görüşürüz." Küçük bir gülümseme verdim. "İyi hafta sonları."

"Teşekkür . Sanırım bir süre yeni oda arkadaşlarımla kalacağım."

Mischief minik patisiyle yanağına vururken güldü.

Arabama doğru koşarken düşündüm. *Evde kalıyorum.*

Kasıtlı değildi, ama birdenbire yeni ev hediyem

Yukarı.

Birini dışarıda tutmak için kilitler, onu içeride tutmak için yavru kediler -
ki o zaman

Eğer çocuklar daha önce erkek arkadaş gibi davrandığımı düşündülerse, şimdi de kesinlikle öyle olduğumu düşüneceklerini fark ettim.

Kahretsin.

NORA

"Tamam, bu kadar yeter." Gri yavru kedinin pençelerini tırmaladığı halıdan sıyırdım ve onu yatağına, Siyah yavru kedinin yanına yatırdım.

Gri yavru kedi ve Siyah yavru kediye henüz isim verilmemişti.

Eşyaları yerleştirmek ve yeni dairemi -ve beni- ölesiye tırmalamalarını engellemek arasında daha uygun bir isim bulmaya vaktim olmadı. Jack, yeni Rangers formasıyla ilgili bir tırmalama olayından sonra onlara Bokkafa Bir ve Bokkafa İki isimlerini vermek istedi. Bira içip Huck Sands'in neden yavru kedilerle geldiğini sorgulamak yerine, yapması gerektiği gibi eşyalarımı yerleştirmeme yardım etseydi, belki de oynamaları için formasını yere düşürmezdi diye reddettim.

Sonunda beni kendi halime bıraktı.

Uzak duvara dizilmiş açılmamış kutu yığınınına baktım. İhtiyacım olan en az şeyi paketinden çıkarmış ve geri kalanını görmezden gelmişim. Kendime sadece boyamaya başladığımda yeniden paketlemem gerekeceğini söylemişim, ayrıca her iki dakikada bir yavru bir kediye ambalaj fıstıklarıyla boğmadığımı ya da daha kötüsü kazayla dışarı atmadığımı kontrol etmem gerekiyordu.

Ayrıca onları yalnız bırakmaktan o kadar korkuyordum ki bütün hafta sonu evden çıkmamıştım. İsteddiğimden değil ama kanepede uyuyakaldığım ilk an ile Gri Kedicik'i bırakılan iğrenç perdelere sıkıştığı yerden kurtarmam arasında bir yerde, aslında artık tüm hafta sonu parti yapmak istemediğimde evde kalmak için geçerli bir bahanem olduğunu fark ettim.

İki haftanın büyük bir bölümünü hayatımı toparlayarak geçirdiğim ve taşınmak için delicesine erken uyandığım için bu bahaneyi kabul ettim, altın kapladım, sonra pizza sipariş ettim ve tekrar uyuyakaldım.

Potansiyel bir kedi kadın olma fikrine beni gerçekten bağlayan şey, yanımda kıvrılmış olarak uyanmak oldu. Ondan sonra üçümüzü yatağa taşıdım ve hepimiz tam on saat boyunca uyuduk.

Belki de her zaman düşündüğüm gibi bir köpek insanı değildim.

Hafta sonunun geri kalanını oturma odasını olabildiğince rahat bir hale getirerek geçirirken, aklım Merkez Kort'taki bir tenis topundan daha fazla gidip geliyordu - bir ucu hala Huck Sands'in bana yavru kedi verdiğine inanamıyordu, diğer ucu ise onlara nasıl bakacağımı bulmaya çalışıyordu. Kırk saat öncesine kadar hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim - çocukken Tom ve Jerry'yi izleyerek edindiğim bilgilerden yola çıkarak - kedilerin fare ve balık yediği. Huck'ın bana verdiği kitaba göre, beslenmeleri biraz daha çeşitliydi.

Kaselerine bir parça mama koydum ve tam o sırada kapı çalındı.

"Günaydın!" Jess, ona izin verdiğimde kahveyi bana doğru iterken selamladı.

içinde.

"Seni kurtarıcı." Yakaladım ve bir yuttum, umutsuzca yoksunluk çekmeden önce kafein vuruşu.

Şu anda cezvem yoktu, çünkü Grey ve Black'in yok etmeyi başardığı eşyalar arasında cezve de vardı, mutfak tezgahından itilip yere düştükten sonra. Bu yüzden Jess'e gelirken bana da bir tane getirmesi için yalvardım. Ayrıca ben antrenman tesisine giderken gelip yavru kediye bakması için de yalvardım ve hayır dememesi için dua ettim, her ne kadar antrenmanda olmadığını bilsem de çünkü pazartesi günleri evden çalışma-yönetim günü olarak belirlenmişti, yani bugün yönetim burada yapılacaktı.

"Cehennem Kedileri nasıl?"

Kara kedi yavrusuna baktım, potansiyel olarak terörize edebileceği bu yeni ziyaretçiye doğru sıçradı, ancak ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi onun önüne oturdu.

Jess onu okşamak için eğildi. "Tanrım, bu mu? Çok şirin!"

Kadın onu kaldırıp bir bebek gibi kucağına aldığı anda yüksek sesle mırıldandı. "Vay anasını, Hokeyci Huck'ın sana yavru kedi getirdiğine inanamıyorum! Ondan bir daha haber aldın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Zar zor söyleyebiliyorken neden ona böyle hitap edip duruyorsun anlamıyorum."

"Ona yakışıyor ve henüz daha iyi bir şey bulamadım," diye omuz silkti.

"Her neyse, öyle mi?"

"Hayır," diye cevap verdim ve kahvaltılık tezgahına oturdum.

Hafta sonu boyunca ondan haber alamadığıma şaşırdığım birkaç nokta oldu, çoğunlukla yavru kedilerden biri ya da diğeri kan akıttığında ya da bir yere saklandığında ve onları bulamadığımda. Birine kitlesel yıkıma yol açma potansiyeli olan bir hediye verdikten sonra bunu yapmanın normal bir şey olduğunu düşündüm ama sonra kimin hakkında düşündüğümü hatırladım ve başka bir kutuyu açmaya başladım.

Huck Sands beni bir kez hayaletlemişti. Bunun güncellenmiş, tuhaf bir versiyon olmadığını kim söyleyebilir?

Bunun dışında, çoğunlukla Huck hakkında çok fazla düşüneyecek kadar yorgundum.

"Geçen seferki gibi o zaman." Gülmeye başladı. "Belki de seni ısıtıyordur ve on beş yıl sonra sana evlenme teklif edecektir."

"Kapa çeneni!" Tezgâhtan buruşmuş bir gazete topunu aldım ve ona fırlattım; sadece iki adım ötede yere düşmesini izledi.

"Güzel atış." Tabureyi çekip yanıma oturdu, Siyah kedi yavrusu hâlâ kucağındaydı ve yakından bakınca sanki başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi uyuyordu.

Grey'i tekrar kucağıma aldım. "Garip, değil mi? Yani, gerçekten garip. Şunu gördün mü? Kim bir insana kedi yavrusu verir ki?"

Omuz silkti ve kahvesini yudumladı. "İstemiyorsan onları her zaman barınağa götürebilirsin ama bu bende kalabilir."

Kaşlarımı sertçe çattım, çünkü bu düşünce daha önce bir ya da iki kez aklımdan geçmişti ve suçluluk duygusuyla o kadar sarsılmıştım ki, bu duygu kadar yere oturup beş dakika boyunca onlara sarılmak zorunda kalmıştım. "Asla olmaz. Onlar artık benim."

"Kedileri sevmediğini sanıyordum."

Gri kedi yavrusu beni tekrar tırmalarken, "seviyorum," diye cevap verdim. "Çünkü onları sana Hottie Huck verdi."

Alay ettim, bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım için değil, ama haklı olduğu için. Etrafımın hâlâ kutularla çevrili olmasının, her tarafımın çiziklerle dolu olmasının ve ilk hafta sonumu bir kedi kadın olarak tek başıma geçirmemin nedeni Huck Sands'ti ve bu beni aşkımdan kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Aslında tam tersi.

"Belki," diye geçiştirdim. "Her neyse, Huck Sands hakkında konuşmak istemiyorum. Müstakbel kayınvalidenle geçirdiğin hafta sonunun nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum."

Yüksek sesle iç çekti. "Ah, her zamanki gibi. İşimi bırakıp hamile kalana kadar onların kıymetli Holden'ı için asla yeterince iyi . Lütfen

Chuck ve Bitsy Cauldwell hakkında konuşarak bu sabahı berbat etmeyelim. Ben Ateşli Huck hakkında konuşmak istiyorum."

"bir şey yok."

"Sana yavru kedi verdi," dedi heyecanla ve boştaki elini havada salladı.

"Biliyorum ve sevimli olduğu kadar tuhaf da."

"Garip olduğundan çok daha sevimli," diye sırtıttı. "En azından nedenini öğrenmelisin. Belki bugün onu görürsün ve ona sorabilirsin - eğer kaçmazsa. Belki de en başta seni neden terk ettiğinin gizemine ulaşırın."

İçimi bir heyecan ürpertisi kaplamadan önce güldüm. Bir yıldır New York Rangers'ta çalışıyordum ve ilk kez Huck Sands'i göreceğimi bilerek gidiyordum, çünkü randevumuz vardı. İptal etme ihtimali her zaman vardı ama babamdan bahsettiğimde yüzünde beliren ifadeye bakarak bunun pek olası olmadığını düşündüm.

"Aslında onunla görüşüyorum; takvimimde yer aldı."

Jess gözlerini kıstı ve iyi bir önlem için başını eğdi. "İşte bu yüzden yeni fön çekirmiş ve spa'da bir hafta sonu geçirmiş gibi görünüyorsun."

"İstemiyorum!"

Daha yakından baktı. "Evet, öyle. Cildinize ne sürdünüz?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim ve yüzümü sildim. "Bütün hafta sonu evden çıkmadım. Bu sabah uyandığımda iğrenç ve terliydim ve saçımı yıkamam gerekiyordu, ama saçım patlamadı."

Mükemmel bakımlı kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sana inanmadığının bilinmesini istiyorum."

"Tamam, not edildi."

"O da sana inanmıyor." Şimdi sırtüstü yatmış, sessizce mırıldanan, karnını gıdıklarken küçük patileri havada kıvrılan Kara kediye başıyla işaret etti. "Seni görmeye ne zaman gelecek?"

"Sabah 11."

Saatine baktı. "Saat yedi buçuk; gitmen gerek."

"Biliyorum." Kucağımda uyuyakalmış olan Grey yavru kediye kucağıma aldım ve nazıkçe Jess'in kucağına koydum, orada kıvrılmış bir kaldı. "Sen

Burada kalmaktan mutlu olduğuna emin misin? Yakında daha iyi bir yer bulacağım, söz veriyorum."

"Her şey yolunda. Holden ve ben artık birlikte yaşıyoruz, muhtemelen evden birlikte çalışmamamız en iyisi olacak." Bana kocaman, dişlek bir gülümseme fırlattı.

Güldüm, çünkü bu tamamen bir şovdu. Birbirlerine Jess ve Holden kadar takıntılı bir çiftle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Onların yanında birkaç saatten fazla kaldığınızda yanınıza bir kustumuk torbası almanız neredeyse tavsiye edilirdi. Eşyalarımı toplamak için tabureden atladım.

"Haftanın geri kalanında ise kliniğe gelip ofiste kalabilirler."

"Tamam, bana şans dile. Buzdolabında yiyecek ve içecek bir şey yok, bu yüzden sipariş vermeniz gerekecek ama parasını ben ödeyeceğim." Grey ve Black'e birer öpücük bırakmadan önce sırtarak onun yanağına bir öpücük kondurdum. "Kaldığınız için teşekkürler, hayatımı kurtardınız."

"Hottie seni görmeye geldiğinde beni ara."

"Geleceğim." Kazağımı üzerime geçirdim ve kapının yanında bıraktığım sırt çantamı aldım. "Sonra görüşürüz. Bensiz fazla eğlenme. Çiziklerin için banyoda krem var!" Arkamdan seslendim ve o fikrini değiştirmeden önce kapıyı olabildiğince çabuk kapattım.

"Bugün bol su içtiğinizden emin olun."

". Teşekkürler doktor," diye başını salladı Cash Merryfield, günün ilk randevusu.

Güldüm. "Gerçek bir doktor olmadığımı biliyorsun, değil mi? Tıp doktoru değilim."

"Ah, hala beni tamir etmeye yardım ediyorsun, yani aynı fark, değil mi?" diye sırtıttı, gülümsemesi düz beyaz dişlerini gösteriyordu, ancak birinin geçen yıl bir diskle çarpıştıktan sonra çıkarılabilir bir kaplama olduğunu biliyordum.

Ona kapıyı açık tuttum ve "Çarşamba günü görüşürüz" dedim.

"İyi günler." Geriye doğru el sallayarak koridorda ilerledi.

Saatin on bire geldiğini duymadım ama tam ortalığı toplayıp masaj masası için yeni kâğıtlar sererken bunu hissettim. Doğru.

bir anda tüm yeni düşüncelerim yeniden ortaya çıktı.

Trafik hafif olduğu için buraya yolculuk çok uzun sürmemişti ama hafta sonu boyunca düşünemeyecek kadar yorgun olduğum her şey otoyola çıktığım anda beynime üşüştü.

Düşündüğümde, yavru kediler olmasa bile Cumartesi günü garip geçmişti. Huck mesafeli ve ilgili olmanın kafa karıştırıcı bir bileşimiydi; benim alanımdaydı ama ben orada yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Ve şimdi her an gelebilirdi, bugün hangi Huck'ı alacaksam onunla ilgili sınırlarımı yatıştırıyordum. Gerçi ilk etapta gelip gelmeyeceği konusunda hâlâ yarı yarıya kararsızdım, çünkü belki de babamla yüzleşmek daha tercih edilebilir bir seçenektir.

Sonra kapı çalındı, işte .

Arkamı döndüğümde irkildiğim pek söylenemezdi ama eğer mümkünse, iki gün öncesine göre daha iri görünüyordu, sanki birkaç yeni kas geliştirmişti. Ya da belki de gerçekten daha büyük gömlekler için tesislere gitmesi gerekiyordu, çünkü tıpkı geçen hafta olduğu gibi, bu da bir beden küçük görünüyordu, sanki mümkün olduğunca çok parçasını içine tıktırmaya çalışıyormuş gibi göğsüne doğru gerilmişti.

Her neyse kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve cildim termostatu ayarlamamı gerektirecek kadar ısındı.

"Merhaba."

"Merhaba," diyerek kollarımdaki tüyleri ovmaya çalıştım. "İçeri gel."

Büyük bir adım attı, sonra durdu ve ellerini sertçe ceplerine soktu. Gariplik neredeyse hissediliyordu, burada ilk çalışmaya başladığım zamanları anımsatıyordu ve sanki hafta sonu benim hayal gücümün bir ürünü gibiydi... tıpkı bana hiç çıkma teklif etmediği gibi. Eğer her tarafım çizik içinde olmasaydı, yeni evime iki kedi yavrusuyla döndüğünü de hayal ettiğimi söyleyebilirdim.

Olduğu yerde durup ofisime baktı. Saate, sandalyeye, tek kullanımlık kâğıtla kapladığım masaj masasına, yere... Benden başka her yere.

"Yani..." diye başladı ama durdu.

Kendime biraz sakinleşmek için bir saniye vererek arkamı döndüm ve o bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmeden önce gözlerimi devirmeye başladım, çünkü ikimizin de kendimizi toparlamamız gerektiği açıktı.

Profesyonel olmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Boğazımı temizledim ve kapıyı kapatabilmem için ona içeri girmesini işaret ettim. "Tamam, Huck. Bana sorunun ne olduğunu söyle. Omzunun nesi var?"

"Sanırım kasım biraz incindi, gergin hissediyorum. Biraz ağır kaldırıyordum," diye devam etmeden önce gözlerini kaçırdı, "kasım burkuldu ve bundan kurtulamıyorum gibi görünüyor."

"Üzerinde herhangi bir çalışma yaptınız mı?"

Başını salladı. "Tomo geçen hafta dirseğini oraya soktu ve biraz daha iyi hissetti, ama hala doğru değil."

Ağzımı düz bir çizgide tutarak başımı salladım. "Hafta sonu muhtemelen pek yardımcı olmadı."

Bakışlarımı kısa bir süre tuttuktan sonra genişçe sıırttı ve içim sıkıştı. Geçen sezonun sonunda Drew ve Felix'in final maçından beri onu ilk kez böyle sırttırken görüyordum. Sanki bir yağmur bulutu güneşin yolundan çekilmişti ve sıcaklığını bir kez daha size yansıtmaya hazırdı.

Tamamen kör
edici. "Hayır,
sanırım değil."

"Tamam," diye yutkundum ve göğsümdeki çarpıntıya aldırmadan masayı işaret ettim. "Bin de görelim."

Ona dokunmadan önce ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm ve ona dokunacağım gerçeğine odaklanmamak için elimden geleni *yaptım*. Arkamı döndüğümde hâlâ orada duruyordu. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey... um... hayır, hiçbir şey." Masanın ucuna oturdu ve ben bekledim. Sonra biraz daha bekledim. Ben ona ne yapacağını söyleyene kadar orada oturacağı belliydi.

Sanki daha önce hiç masaj yaptırmamış gibiydi.

"Huck, ayakkabılarını çıkarabilirsin ama gömleğini çıkarmalısın. kapalı."

"Oh... tabii, doğru. Doğru. Elbette." Ayağa kalktı ve sonra tekrar oturdu. garip küçük dansını daha da şaşkınlıkla izledim.

Ama başının arkasına uzandığında iki şey oldu. Birincisi, tereddüt etti ve ikincisi, doğrudan bana baktı, parlak mavi gözleri bir parıltıyla benimkilere kilitlendi ve sadece yüzü kumaşın içinde bir anlığına kaybolduğunda teması kesti.

Sonra Huck Sands müstehcen bir şekilde düşük bel Rangers eşofmanını giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş olarak karşımdaydı. Saçlarının duştan dolayı hala nemli olması - her zamanki soluk sarısı açık kahverengiye dönüşüyordu - ya da vücut yıkamasının ya da deodorantının ya da havayı dolduran ve onun ıslak ve çıplak görüntülerini çağrıştıran bir şeyin kokusu yardımcı olmadı. Bu görüntüleri içimin derinliklerinde hissettim, neredeyse oksijensiz kalana kadar ağır bir şekilde dalgalandım. Bu beni uygunluk sınırlarının o kadar dışına itti ki derhal uzaklaştırılmalıydım.

Ben profesyonel bir PT'ydim ya da profesyonel olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Her gün elit sporcularla uğraşılıyor, onları çeşitli soyunma aşamalarında görüyor, ellerimi her gün vücutlarının üzerinde gezdiriyordum. Ama hiçbirinin, tek bir tanesinin bile önümde duran adam kadar iyi bir örnek olduğunu hatırlamıyorum.

Ağzım anında kurudu. Ağzım o kadar açılmıştı ki kendimi tuttum ve arkamı döndüm.

"Masanın , yüzüstü," diye , susuzluğumu gidermek için masamdaki su şişesini aldım, ama susadığım şey değildi.

Arkamı döndüğümde, yumruklarını iki yanında sıkarken esneyen kalın pazularıyla, karın kaslarının üst üste yığıldığı sert bir düzlem tarafından saldırıya uğramamak için, güvenli olması için olabildiğince uzun süre hareket etmesinin hışırtısını duymayı bekledim. Aval aval baktığım o kısa saniyede bile göğsüne yayılmış sarı saçlarını gördüm ve tek düşünebildiğim parmaklarımı saçlarında gezdirip görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını kontrol etmek oldu.

Durum çok daha iyi değildi ama en azından şimdi yüzü masaya gömülüydü, böylece benimkini ya da ne kadar kızardığımı göremiyordu. Bunun için termostatu bile suçlayamazdım. Bu sefer ağzım bir karış açık, aval aval baktım.

Hokey oyuncularını hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Çocukken onların etrafında çok fazla zaman geçirmiştım, ayrıca babam da bir hokeyciydi ve bu beni ürkütüyordu. Bu yüzden Huck Sands ile tanıştığım gün havada ne vardı bilmiyorum.

Belki de yedi yıl çalışmak ve arenadan başka bir yerde vakit geçirmek bana onların mükemmel vücutlarını yeniden takdir etmemi sağlamıştı ama onu ilk gördüğümde bu kadar güzel birini daha önce hiç görmediğimi anlamıştım. Doğruca eve Jess'e gittim ve fark ettiğim her ayrıntıyı anlattım; gözlerinin mavisi, bulutsuz bir Haziran gökyüzü gibi, ya da üst dudağının bana Noel ağacına asılmış melekleri hatırlatan hafif bir kıvrımı, ya da kızı. Tanrım. Kızı hakkında şiir yazabilirdim.

Onunla tanıştığım ilk günlerde vücudunun neye benzeyeceğini hayal ederdim - özellikle de sarhoş gecelerde Jess'in yardımıyla - ama bunu asla hayal edemezdim. Bu, siyah beyaz bir hayat yaşadıktan sonra renkleri görmek arasındaki fark gibiydi.

Michelangelo'nun Carrera mermerinden yonttuğu bir şey gibi.

Tıpkı önu gibi, sırtı da yıllarca süren sıkı antrenmanlarla mükemmelleştirilmiş kalın kaslar boyunca uzanan geniş bir altın derisiydi. Kasları gevşemiş halde yatarken bile arkalarındaki gücü görebiliyordum ve yatakta uzanırken gördüğüm başka görüntüler şimşegin en hınzır çatalı gibi gözümün önünden geçmeden önce beynimi durduramadım.

Geniş, etkileyici bir şekilde kavisli omuzları, omurgasının derin çukuruyla bölünmüş, ağır bir şekilde tanımlanmış deltoidlere dönüştü. Yıllarca topa vurmaktan ve rakiplerini panolara kontrol etmekten sıkı bir şekilde şekillendirilmiş kaslar, dar bir bele doğru inceliyor ve şu anda bel kemerinin üst kısmında, iyi tanımlanmış bir bronzluk çizgisinin hemen altında, geçmemem gereken sessiz bir sınır gibi görünen nefis simetrik çukurlar ortaya çıkıyor. *Kesinlikle bakmamalıydım.*

Oops.

Şiiri unut. O kış, kendisine adanmış on iki ciltlik bir kitabı hak ediyordu.

Yumruklarımı sıkıca sıktım ve garip olmadan alabildiğim en derin nefesi aldım.

Ben bir
profesyonelim. Ben
bir profesyonelim.

*Ben bir
profesyonelim!*

Bunu yapabilirim.

Boğazımı tekrar temizledim. "Tamamsağ omzun mu?"

"Evet, boynumdan aşağı akıyor," diye mırıldandı.

Yumruklarımı tekrar sıktım, sonra alışkanlıkla avuçlarımı birbirine sürttüm. "Ellerimi üzerine koyacağım. Sıklılığını kontrol etmem gerek."

Uyguladığım tüm tedavilerde ellerim hiç titrememişti ama şimdi kürek kemiklerinin üzerinde gezdirirken titriyorlardı. Sırtı o kadar genişti ki üzerine eğilmem gerekti. Daha önce de hastaların üzerine eğilmek zorunda kaldığımdan emindim çünkü benzer boyuttaki tüm takım arkadaşlarını tedavi etmişim ama bunu hatırlayabiliyor muydum ya da birine dokunmak konusunda bu kadar bilinçli miydim bilemiyorum.

Neyse *ki sonunda* profesyonellik ortaya çıkmaya karar verdi ve işe koyulmama izin verdi. Kasları oynadı.

"Rahatlamana ihtiyacım var. Her şey gergin."

Masanın üzerinde hafifçe hareket etti ama pek bir şey fark etmedi.

Ellerimin nemli olmaması için dua ettim ama sıcak tenine yumuşakça bastırdığımda irkilmedi. Burada gördüğüm pek çok adama kıyasla, kasları aşırı kullanım belirtileri göstermiyordu, bunun nedeni daha çok yaz tatilini yeni geçirmiş olmasıydı. Ellerimi vücudunda gezdirerek, omuzları ve sırtının üst kısmı boyunca her bir kasın üzerine yavaşça bastırdım, ta ki rahatsız edici düğümü bulduğumda irkilene kadar.

"Orada mı?"

"Hmmm."

Vücudunun sıcak kalması için üzerine küçük bir havlu serdim ve masayı indirdim, ancak yine de kaldıraç olarak kullandığım taburenin üzerine çıkmam gerekiyordu.

"Sancı hissettiğinde bana söyle," dedim, ağır kolunu yanından çekip başına doğru döndürerek.

Pazusu neredeyse kırk beş derece arkasındayken kürek kemiğinin üzerine bastırana kadar mırıldanmadı ve sonra yüksek sesle tısladı.

"Bunu tekrar nasıl yaptın?" Dirseğimi az önce başparmağımın olduğu yere doğru hareket ettirerek ve tüm ağırlığımla bastırarak sordum.

"Fuuuck!" diye bağırdı. "Hareket... bir... masa."

Dirseğimi bir santim sola kaydırıp sıkıştırmayı tekrarlarlarken kıkırdamamı tuttum. Bir başka irkilmeyi, omurgamda yarattığı titreşimlerle gün boyu dinleyebileceğim yüksek sesli bir inleme izledi. Her otuz saniyede bir farklı bir noktaya geçip , her Huck'ın dişlerinin arasından keskin bir hava emişine neden oldu ama düğüm hafifçe gevşedi.

"Kahretsin. Bu nasıl Tomo'dan daha çok acıtıyor?" diye homurdandı ve ardından ciyak ciyak bir inilti daha çıkardı.

Belki de kasları düşündüğümde daha gergindi. Tabureden indim ve havluyu çıkardım.

Huck ellerinin üzerine bastırdı. "İşin bitti mi? Gidebilir miyim?"

Onu tekrar aşağı ittim. "Hayır. Sadece yat. Daha önce akupunktur yaptırdın mı?"

Yüzü yastıklı deliğin içindeyken başını olabildiğince salladı. "Hayır."

"Tamam, işin geri kalanını iğnelerin yapmasına izin vereceğiz." Sırtındaki, omuzlarındaki ve boynundaki akupunktur noktalarına yerleştirmeye başlamak için küçük iğnelerden oluşan kutuma uzandım. "Rahatlayın. Hareketsiz ve sessiz kalın. Sadece nefes al."

Birkaç dakika sürdü ve sonuncuyu da yerleştirdikten sonra ısı lambasını üzerine koydum ve notlarımı yazabilmek için masama oturdum. Bu benim en sevdiğim kısımdı; sessizlik için kullandığım, hastamın iyileşmesini izlediğim ve ben işe yetişirken ya da bazen kahve içmek için dışarı çıkarken rahatladığım zamandı; onlar ise bu zamanı zihinlerini boşaltmak için kullanıyorlardı. Bazen geri döndüğümde uyuyor olurlardı. Ne seçerlerse seçsinler, her zaman bir çeşit derin rahatlama içerirdi, ama bugün öyle görünmüyordu. Bu seferki farklıydı.

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. "Yirmi dakika kadar.

Sadece dinlen." "Bana kaç tane iğne yaptın?"

"On dört."

"Kahretsin, hissetmedim bile."

"Mesele de bu zaten. Konuşmayı

kes." "Ne yapıyorlar ki zaten?"

"Sinirleri uyarır ve enerjinizin düzgün bir şekilde akmasını sağlarlar; böylece sahip olabileceğiniz herhangi bir ağrıyı iyileştirir veya gelecekteki ağrıları önlerler. Bunlar az önce uyguladığım basınçtan kaynaklanan iltihaplanmayı azaltmaya yardımcı olacak ve kaslarınızdaki kan akışını teşvik edecek. Rahatla, Huck. Sessizliğin tadını çıkar ve vücudunun iyileşmesine izin ver."

Dizüstü bilgisayarına geri döndüm ve hasta dosyalarımı açtım. Normalde onları sadece güncelledim ama Huck beni daha önce hiç ziyaret etmemişti, bu yüzden yepyeni bir klasörü vardı. Bana tekrar sorular yöneltmeye başladığında adını dosyaya yazmaya bile fırsatım olmamıştı.

Benimle genellikle sadece en zorunlu durumlarda konuşan biri için, şimdi susmuyordu.

"Felix'e bunu mu yaptın?"

İçimi çektim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım, ama geniş gülümsememe engel olamadım. Çenemi dirseğime dayadım. "Evet, benzer. Kemiğinin iyileşmesini hızlandırmak ve ağrı seviyelerine yardımcı olmak için bir akupunktur kombinasyonu üzerinde çalıştık. Yine de burada, kulüpte günlük PT yaptırıyordu."

"Ne zamandır pratik yapıyorsun?"

"On yıl. Akupunkturla başladım, sonra fizik tedavi eğitimi aldım ve ikisini birleştirdim."

"Bu işe nasıl girdin?"

Annemle ilgili bir sohbete girmek gibi bir isteğim yoktu; var olan en geveze hastanın bana yönelttiği soruların hızından başımın hafifçe dönmesi de cabasıydı.

Tam olarak yirmi dakika olmamıştı ama yeterince yakındı. Ayağa kalktım ve iğneleri çıkardım, işim bittiğinde onları kesici alet kutusuna attım.

"Artık oturabilirsin."

Dirseğinin üzerine yuvarlandı ve o kadar hızlı oturdu ki, bacaklarını çevirirken bacaklarının arasında sıkıştım. Kendimi onun çıplak göğsünden birkaç santim uzakta buldum. Bir adım geri attım ve tabureye çarptım, neredeyse dengemi kaybediyordum.

Güçlü bir el uzandı ve bileğimi kavradı.

"Teşekkür ederim. Kahveyi fazla kaçırmış olmalıyım," diye utanarak özür diledim, özellikle de yumruğu hâlâ koluma dolanmış bir şekilde bana sarıldığı için, ama başımı kaldırdığımda kaşlarını çatıyordu.

"Bunlar neyden?" Başparmağı, Gri kedi yavrusunun izniyle bir dizi kırmızı işaretin üzerinde gezindi.

"Yavru kediler beni tırmalama direği olarak kullanmayı seviyor," diye güldüm ama yüzü düştü.

"Ah dostum... Nora, özür dilerim! Ne kadar aptalca bir fikir..." diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. "Onları satan bu çocuklara yakalandım. Onları geri alabilirim. Dün Carter'ın yerine gittim, çocuklar ortalığı dağıtıyordu. Sanırım bunu sana da yapıyorlardı. Onlarla ne yapacağıma karar vereceğim. Özür dilerim," dedi tekrar. "Bu öğleden sonra gelip onları alabilirim."

Nefesim kesildi. "Asla olmaz! Onları almayacaksın. Onları seviyorum; tatlı ve eğlenceliler. Sahip olduğum en güzel hediye onlar. Haklıydın - yeni evimdeki ilk gecemde bana eşlik etmeleri çok güzeldi."

Yüzünü buruşturdu ama bu daha çok bir inançsızlık ifadesiydi.

"Gerçekten mi?" "Evet, söz veriyorum."

"Bunu Mayhem mi yaptı, yoksa ikisi birden mi?" Kolumu tekrar tuttu, dirseğine kadar uzanan izleri inceledi, bazıları diğerlerinden daha derindi ve neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyordum. Cevap vermeyince bana baktı. "Nora?"

"Pardon, ne dediniz?"

"Bunu Mayhem mi yaptı?"

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Kargaşa mı?"

"Pardon, siyah olanı kastetmiştim. Kaçmaya çalıştığında ona böyle seslenmiştim." Ağzının kenarında bir sırıtma belirdi. "Onlara ne isim verdin?"

"Ona Mayhem adını mı verdin?" Güldüm. "Peki ya diğeri?"

"Yaramazlık," diye cevap verdi ve daha geniş sırıttı. "Onlara ne isim verdin?"

"Henüz bir şey yok. Gri kedi yavrusu ve Siyah kedi yavrusu oldular ama ben Kargaşa ve Yaramazlık'ı seviyorum. Kesinlikle onlara yakışıyor.

"Onlara Gri ve Siyah mı diyorsun?" diye alay etti.

"Hey!" diye itiraz ettim. "Bavulları boşaltmak ve kendimi ölümüne çizilmekten korumaya çalışmak arasında doğru dürüst bir şey düşünecek zamanım olmadı."

Yüzü yine düştü, ama dudaklarında bir parça eğlence ifadesi görebiliyordum. "Çok özür dilerim."

"Kullanmayacağım. Ayrıca, kullanmam gereken bir sürü merhemim var." Yüzündeki ifadeye güldüm, sonra hâlâ elimi tuttuğunu ve başparmağının bileğimde, tam nabzımın üzerinde ileri geri gezindiğini fark ettim. Bir noktada tekrar ona yaklaşmışım ve bir kez daha sert göğsünden birkaç santim uzaktaydım.

Nabzımın bir kademe yükseldiğini fark etmeden önce bileğimi geri çektim, bakışları hareketi takip etti. Tekrar bana baktığında gözleri parladı ve daha önce hiç görmediğim bir renge dönüştü. Soluk mavi, neredeyse yeşile dönüştü ve kalp atışlarımı, onun yaptığı her dokunuştan daha hızlı hızlandırdı.

Vücudumun her santimetresinde hissedebildiğim bir kalp atışı.

Haşlanmış gibi geri çekildim, bu sefer neredeyse kapıya koşarken tabureden kaçtım. "Tamam, zaman doldu. Yarın daha iyi hissedersin. Bugün bol bol su iç ve dinlen." Birisi ofisimden her ayrıldığında tekrarladığım söz buydu, ancak beni görmek için geri gelme kısmını atlamışım. Geri gelmesini istediğimden emin değildim. Zaten bugünün geri kalanına konsantre olmakta yeterince zorlanacaktım. Onu her hafta böyle görürsem, hiçbir şey yapamazdım.

Sessizce masadan kalktı ve gömleğini geri çekti. Sonra bir kez daha karşımda durdu ve ofisimi olduğundan on kat daha küçük hissettirdi.

"Nora..." Huck başladı, sonra duraksadı. Cümlesinin geri kalanının ne olduğunu asla öğrenemedim çünkü Brogan ve Carter

Kapıyı açtığında dışarıdaki duvara yaslanmıştı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Selam dostum, Nora ile ilk seansından sonra nasıl olduğunu görmeye geldik."

"doktor?" Brogan yüksek sesle güldü.

Huck kaşlarını çatı ama bana bakmadı. "Ben iyiydim. Her şey iyiydi."

Carter omzuna bir tokat attı ve emin olamadım ama Huck'ın biraz yüzünü buruşturduğuna yemin edebilirim. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Yeni ev nasıl, Nora? Yerleştin mi? Resim yapmak için yardıma ihtiyacın olursa Huck'a söyle, fırça darbeleri mükemmeldir." Şakanın içinde değildim, hatta şaka *olması gerektiğinden* bile emin değildim, ama yine de yanaklarımın alevlenmesine neden oldu, özellikle de Huck'ın gözlerinin Brogan'ı boğacakmış gibi kısılması ve Carter'ın konuyu hızla değiştirmesi.

"Hey, ne oldu? Bana benziyorsun." Carter kollarını yukarı kaldırdı, ön kollarında jilet inceliğinde benzer çizgiler ve birkaç tane daha derin yara vardı. Benimkilerle karşılaştırmak için onları uzattı. "Bu hafta sonu yeni yavru kediler aldım. Seninkiler nereden?"

Başımı öne eğdim. Huck, Carter'ların evini dağıttığını söylediğinde, onların da benimkiler gibi yepyeni olduğunu fark etmemiştim.

"Bekle, yavru kedilerini bu hafta sonu mu aldın? Ben..."

Huck'ın gözleri dramatik bir şekilde açıldı ve bir kolunu Carter'ın omzuna attı. "Tamam, bu kadar yeter, gitmeliyiz... Pratik yapmalıyız... ve hepsi bu. Teşekkürler Nora, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Görüşürüz."

Durdum ve üçüne baktım. Brogan sadece sırtı ve Huck'ın Carter'ı sürüklediği yöne doğru koridorda ilerlemeye başladı.

Bunun tuhaf olduğunu söylemek isterdim ama son birkaç günden sonra artık Huck'la ilgili hiçbir şeyin beni şaşırtmadığı bir noktaya gelmiştim.

Acele etmek değil. El

tutma değil. Yavru

kediler değil.

Ve kesinlikle bir kez daha hiç gitmemiş gibi düşüncelerimi tüketme şekli değil.

HUCK

"H, sevgilim, tabağını uzat. Huck?"

Yavaşça Abby'ye baktım ve onu masanın ucunda dikilirken buldum. "Pardon, ne dedin?"

"Dostum, kendine gel," diye homurdandı Brogan, Abby'nin tuttuğu tabaktaki bifteği çatallamadan önce parmaklarını bana doğru şaklattı. "Boş ver onu. Gezegendeki en mükemmel pişmiş Tomahawk bifteğine dikkat etmeye zahmet edemediği için onunkini ben alacağım. Sağ ol Abs."

Kaşlarımı çatarak yemeğimi Brogan'ın tabağından aldım ve kendi tabağıma koydum.

Abby üçüncü bifteği Carter'ın tabağına koyduktan sonra kocaman salata kâsesini aldı ve oturdu. Davranışlarımıza nadiren dikkat ederdi. Koca bir yaz geçmişti ve çocukça didişmelerimize alışmadıysa bile asla alışamayacaktı ama bu, ben ona neden boşluğa, daha doğrusu duvarda kavga eden bir çift sincaba baktığımı söyleyene kadar gözlerini yaptığım her hareketten ayırmasına engel olmadı.

" oluyor?"

"Nora," diye açıkladı Carter ben daha cevap vermeden, yanıma bir sandalye çekip gümbür gümbür oturdu ve birasından uzun bir yudum aldı.

Cumartesi öğleden sonraydı ve üçümüz yazın son barbeküsü için Abby'lerdeydik. Hava çoktan soğumuştı. Bahçesindeki yapraklar kırmızılar, pembeler ve turunculardan oluşan bir gökkuşağına dönüşüyordu ve Carter bunları bahçıvanın toplaması için düzgün bir yığın haline getirmişti ama bundan daha önemlisi, sezon öncesi Pazartesi günü başlıyordu. Cumartesiler artık bize ait olmayacaktı.

Sonraki dokuz ay boyunca günlerimiz ve gecelerimiz sadece New York Rangers'a aitti.

"Oh, Huck, sevgilim, ne oldu? Geçen gün aradığında seni gerçekten anlamamıştım."

"Muhtemelen geçen hafta sonundan beri bir bebek gibi kara kara düşündüğü içindir," diye sırttı Brogan, kızın hâlâ elinde tuttuğu kâseyi alıp tabağına salata yaprakları ve onun için ızgara yaptığı somonu doldururken.

"Kendi adıma konuşabilir miyim?"

Grubumuzun etrafını işaret etti. "Lütfen . Biz de bekliyorduk."

Burun deliklerimden derin bir nefes aldım ve sinsî bir sırıtışla arkama yaslandım. Davranışlarımın iki aptal tarafından fark edildiğini biliyordum, tıpkı benim de bundan daha fazla bildiğim gibi, şimdi bana hikaye zamanının başlangıcıymış gibi bakıyorlardı. "Düşüncelere daldım... çok fazla. Sadece bunu tekrar atlatmak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Abby kaşlarını çatı. Nora ve ona olan muazzam aşkım hakkında her şeyi biliyordu. Kocasını için ağladığı ilk akşam yemeğimizden sonra ona ve içinde bulunduğum durumu paylaşmıştım. Abby hayatını yeniden düzene sokmaya çalışırken, ben de yazı kalbimi sınavarak, yokluğun sevgiyi artırmadığını, yeni sezon için geri döneceğimi ve Nora'nın sadece bir PT, eğitim tesisindeki başka bir kadın olacağını kanıtlamaya çalışarak geçirmiştim.

Ama dokuz gün önce, öğleden hemen sonra her şey boka sardı. "Bunun o yavru kedilerle bir ilgisi var mı?"

Dondum kaldım, Brogan ve Carter'ın biftek, patates püresi ve Abby'nin bize her zaman yaptığı dört çeşit taze fasulyeyle çok ilgilendikleri için hızlı bir dua ettim, ama bugün şansım yoktu.

"Yavru kediler mi? Onların bununla ne ilgisi var?" diye mırıldandı Carter dev bir lokmanın içinden. En azından ben öyle dediğini düşünüyorum.

İrkildim. Olmak üzere olan şeyi durduramazdım, bu yüzden bana biraz zaman kazandırmak için ağzıma bir parça biftek attım.

"Huck'ın ona verdiği yavru kediler. Onları sevmedi mi?" Abby'nin yüz ifadesindeki şaşkınlık anlaşılabilirdi.

Brogan ve Carter'ın kafaları sanki koreografi yapmışlar gibi bana doğru döndü. Hangisinin daha açık olduğundan emin değildim - gözleri mi yoksa ağızları mı? En azından Carter yemeğini yutmuştu.

"Şimdi ne olacak?" "Ama sen gittin!"

Acele etmeden çiğnedim. Bilmelerini hiç istemediğimden ya da saklamaya çalıştığımından değil, her zaman onlara söylemeyi planlamıştım... on ila

Aşağı yukarı on beş yıl.

"Biliyorum, ama sonra araba kullanırken yavru kedilerin kendi başlarına olduklarını düşündüm ve bu da beni Nora'nın kendi başına olduğunu düşünmeye itti, bu yüzden onlar için geri döndüm."

Brogan başını ağır bir yargılamayla salladı. "Tanrım, ona yavru kedi verdiğine inanamıyorum. Dostum, bu A sınıfı erkek arkadaş malzemesi ve kilitleri unuttuğumu sanma."

Carter bana bir bakış attı ve ne söylemek üzere olduğunu anladım. Her şeyi ortaya dökmek iyi olabilir.

"Evet, en kötü kısmı bu değil."

"En kötü kısmı ne?" Abby ona sordu.

"Onun koridordan geldiğini görünce hademenin dolabına saklandı."

"NE?! DUDE!"

Patates püresi boğazında düğümlenen Brogan'ı görmezden geldim ve derin bir iç çektim. Abby'nin dudakları bile bir gülümsemeyle kıvrılıyordu, ama gerçekten saklamaya çalıştığınız şekilde. Eğilip elimi okşamasının durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğinden emin değildim.

Yine de Amerika Kaybedenler Kulübü'ne üyeliğimi daha resmi hale getirdi.

Carter'ın beni çoktan ele vermemiş olmasına hem şaşırmış hem de verdiğine çok sinirlenmişim. Elimde olsaydı, bu aşağılayıcı deneyim benimle yaşar ve benimle ölürdü, ama ne yazık ki, onu koridorun sonunda gördüğümde Carter'la birlikteydim ve bu nedenle onu benimle birlikte dolaba sürüklemek zorunda kaldım.

"Sanki zamanda bir yıl geriye gitmişiz gibi."

"O kadar da kötü değil," diye homurdanarak yeşil fasulyeleri ağzıma attım. Abby'nin onlara ne yaptığını bilmiyorum ama yemin ederim daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştım.

"Dostum, kesinlikle öyle. Ortaya çıkma ihtimaline karşı her yere seninle birlikte yürümemizi isterdin. Küçük bir bebek gibi korkuyordun."

Kaşlarımı çattım ve çatalımı yere bıraktım. "Bak, sadece birkaç haftaya ihtiyacım var. Sezon başladığında ve seyahate çıktığımızda her şey yoluna girecek. Bu birdenbire ortaya çıktı ve geçecek. Sadece onu birkaç aydır görmemişim ve hazırlıklı değildim."

"Dostum, bu geçen seferkinden çok daha kötü."

Tam karşılık vermek üzereydim ki Abby beni durdurmak için elini kaldırdı. "Tamam, en baştan başlayalım. Ona yavru kedileri götürdükten sonra ne oldu? Hafta sonu onunla konuştun mu?"

Bu düşünce karşısında vahşi ve paniklemiş gözlerle başımı salladım. "Hayır. Numarası bende yok." Tanrım, eğer bilseydim ne kadar zarar verebilirdim. Güçlüydüm ama o kadar da güçlü değildim. "Omzum ağrıyor ve Koç tedavi için onu görmemi istedi."

"Peki ya sen?"

Başımı salladım.

Eminim öyledir.

Tanrım.

"Ereksiyon olmuş bir halde çıktı," diye homurdandı Carter.

"Hayır, yapmadım," diye hırladım ve sanki o benim rahibimmiş ve ben de günah çıkarıyormuşum gibi Abby'ye baktım. "Ben yapmadım. Yemin ederim."

"Sevgilim, eğer yaptıysan bunda yanlış bir şey yok. Sen genç ve erkeksin."

Burnum tiksintiyle kıvrıldı. "Ben ."

Olmadığını biliyordum çünkü bir tane bile almayacağımdan emindim ya da daha doğrusu elleri bana dokunduğu anda sahip olduğumdan kurtulduğumdan emindim. Eğer o anda taş gibi olmasaydım yerimden fırlayıp dışarı kaçardım çünkü yumuşak ellerinin omzumda gezinmesi neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı. Tüm seans böyle geçseydi başım ciddi belaya girerdi. Kürek kemiklerimin altını kazmaya başladığında bana çektiirdiği dayanılmaz acı için neredeyse şükrediyordum. Bu kadar güçlü ve acımasız olmasını beklemiyordum - Tomo'yla daha az ağlamıştım.

Ama bu bile ereksiyonumu tamamen yok etmeye yetmedi, ne de iğnelerle kaplı masanın üzerinde yatmak, çünkü orada sessizlikte, havada süzülen narenciye kokusunu içime çekerken, tek düşünebildiğim gömleğimi çıkardığımda yüzünde beliren ifadeydi.

Gözlerini kırpıştırmadan ve etrafında dönmeden önce gözlerinin bir nanosaniye boyunca parlaması.

Hayır, sessizlik yaramayacaktı, bu yüzden Felix'i düşündüm, bu da sorunumu geçici olarak çözdü.

"Seansında ne oldu?" Abby sordu ama Brogan sözünü kesmeden önce gözlerini ona dikti. "Senden bu kadar yeter. Huck'ı dinlemek istiyorum."

"İyiidi. Aslında bütün hafta boyunca hiç ağrım olmadı." Başımı öne eğdim, çünkü ağrıyan kaslarımı önemsiyor olabilirdi ama bu

sorduğu şey bu değildi. "Ben... tamam, bak, bu çok saçma gelecek ama... Bilmiyorum, konuşuyorduk ve kolu yavru kediler yüzünden çizilmişti ve bir şekilde onun elini tuttum... ugh, her neyse, aptalca. Sonra da kaçtı."

"Eh?" Carter kafası karışmış bir şekilde sesini yükseltti. "Bro ve ben dışarıda beklerken o da seninle odadaydı."

"Biliyorum, ama bu ikimiz de onun elini tuttuğumu fark etmeden hemen önceydi, sonra sanki yeterince hızlı uzaklaşamadı."

Abby bana baktı, Brogan ve Carter bana baktı, sonra hepsi birbirlerine baktı ve sonunda bana döndüler.

Evet. Kaybeden.

"Oh, sevgilim, eminim bir şey yoktur."

"Bir şey olsa bile önemli değil. O Koç'un kızı ve ben de kaptanım. Örnek olmak zorundayım." İçimi çekerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum çünkü kimse beni başka türlü ikna edemezdi. "Ve ikiniz de Dante'nin neden artık bizimle olmadığını unutmuş gibi davranmayın."

Kelimeler beynime kazınmamış olsa bile, Dante'yi kaçırmamızın nedeni sosyal medya ekibinde çalışan bir kızla çok da gizli olmayan bir şekilde yatıyor olmasıydı ve kızın gerçek erkek arkadaşı bunu öğrendiğinde işler hızla sarpa sardı. Koç öğrendiğinde daha da kötüye gitti, çünkü Dante'nin neden tek kişilik bir görevle tüm rakiplerimizi kanlı bir posa haline getirdiğini bilmek istiyordu, eğer bu bir dizi galibiyetle aynı zamana denk gelseydi biraz daha kabul edilebilir olurdu. Ama öyle olmadı.

Dante'nin sezon sonunda takas edilmesinin nedeni resmi olarak bu değildi ama hepimiz biliyorduk. Ve benim takas edilmeye hiç niyetim yoktu.

Sadece bu sezonun başlamasına ihtiyacım vardı çünkü o zaman dikkatimi dağıtacak bir şeyim olacaktı.

Hepsi .

O zaman sorun olmaz.

"Onu tekrar gördün mü?" Abby bastırdı.

"Hayır, haftada sadece iki gün geliyor." Hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak başımı salladım.

Bu hafta neredeyse bir kâbus gibiydi. Nora'dan kaçmak isterken her yerde onu aramaya başlamıştım, belki antrenman tesisine gelir diye. Sonra bana onun Koç'un kızı olduğu hatırlatılıyor ve suçluluk duygusu içime çöküyordu çünkü onu aramaya hiç hakkım yoktu ya da

Onunla konuşmak ya da onu Koçumun kızı ve kulübün PT'lerinden biri olarak görmek.

O sınırların dışındaydı.

Her dakika kendime bunu hatırlatıyordum, çünkü onu bulamadığımda onu düşünmeye başlıyordum. Bir düğmeye basılmıştı ve ben o düğmeyi nasıl açacağımı henüz bulamamıştım.

"Sence senden hoşlanıyor mu?"

Omuz silktim. "Ne fark eder ki?"

Carter masanın öbür ucuna uzanıp bir kaşık dolusu patates püresi daha alırken, "Ondan hoşlanıyor," diye ekledi, başımın ne kadar çabuk ona döndüğünü ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hangi kısmının açıklanması gerekiyordu?" diye sordu bir lokma alarak.

"Um..." Durakladım ve ona sertçe baktım, "hepsine."

"Senden hoşlanıyor. Senden hep hoşlandı."

"Nereden biliyorsun?"

Bana cevap vermeden önce bifteğini çiğnedi ve yuttu. "Çünkü kulüpte ilk çalışmaya başladığımda, telefonda biriyle konuşurken kulak misafiri oldum ve senden bahsediyorlardı."

"Ne diyordu?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum, hatırlayamıyorum."

Gözlerimi devirdim ve arkama yaslandım. İşe yaramaz. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bitirmedim. Geçen hafta sonu ne zaman etrafta olsan sana bakıyordu, sadece orada olduğun için değil. Sana Bro'nun bir kutu Rocky Road'a baktığı gibi bakıyordu."

Vay anasını. Bu büyük bir şeydi ve eğer daha fazla onaylanmaya ihtiyacı varsa, Brogan yüksek sesle inledi.

"Hassiktir! Yasal olsaydı Rocky Road'la evlenirdim. Eğer Rocky Road'u benim kadar seven bir kız bulursam, onu hemen eve kapatırım."

Konuyu tamamen değiştirip Brogan'ın flört hayatına geçmeden önce elimi kaldırdım. Bu yeni bilgiyle işim bitmemişti.

Tekrar Carter'a baktım. "?" "Evet."

Brogan kalkıp içeri girdi, üç tane daha düşük alkollü bira ve Abby'nin her zaman sakladığı iki kutu Rocky Road ile geri döndü.

Üçümüz de ona bakarken, "Yarın sezon başlamadan önce karnımı doyurmam gerekiyor," diye açıkladı. "Her neyse, Nora bana yeni evini boyamak için tüm hafta sonu evde kalacağını söyledi."

"Yani?"

"Siz çocuklar çok gülünçsünüz."

Üçümüz de masanın ucunda oturan ve martinisinden aldığı zeytini çıkartırmak üzere olan Abby'ye döndük.

"Bizi aydınlatmak ister misin Abs?" Carter, Abs başka bir şey söylemeyince sordu.

Bardağını yere bıraktı ve öne doğru eğildi. "Nora'yı seviyorsun..."

Ellerim savunmak için havaya kalktı... ve belki de korkudan. "Whoa, whoa, whoa! Ben 'aşk' demedim!"

"Söylemedi. Bunu hiç söylemedi. Sadece kulak ağrısına neden olan bir aşkı var," diye araya girdi Carter, yardımına koşarak.

"Kulak ağrısı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, çünkü bu konuda konuşmayı kesmiyorsun ve yakında kulağım ağrıyacak." Hepimiz katılmadan önce homurdandı. Brogan bile dondurma lokmaları arasında güldü.

Abby hepimiz durana kadar bekledi ve bir kez daha çelik gibi yeşil gözleriyle beni kısırdı.

"Dediğim gibi... Görünüşe göre Nora senden hoşlanıyor ama ikiniz de bu konuda bir şey yapmıyorsunuz. Ne büyük kayıp, Huck. Hayatını gerçekten böyle mi istiyorsun?"

Carter birasını yere bıraktı. "O Koç'un kızı, Abs. Hepimizi ondan uzak durmamız konusunda uyardı zaten. Burası büyük bir "*no bueno*" bölgesi. O Rangers'ta olduğu sürece Huckleberry onu uzaktan sevmek ve bununla barışmak zorunda."

Başını tiksintiyle salladı ve sonra ağır, bıkkın bir iç geçirdi. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun? Aşk değerlidir. Eğer onu bulduğunu düşünüyorsan, onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapmalısın. En azından denemek için kendine borçlusun."

Ona gülümsedim. Beş ay önce tanıştığım kişi çoktan gitmiş, gerçekten ateşli, inatçı, canlı bir kadın gelmişti. Abby ile ilgili en sevdiğim şeylerden , onu aldatan eski sevgilisinin ruhunu ezmesine asla izin vermemesiydi ve çocuklar ve ben sık sık ona onu yıllar önce tanımış olmayı dilediğimizi söyledik, o da her zaman bunun sadece belayla sonuçlanacağını söylerdi.

Yine de herkesin 'aşk' demeyi bırakmasını dilerdim.

"Sağ ol Abs, ama böyle bir şey olmayacak."

Kaşlarını çattı, vazgeçmek istemiyordu. "Belki de aşağı inip koçunuzla konuşmalıyım. Gelecek hafta maçta olacak mı?"

"Evet Abigail, o koç. Her maçta o var," diye sıırttı Brogan. "Harika, o zaman onunla konuşurum."

Biramı şişenin ağzından köpükler çıkacak kadar sertçe yere bıraktım. "Hayır, yapmayacaksın."

Carter eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Açıkçası Abby, her ne kadar aşağı inip Koç'la konuşmanı ve Huck'ı rezil etmeni istesem de, ona katıldığımı söylemek zorundayım. Bunu yapamazsın. Bu annenin müdüre gitmesi gibi bir şey."

"Benim için hepsi aptalca. Hayat kısa. En azından bu olasılığı araştırmalısın." Kadın alay etti ve Brogan'a ters ters baktı. "Aranızda bir şeyler var. Eğer gerçekse, koçunla bu konu hakkında konuşursun. Değilse, kimsenin bilmesine gerek yok. Hepimiz yetişkiniz."

Bardağındaki son zeytini de çıkarıp ağzına attı.

Carter ve Brogan bana döndü.

"Hayır!" İkisinin de yüzündeki aynı ifadeyi okuyarak neredeyse bağırıacaktım.

Brogan omuz silkti. "Abby haklı. Görebilirsin. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Sen bilirsin," diye karşı çıktım.

Carter'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu mezara kadar götüreceğiz. Dolapta saklanmanla ilgili bir şey söylemedim."

"Bu masadaki herkese bir saatten daha kısa bir süre önce söyledin!"

"Evet, ama bu dört gün önce oldu. Dört gün boyunca hiçbir şey söylemedim!" diye öfkeyle homurdandı, sanki bir madalyayı hak ediyormuş gibi.

"Ne söyleyebilirim ki? Ayrıca onun da ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tüm bunlar Carter'ın görmüş olabileceği ya da olmayabileceği bir şeye dayanıyor."

"Gördüm."

Gözlerimi kısarak düşündüm. Ayrıca bir şey görmüştüm... gözlerinde sanki fırsatını bulsa saldıracaktı gibi bir ifade vardı. Ne kadar hızlı olursa olsun, her ne idiyse, aletimin de dikkatini çekecek kadar hatırlıyordum.

Biramdan uzun bir nefes çektim ve ne söyleyeceğime tam olarak inanamayarak yerine bıraktım. "Tamam... Tamam. Tamam. Diyelim ki haklısın... Tam olarak nasıl olacak?"

"Onun evine gidip ondan hoşlandığını söylemen yeterli olacaktır."

"Ona amlarından uzak duramayacağını söyle," diye homurdandı Brogan, o kadar sert homurdandı ki, boğulmaya başladığında Abby sırtına vurmak zorunda kaldı. Tekrar nefes almaya çalışırken o kadar çok ses çıkarıyordu ki, kalkıp ona kendim vurmak istedim ama Abby'nin yaptığından daha sert bir şekilde. Çok daha sert.

Brogan düzgün nefes alabildiğinde Abby tekrar yerine oturdu ve öne doğru eğildi. "Sadece ondan hoşlandığını söyle ve gerisini ona bırak."

"Ne? Bu mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, net ve karmaşık olmayan, tek ihtiyacınız olan bu. Ve bugün başlayabilirsiniz."

"Ne?" Alay ettim. "Bugün mü? Mümkün değil. Hayır. Hayır."

"Huck, sevgilim, zaman kaybetme. Hemen git. Buradan çok uzakta yaşamıyor. İşler yolunda gitmezse geri gelirsın, biz de bir şişe şarap açarız."

"Bilmiyorum," diye yüksek sesle inledim, Brogan ve Carter'ın gizlenemeyen eğlencesine bakarken ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Siz ikiniz ne düşünüyorsunuz?"

Brogan parmaklarını gür kızıl saçlarının tepesinde birleştirdi ve düşünürken dudaklarını büzdü. "Bak dostum, ondan uzun zamandır hoşlanıyorsun. Bu sadece bir kerelik bir külot durumu değil. Bence devam et, çünkü o zaman öğreniriz ve hepimiz hayatımıza devam edebiliriz. Sezon başlamadan önce yap, yeter ki yakalanma."

"Biz mi?"

"Evet, dostum. Bu işte yalnız değilsin. Biz de her lanet günü seninle birlikte yaşadık! Cart ve ben yatırım yaptık. İşe yararsa plan yapmana yardım ederiz. Olmazsa, Rocky Road'umu seninle paylaşırım."

Sırıttım ve öne doğru eğilerek yüzüne hafifçe vurdum. "Sağ ol kardeşim. Seni seviyorum. Tamam...." Etrafımdaki üç kişiye baktım. "Bunu gerçekten yapıyor muyum?"

"Evet!" Carter gözlerini devirdi. "Git ve bir kıza ondan hoşlandığını söyle."

Ayağa kalktım ve anahtarlarımın hâlâ cebimde olup olmadığını kontrol ederek kendimi yokladım. "Ben seni ararım."

"Tanrım, dokuzuncu sınıf kızlarına döndük," diye mırıldandığını duydum eve geri koşarken.

Aynı fikirde değildim.

HUCK

Geçen hafta girdiğim yere girdim ve motoru durdurdum.

Bu aptalca bir fikirdi.

Abby, Brogan ve Carter'ın söylediği her şeye katılsam bile, yine de dinlememeliydim.

Bu bir örnek teşkil etmiyordu, çünkü takım arkadaşlarımdan biri Koç'un kızına asılmaya kalkışırsa, onu bir ay boyunca temizlik görevine verirdim. Yine de buradaydım.

Motoru tekrar çalıştırmalı ve arabanın kapısını açmadan çok çok uzağa gitmeliyim.

Attığım her adımda kafamın arkasındaki ses daha da yükseliyordu, yol boyunca ne söyleyeceğinin provasını yapan ses.

Senden

hoşlanıyorum,

Nora. Nora,

senden

hoşlanıyorum.

Senden

hoşlanıyorum.

Tanrım, insanlar bunu nasıl yapıyordu? Kabul ediyorum, karşı cinsi etkilemekte hiç zorlanmamıştım ama daha önce bir kıza duygularımı hiç açmamıştım. Kendimi hiç tehlikeye atmamış ve kalbimin ezilmesini beklememişim.

Yine de kendimi yürümekten alıkoyamadım; bir ayağım diğerinin önünde. Kapıyı çaldıktan sonra aklıma J.Crew'un geçen sefer burayı açtığı geldi ve bu tek düşünce neredeyse koşarak uzaklaşmama neden oluyordu.

Ama kapıyı açtığı ve onu karşımda gördüğüm an saf oksijen çarpmış gibi oldum. Brogan resim konusunda haklıydı; beyaz lekeler kollarını kaplamış, benekler göğsündeki çillerle birleşmiş ve kalın bir leke alnı boyunca uzanıyordu. Sarı saçlarının telleri, başının tepesinde kalan kısmı tutan geniş turuncu banttan kurtulmuştu ve fısıltılar yanağındaki boyaya yapışmıştı.

Duvarlara boya sürmeyi başarıp başaramadığını sormak istiyordum ama hava ciğerlerime doldu ve nutkum tutuldu. I

Onu her gördüğümde bir öncekinden daha güzel olduğu gerçeğine alışıp alışamayacağımı merak ediyordum.

Muhtemelen hayır.

Kahretsin, bunu gerçekten daha iyi planlamalıydım.

"Huck?" Büyük mavi gözleri şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla irileşti, sonra yüz hatlarına hafif bir eğlence yerleşti, dolgun alt dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Eğer bana daha fazla hayvan getirmeye geldiysen, korkarım bu gemi dolu."

Yüksek sesle güldüm, başım geriye düştü ve yaklaşık iki yıl önce tanıştığımızdan beri ilk kez gerçekten rahatladığımı hissettim.

Ellerimi havaya kaldırdım ve tam bir daire çizdim. "Şanslısın. Bugün hayvanlardan arınmış durumdayım."

Kadın yanıt olarak gülümsedi ve "O zaman bu zevki neye borçluyum?" diye sordu.

Onun üzerinden, lekeli tulumuna baktım, kapı çerçevesine yaslanırken elindeki fırçayı ilk kez gördüm. "Brogan bu hafta sonu evinizi boyayacağınızı söyledi."

Keskin bir kaş kaldırdı. "Ve sen de yardım etmeye mi geldin?"

"Um..." Demek istediğim, hayır yapmamıştım, ama en azından buzları kırdı ve küçük bir konuşma yapmak bana ne söylemem gerektiğini düşünmek için biraz zaman kazandıracaktı. "Elbette. Senin ulaşamadığın yüksek kısımlara ulaşabilirim."

"Merdivenim var," diye kuru bir göz devirmeyele cevap verdi, ben sııttım ama beni içeri davet etmek için kapıyı daha geniş açtı.

Birinci adım, tamamlandı.

Beni kısa, dar koridordan oturma odasına kadar takip etti. "Omzun nasıl?"

Kolumu kıvrıp boynumu ve sırtımı sıktım, hala iyi olup olmadığını gereksiz yere kontrol ettim. "Çok daha iyi, teşekkür ederim. Bu hafta beni neredeyse hiç rahatsız etmedi. O küçük iğneler işe yaradı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Hâlâ birkaç seans daha yapman gerekiyor ama tercih edersen Tomo'nun yapamayacağı bir şey değil."

Onun sözleriyle karnımın sıkışmasını görmezden geldim ve aşağı baktığımda Mischief'in bacağımın etrafında kıvrıldığını gördüm ve onu için eğildim. "Merhaba küçük dostum. Uslu durabiliyor musun? Kardeşin nerede?"

Nora başımın üstünü işaret ederken kulağıma yüksek sesle mırıldandı ve döndüğümde Mayhem'in veranda kapılarının üstündeki çıkıntıda oturup ikimize baktığını gördüm.

"Burası onun en sevdiği yer."

Güldüm. "Sanırım orayı henüz boyamadın?" "Hayır.

Keyfini çıkarabilmesi için bırakmayı düşünüyorum."

Etrafıma bakındım; geçen hafta yerleştirdiğimiz mobilyalar şimdi büyük çarşafarla kaplıydı. Odanın sonunda bıraktığımız kutular ortadaydı, mutfak masasının etrafına yığılmıştı ve birkaç açık boya kutusu üstte duruyordu. Duvarlar beyazlardan ve orijinalde hangi iğrenç renkteyse ondan oluşan bir yamalı bohçaydı ama sanki mantıklı olanı yapıp bir uçtan başlayıp diğer ucta bitirmek yerine sadece istediği kısımları boyuyordu.

"Çok uzağa gitmedim," diye açıkladı yüz ifademi okuyarak. "Boyayı dün teslim aldım ama ancak açtıktan sonra bana iki farklı ton gönderdiklerini fark ettim. Belki anlayamazsınız diye düşünmüştüm ama anladınız, bu yüzden geri götürmem gerekiyor çünkü teslim almıyorlar."

Güldüm. "Evet, yapabilirsin, özellikle de güneş gerçekten parlıyorsa." Bir boya fırçası aldım ve sadece kendim görmek için en yakın beyaz saksiya batırdım. Yamalardan birinin üzerinde küçük bir fırça darbesi gezdirdim. "İstersen muhtemelen karıştırabilirsin. Sana gösterebilirim ya da bana ihtiyacın olan renklerin bir listesini ver, ben de doğru olanı getireyim."

Kalçasını çıkarıp yumruğunu oraya dayadı ve babasından miras kalan o bakışla beni iğneledi. "Benim için Home Depot'a gidip boyamı ilk sipariş ettiğimle değiştirecek misin?"

Ses tonundaki şüphecilikten, havadan sudan konuşarak geçireceğimi düşündüğüm zamanın beklediğimden daha erken dolacağını hissediyordum.

"Elbette," diye cevap verdim neşeyle, en ufak bir şey hissetmesem de.

Hissettiğim şey... mide bulantısı mıydı? Gergin mi? Hayır, gerginlik hissettiklerimi tarif bile edemezdi çünkü ne kadar rahat görünmeye çalışsam o kadar gerginleşiyordum. Zaten her duygu yüzümde herkesin görebileceği şekilde durduğu için ümitsizdi.

"Huck," boya fırçasını yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Bunu öyle bir kızgınlıkla yaptı ki hava değişti. "Neden buradasın? İkimiz de boya yapmama yardım etmek için olmadığımızı biliyoruz."

Mischief'i yere bıraktım ve ona dönmeden önce pencerenin üstündeki Mayhem'i bulmak için koşmasını izledim. İşte hiçbir şey olmuyor ve aramızdaki ilişkinin daha fazla gariipleşemeyeceği sonucuna varmıştım, yani bu olumlu bir şeydi.

"Mesajınıza cevap vermediğim için özür dilerim." Kaşlarını çattı. "Ne mesajı?"

"Um, akşam yemeği planlarımızı iptal ettikten sonra gönderdiğin."

"Ne akşam yemeği planı?" Cevap vermem için bana bakarken alnında derin çizgiler oluştu ve cevap vermediğimde bir kez göz kırptı, sonra tam olarak neden bahsettiğimi tekrar göz kırptı. "Bu bir yıldan fazla zaman önceydi. Neredeyse iki yıl önce."

Omuz silktim, doğrudan ona bakmamak için elimden geleni yaptım. "Evet, biliyorum. Özür dilerim."

Çenesi açıldı ve dudakları sertçe büzüldü. İkimiz de söyleyecek daha çok şeyim olduğunu biliyorduk, ama o konuştuğu kadar konuşacak, ben çatlayana kadar bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek kızlardan değildi. Hayır, yine babası gibi sessizlik içinde beni beklerdi.

Hay sikeyim. Koç'la ilgili her düşüncüyü aklımdan çıkarabildiğim kadar uzağa ittim.

Sinirlerim gerildikçe yumruklarımı sıkıp açtım, özellikle de onun bakışları altında olmak bir tür sorgulama gibi hissettiriyordu; asla hayatta kalamayacağım bir sorgulama. Parmak eklemlerimden birkaçı çatlayınca burnu havaya kalktı. "Özür dilerim."

"Huck..."

Ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Bırak da konuşayım çünkü aksi takdirde asla söyleyemeyebilirim." Derin bir nefes aldım, "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Felix'in evindeydik?"

Bir kez başını salladı ama kaşları hâlâ çatıktı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm. Hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim." Felix'in mutfağına girip aşık olduğumu ilan ettiğim gerçeğini atlamıştım. "Felix bana hiçbir şey söylemedi. Numaranı almak için yalvardım çünkü tek istediğim kim olduğunu öğrenmek, seni tanımak ve sana çıkma teklif etmektir."

Bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bir saniye bekledim. Söyledi ama tam olarak duymayı umduğum bir şey değildi, özellikle de neredeyse bir hırıltı olarak çıktığı için.

"Bunun yerine, planlarımızı iptal ettin ve benimle bir daha hiç konuşmadın."

Utançtan ağırlaşan başımı öne eğdim. Yüzümün buruşmasını engellemeye çalıştım. "Koç'un kızı olduğunu öğrendim."

Daha fazlasını söylememi bekledi, ama bu ifadeden anlayacağını düşünmüştüm, ama belli ki anlamamıştı çünkü kafası karışmıştı.

Kaşlarını çattı. "Yani? Ona karşı koyabilecek kadar büyüksün. O kadar da korkutucu değil."

Bir kahkaha attım. Belki de babasının benimle tanıştığı versiyonuyla tanışmamıştı, çünkü ona alışmış olsam da, hala onun gezegendeki en korkunç adam olduğunu hatırlıyorum.

"Öyle ama o da değil. Koçun kızıyla çıkamazsın."

Bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez kaşları çatıldı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

"Bu bir kural."

Boynu büküldü ve gözleri kısıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Değilim," diye cevap verdim, gözümü ondan kaçırmak istemiyordum çünkü ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum - hayır, ona ihtiyacım vardı.

Bana nasıl baktığını çözemiyordum. Orada kesinlikle bir kızgınlık vardı, ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. İnançsızlık olduğu ortaya çıktı. "Biliyor musun? Sadece git. Bu çok anlamsızdı. Buraya gelmene ve unuttuğum bir randevuyu iptal etmek için bahane uydurmana gerek yoktu."

Cümlesinin son kısmını duymazdan gelerek odanın karşısına geçtim ve ikinci bir düşünceye fırsat vermeden elini elime aldım. "Söz veriyorum, bu doğru."

"Babam benimle çıkamayacağını mı söyledi?"

Yanağımı ısırdım ve geri çekildim, ellerimi ceplerime sokarak şu anda olduğumdan çok daha rahat görünmeye çalıştım, çünkü kullandığı ses tonundan birinin belaya sokmak üzere olduğumu hissediyordum, bu da kaçınılmaz olarak başımı daha fazla belaya sokacaktı.

"Huck?"

"Şey... tam olarak ben değil, hepimiz."

"Ne?!" Sondaki T harfini tükürme şekli önsezilerimi hafifletmeye yardımcı olmadı.

Derin bir iç çektim. "Kulüpte ilk çalışmaya başladığında, Koç senin onun kızı olduğundan ve seni *sadece* profesyonel bir sıfatla görmemiz ve değerlendirmemiz gerektiğinden bahsetti. Başka her şey yasaktı. Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu."

Gözleri kısıldı. "Ama ona özellikle sormadın mı?" Kısa bir süre Abby'nin onu uyarmak için önceden arayıp aramadığını merak ettim.

"Hayır." Ona bir kahkaha attım ama daha çok Koç'a kızıyla çıkmayı sorma düşüncesine güldüm. Asla. Bu çok saçmaydı. "Tabii ki hayır. Sadece... herkes biliyor. Bu bir kuraldır. Koçun kızıyla çıkamazsın."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey," diye tersledi ve boya fırçasını tekrar eline alıp boya kutusunu öyle sert bir şekilde kavradı ki, kalın bir topak kenarından parke zemine sıçradı.

Onunla fazla vakit geçirmediğimin farkındaydım ama bu kadar öfkeli olmasını beklemiyordum. Bu bir öfke değildi, ama açıkça kızgındı ve tüm bunların bana yönelik olup olmadığından emin değildim.

Muhtemelen.

"Evet, öyle, ama..."

Dönüp yüzüme baktı ve ne kadar sinirlendiğini görmek için bana alevli oklar fırlatıyor da olabilirdi. Her an ateş püskürtüp beni oracıkta yakmasını bekliyordum.

"O zaman neden buradasın? Sebebi yeni olsa bile, gelip bana zaten kendi kendime çözdüğüm bir şeyi söylemene gerçekten gerek yoktu!"

"Kendimi açıklamak ve özür dilemek istedim."

"Bunun beni ne kadar boktan hissettirdiğini biliyor musun? Birdenbire beni bırakıp hiç var olmamışım gibi davranman?" Elini fırlattı, kızgınlıkla çılgınca bir hareket yaptı, ancak hala boya fırçasını tutuyordu ve her yere beyaz püskürtüldü. "Haftalarca her şeyi ikinci kez tahmin ettim! Bunun benim yaptığım bir şey olduğunu düşündüm."

"Çok özür dilerim. Sana böyle hissettirmek istememiştim. Hiç istemedim." Başımı öne eğdim. "Nora, senin kim olduğunu öğrendiğimde sanki tüm dünyam başıma yıkıldı."

Gözlerini devirdi ve daha önce birkaç kez üzerinden geçtiği noktayı boyamaya geri döndü. Ona bunu dengelemesi gerektiğini söylemek istedim ama akıllıca dilimi tuttum.

"Bu biraz dramatik," diye hırladı.

"Biliyorum," gerginliği dağıtmak için usulca gülümsedim, ama o bunu göremiyordu, "ama sana anlatmaya çalışıyorum... Senden hoşlandım, Nora. Senden çok hoşlanmışım. Hâlâ da . Senden hoşlanıyorum. Geçen sezonu duygularımı görmezden gelerek ve senden uzak durmak için elimden geleni yaparak geçirdim."

"Fark ettim." Nokta bir kat daha boyandı.

"Onların üstünü örttüğümü sanıyordum ama geçen hafta seni gördüğümde..." Derin bir nefes aldım. Hâlâ onunla konuşuyordum, bu da işleri biraz daha kolaylaştırıyordu. "Geçen hafta seni gördüğümde her şey tekrar aklıma geldi."

İşte, söylemiştim. Topuklarımın üzerinde geriye doğru eğildim ve arkasını dönmesini bekledim. Bir dakika sonra hala orada duruyordum, yavaş yavaş deliriyordum.

Sessizlik.

"Nora?"

Omurgası sertleşti. "Ne?"

Boya fırçasının tekrar etrafa savrulma ihtimaline karşı bir adım geri çekildim. "Şey... hiçbir şey sanırım."

"Huck, ne dediğini anlamıyorum."

"Senin gibi söylüyorum ve davranışımı açıklamak istedim. Senden hoşlanıyorum, Nora. Senden çok hoşlanıyorum."

Boya fırçası duvarda durdu ve hiçbir şey sıçratmadan arkasını döndü. "Benden hoşlanıyor musun?"

Potansiyel bir buluş yapabileceğimizi umarak başımı salladım. Ama çok erken dilemiştim.

"Harika! Benden hoşlanıyorsun! Koçun kızı olduğum için bu konuda hiçbir şey yapmayacaksan bana bunu söylemenin tam olarak anlamı ne? İki yıldır hoşlandığım adamın benden hoşlanmasına ve hiçbir şey olmamasına minnettar mı olmalıyım?" Bana ters ters baktı ama ben hâlâ iki yıldır bana aşık olduğunu söylediği kısma odaklanıyordum. "Bana bir rahat ver."

Çalı aynı noktaya geri döndü ve bu sefer tekrar döneceğini sanmıyordum. Kalbimin nasıl sıkıştığını görmezden gelemezdim.

İşleri berbat edeceğimi biliyordum ama bu kadar kötü berbat edeceğimi düşünmemiştim.

"Tamam. Benim gitmemi ister misin?" "En iyisi bu olur."

Koridora açılan kemere doğru yöneldim ve durdum. Ne halt ediyordum ben?

Ne oluyor lan?

Hayallerimin kızı az önce benden hoşlandığını söyledi ve ben uzaklaşıyordum.

Abby gerisini ona bırakmamı söyledi ama geri dönüp ona hiçbir şey yapmadığımı söylersem Abigail'in beni kurtlara yem edeceğini de biliyordum.

Siktir et.

"Nora?" Beş büyük adım attım ve onun alanına girdim. Eli hareketsiz kaldı. "Bana bak."

Sonunda bana doğru dönene kadar bekledim. Yine de gözlerimle buluşmadı; doğrudan göğsüme bakıyordu.

"Benden hoşlanıyor musun?"

Omuz silkti, ancak yanakları her zamanki tonunun daha koyu bir tonuna dönuştü. "Yapsam da yapmasam da bir fark yaratacakmış gibi görünmüyor."

"Nora, benden hoşlanıyor musun?"

Beni görmezden geldi ama göğsünün bir an öncesine göre çok daha hızlı bir şekilde inip kalkması gözümünden kaçmadı.

"Nora, cevap ver bana."

Sonunda gözleri benimkilere dikildi, bir propan alevi kadar sıcak ve mavi parlıyordu ve ben umutsuzca o gözleri her yerde hissetmek istiyordum. "Evet, senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım."

Boya fırçasını elinden çektim. Kollarını boynuma doladığında ben de beyaz boyaya bulanmak istemiyordum, çünkü tam da bundan sonra olmasını umduğum şey buydu, çünkü tutunması gerekecekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum, ama seni öpmekle başlayacak. Gerisini sonra çözmemiz gerekecek. Ve *çözeceğiz*."

Pembe dili kısa bir süreliğine göründü, sonra ağzım onunkine çarptı ve iki yıllık bastırılmış hayal kırıklığıyla onu ele geçirdi. Onu uzaktan arzuladığım, takım arkadaşlarımla şakalaşmasını izlediğim ve kıskançlığımın beni yavaş yavaş yiyip bitirdiği iki yıl. Ama şimdi, şu anda, dilim onunkinin üzerinde kayarken ve hayatım boyunca duymayı beklediğim bir iniltiyi yutarken, tek istediğim hayatımın geri kalanını onu öperek geçirmek için planlar yapmaktı.

Sonuçlarını siktir et.

Kıçını tutup duvara doğru kaldırdığım anda ellerini boynuma dolamasını diledim. Bacaklarının belime kilitlenmesinden de ayrıca zevk aldım. Kalçalarını taş gibi sert aletime doğru çevirdiğinde tüm centilmenlik düşünceleri avlu kapısından uçup gitti ve kimin iniltisinin kime ait olduğunu anlay. Ama daha fazla devam edersek pantolonumu değiştirmem gerekeceğini biliyordum.

Ellerimi nazikçe saçlarının arasına soktum ve telleri dikkatlice çektim.

Başını geriye doğru eğerek kırmızı ve hafifçe şişmiş, tükürüğümüzün karışımıyla parlayan dudaklarını ortaya çıkardı. Göz kapakları titriyordu, tozlu kirpikleri kelebek kanatları gibi titriyordu ve tek düşünebildiğim onu boşalttığımda nasıl görüneceğiydi.

Evet, Şimdi vazgeçmiyordum.

Bu en akıllıca karar olmayabilir ama kesinlikle doğru bir karardı.

Onu elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yere bıraktım, nefesini düzene sokması için zaman tanıdım ve sonra sııttım.

"Şimdi bana yedek boya fırçasını verecek misin?"

NORA

"Peki sonra ne oldu?" "Sonra beni öptü."

Jess önüme geçerek beni yürümeyi bırakmaya zorladı. Gözleri, Ryan Gosling'i Central Park'ta koşarken gördüğü andan daha büyük bir heyecanla parlıyordu. "Aman Tanrım," diye bağırdı, kollarını iki yana açmıştı. "Bu çok büyük!"

Geniş geniş sııttım, muhtemelen biraz fazla geniş, çünkü evet, oldukça büyüktü. "Biliyorum!"

"Nasıldı? Hayal ettiğinizden daha iyi miydi? Siz derken tabii ki bizi kastediyorum."

Kazağımı üzerime geçirirken yürümeye devam edebilmemiz için onu bir kenara çektim. Şu anda DUMBO'dan geçiyorduk, Brooklyn Köprüsü'nden geçip The Garden'a giden metroya binmek üzereydik. Bugün hava sıcaktı ama şimdi güneş Hudson'ın üzerinden alçalıyor ve bir serinlik başlıyordu, ayrıca köprüden geçmek bir rüzgâr tüneline yürümek gibiydi. Bununla birlikte, köprü'nün üzerinden geçmenin özel bir yanı vardı ve ne zaman fırsatımız olsa bunu değerlendiriyorduk.

Başım kazağımdaki boşluktan dışarı fırladığında başımı salladım. "Üniversitede Lucas Stanfield'la takıldığın ve sabah döndüğünde konuşmadan önce düşüncelerini toparlamak için bir saate ihtiyacın olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Yumuşak bir şekilde inledi ve özlemle uzaklara baktı. "Evet. Tanrım, bazen Holden'a kızdığımda Lucas Stanfield'in anı şeridinde küçük bir gezintiye çıkıyorum."

Ona bakarken gülümsemem geniş ve kendini beğenmiş bir hal almıştı. "İşte bu kadar iyiydi."

"Tanrım!" diye inledi yüksek sesle. "Seni şanslı, şanslı kız. Kahretsin! Bu çok sıcak."

Çok sıcaktı. En ateşlisi. Birçok kez tekrar tekrar izledim; dudaklarının benimkilere çarpışını, yanaklarımı avuçlayışını ve

beni duvara doğru itti. Elleri... Tanrım, ellerinin her santiminde dolaşması, sonra kıcıımı kavrayıp beni yukarı çekmesi, böylece bacaklarımı beline dolamaktan başka seçeneğim kalmaması.

Hiç öpülmemiştim. Yakınından bile geçmemiştim.

Daha önce hiç tek bir hareketle yukarı kaldırılmamıştım. Bunun gerçek bir şey olduğundan bile emin değildim; sadece Hollywood'da olan bir şeydi.

Ama dün gece çok gerçektir.

Eğer bizi durdurmasaydı, kim bilir nereye ? Aslında, tam olarak biliyordum.

"Evet, ."

"Peki sonra ne oldu?"

"Kaldı ve biraz daha resim yapmama yardım etti, yine de fazla resim yapamadık." Beni dürttüğünde güldüm.

"Evet, bahse girerim pek bir şey yapmamışsındır. Peki sabah gitti mi?" Mükemmel biçimli kaşlarını bana salladı ve karşılığında, karşı yönden yanımdan geçen bir kadının kaşlarını çatmasına neden olan bir kol tokadı aldı.

"Hayır! Tabii ki hayır. O bir beyefendiydi. Erken ayrıldı çünkü çocuklarla antrenmanı vardı ve artık sezon resmen başladı."

İşte bu noktaya doğru gidiyorduk - sezonun resmi başlangıcı ve ilk gösteri maçı. Bu gece Bruins'le kendi sahamızda oynayacaktık ve bu her zaman iyi olacağına benziyordu.

"Jess kaşlarını oynattı ve öyle bir kıkırdadı ki kendini hapsirme krizine soktu.

"Onu öpeceğim için nasıl benden daha heyecanlı olabiliyorsun?"

"Çünkü neredeyse iki yıldır, onu ilk gördüğün andan beri bunun hakkında konuşuyorduk!" diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı. "Ve şimdi sonunda onu iş başında göreceksiniz. Hayal et..."

O kahkahasını atarken gözlerimi devirdim, heyecanlanmadığımdan değil - heyecanlanmıştım. Daha çok, bunun olduğuna inanmak hâlâ zordu, çünkü birdenbire ortaya çıkmıştı. Çok beklenmedikti. Ve keşke boya lekeli tulum giymeseydim, saçlarım iki günlük olmasaydı.

En azından bu sabah duş almayı ve saçlarımı yıkamayı başarmıştım.

Köprü'nün yaya girişine doğru ilerlerken Jess hâlâ aklından geçenlere kendi kendine kıkırdıyordu.

"Tamam, çocuklarla tanışmadan önce çıkar şunu çünkü sonra fermuarını çekmen gerekecek. Bunu onların önünde büyük bir mesele haline getirmek istemiyorum."

"Tamam... tamam," diye kendini toparladı. "Eminim sopasını görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur. Hayır... bu çok ezikçe, üzgünüm. Dur bakalım. Eminim sopası kıvrımlarında harika bir his yaratacaktır," diye homurdandı.

Gülmemeye çalışarak göz ucuyla ona baktım. "Gerçekten mi? Cidden Jessica, senden daha iyisini beklerdim! Diskle ilgili bir şey yok mu?"

Başı sahte bir utançla elinin üzerine düştü. "Biliyorum, özür dilerim. Bir erkekle yaşayınca böyle oluyor işte. kaybettim. Daha iyi bir şey bul."

"Belki de sadece olgunlaşmışsındır." Kıkırdamamı engellemeye çalıştım çünkü bunun onu ne kadar kızdıracağını biliyordum.

" ne cüret!" diye yüksek sesle soludu, sonra beni hafifçe dürttü. "Her neyse, sen ve Hokey Seksi Huck nasıl ayrıldınız? Mesajlaşmaya geri mi döndünüz?"

Başımı salladım, içimdeki endişeyi bastırmaya çalıştım. "Hayır, sanırım onu bu gece göreceğim. Bilmiyorum..."

Dünyanın En Büyük Öpücüğü konusunda Jess kadar hevesli olmamamın bir başka nedeni de bugün ondan hiç haber alamamış olmamdı. Ona mesaj da atamıyordum çünkü kulüpte çalışmaya başladığımda numarasını silmişim, böylece beni hiçbir uyarı yapmadan kestikten sonra uygunsuz bir şekilde mesaj atmaya kalkışmayacaktım. Onun da aynı şeyi yaptığını düşündüm ama dün gece numaramı almadan gittiği için tam olarak emin olamadım.

Ondan haber alamamış olmak bana dejavu yaşıtıyordu ve bu yüzden sadece evime davetsiz gelip beni öptüğü gerçeğine odaklanmaya çalışıyordum. Artı, yavru kediler.

Hayalet olmak üzere olduğun birine kedi yavrusu vermenin pek olası olmadığını düşündüm, ama yine de erkeklerin zihinlerinin nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum.

"Koca Paddy konusunda ne yapacaksın?" Jess, ben fazla düşünme sarmalına düşmeden önce sordu.

Jess'in babama taktığı isimle Koca Paddy ve ben hiç konuşmamıştık. Normalde tüm önemli konuşmaları hafta sonlarına saklardım, çünkü sezon her Pazar gününü birlikte yemek yiyerek ve takılarak geçirirdik, ancak şimdi devam ediyordu, Pazar günlerimiz ara vermişti.

Ayrıca babama da çok kızgındım - hem benim haberim olmadan flört hayatıma koyduğu moratoryum için hem de kendisi bulmamış olsa bile 'Kural' için. Ne kadar aptalca olduğunu düşünsem de konuya nasıl yaklaşacağımdan da tam olarak emin değildim, çünkü bu sadece bilmediğim daha fazla soruya yol açacaktı. Huck'ın başını belaya sokmak da istemiyordum.

Biraz daha bilgi toplamam ve aramızda tam olarak neler olduğunu öğrenmek için Huck ile konuşmam gerektiğine karar verdim.

"Hayır, henüz değil. Yine de babama inanabiliyor musun?" Öfkelen dim, çünkü bunu her düşündüğümde kanım ısınıyordu.

Huck bana söylediklerini anlattığında çok sinirlenmiş tim ve Huck beni öptükten sonra daha da sinirlenmiş tim. Yatağa girdiğimde o kadar öfkelenmiş tim ki zar zor uyuyabilmiş tim, çünkü son iki yıldır o öpücüğü yaşıyor olabilirdim.

Başka ne yiyebileceğimi düşünmeyi reddettim.

"Evet, anlamıyorum. Gerçekten de birlikte olmamanızın nedeninin baban ve herkesin bildiği, seninle çıkamayacaklarına dair bir kural olduğunu mu söyledi?" Kaşlarını çat tı.

"Evet!"

"Koca Paddy'nin bu kadar cinsiyetçi olduğunu bilmiyordum. Ayrıca, kiminle çıkacağına sen karar vermiyor musun?"

"Görünüş e göre değil!"

Uzakta, Lady Liberty meşalesini tutuyordu. O bu saçmalığ a .

"Peki ne yapacaksın?"

Omuz silktim ve bir feribot altımızda kaybolurken nehre baktım.

"Bilmiyorum. Huck'la konuşmam gerek."

"Evet, sanırım fazla konuşmadın." Kollarını iki yana açmış, kıskandıracak kadar etkileyici göğüslerini sallıyordu. "Aklıma bir tane daha geldi! Sana Stanley Kupası'nı gösterdi mi?"

Kahkahalar boğazımda düğümlendi, dev köprü kablolarının üzerinde oturan bir martıyı ürkütecek kadar yüksek sesle patladı ve tüm bu durumdan duyduğum rahatsızlık, şu anda içinden geçmekte olduğumuz önemli esintiyle uçup gitti. Hiçbir şey olmadığından emin olana kadar bir şey hakkında endişelenmek anlamsızdı.

"Kahretsin, Nori, sonunda onunla öpüştüğüne inanabiliyor musun?!"

"Biliyorum."

"Şunu söylemeliyim ki, sonunda bir şeyler elde etmene tamamen destek olsam da, eğer seni tekrar becerirse, bu sefer benimle uğraşmak zorunda kalır."

Ona doğru sıırttım. Huck Sands bile Jess sinirliiyken onunla uğraşmak istemezdi. Koca Paddy'ye bile taş çıkartırdı, Holden da buna tanıklık edebilirdi. "Teşekkür ederim. Yani öpüştük ve birbirimizden hoşlandığımızı itiraf ettik ama şu anda dokuzuncu sınıf seviyesindeyiz. Ayrıca bunun bir sır olarak kalması konusunda da anlaştık."

"Yine de gözümü ondan ayırmayacağım."

"Okaaay." Saatime baktım. Güneş artık Empire State binasının altına düşmüştü, yani gerçekten acele etmemiz gerekiyordu. "Çocuklarla nerede buluşacağız?"

"Koltuklarımızda. Holden'ın işten sonra formasını almak için eve gitmesi gerekiyor ve öncesinde Jack ve Coby ile bir şeyler içmek için buluşacak."

"Ohhhh kahretsin!" Taşıdığımı unutup kontrol etmek için yere baktım ama hayır, sadece kazağımı taşıyordum. "Formamı unutmuşum. Ugh."

"Holden'ı arayacağım, onda çok var. Eğer kendi biletini almak için eve gidiyorsa, senin için de bir tane getirebilir. Ona ilk maç için bilet aldın, yani sana borçlu."

"Gerçekten mi? Bir tane satın alabilirim, önemli değil."

Ama o çoktan cep telefonuna sarılmıştı. Elimden geldiğince yalvaran bir yüz ifadesi takındım ve aynı zamanda bu kadar çabuk sorduğu için minnettarlığımı sessizce ifade ettim.

"Evet, bebeğim... teşekkürler... seni seviyorum. Yakında görüşürüz, biralar bizi bekliyor olacak." Telefonu kapattı ve çantasına geri koydu. "Her şey tamam, şimdi daireye dönüyor."

"Sen en iyisisin, Jessie." Kollarımı omuzlarına doladım ve onu kucaklamak için kendime çektim. "Sezonun ilk gecesinde sırada beklemek zorunda kalmayı gerçekten istemedim. Herkes yeni formalar için çıldıracak."

"Harika ve daha da iyisi, şimdi bira ve sosisli sandviçleri doldurmadan önce hızlıca bir şeyler içmek için vaktimiz var. Hadi gidelim."

"Ahhh, şu buzun kokusunu al," diye mırıldandı Jess, Bahçenin geniş beton basamaklarından aşağıya doğru yürürken derin bir nefes alarak

Koltuklar.

Ona yan gözle baktım. Her maça giden gerçek bir hokey taraftarı gibi görünebilirdi, hatta Holden'dan çaldığı eski formasıyla öyle de görünüyordu ama kesinlikle öyle değildi. Holden spor izlediği için o da spor izliyordu ama bu birlikte izlediğimiz beşinci ya da altıncı maçı ve bunun tek nedeni sezonun ilk maçı olması ve Holden'ın bilet için yalvarmasıydı. Yüzünde bir maske ile kanepenin rahatlığında izlemeyi tercih ederdi.

Bugünkü coşum sadece Huck'ı iş başında görmek istememden kaynaklanıyordu, bu heyecanı ben de paylaşıyordum çünkü New York Rangers için çalıştığımı öğrendiklerinde neredeyse herkes şaşırmıştı ama ben maçlara nadiren katılıyordum; gerekçem orada sadece yarı zamanlı çalışmam ve The Garden'da ya da antrenman tesisinde olmadığım zamanlarda yönetmem gereken yoğun bir kliniğimin olmasıydı. Ayrıca, onları antrenmanlarda bol bol görüyordum ve maçları genellikle düzeltebileceğim sakatlıkları arayarak geçiriyordum ki bu da bir süre sonra yorucu oluyordu.

Ama bu sezonun ilk maçıydı ve ilk maçın iç sahada oynanmasının üzerinden birkaç yıl geçmişti, bu yüzden eğlenceli olacağını düşündük ve her zaman harika koltuklarımız olmuştur - bu geceki koltuklar takımın yanındaki pleksiglasın hemen arkasındaydı, oyuncuların ailelerinin oturduğu yerin solundaydı. Eğer sadece Jess ve ben olsaydık, biraz daha sıcak olan ve bence manzaranın ve yemeklerin daha iyi olduğu yönetici localarından birinde otururduk, ama bizim koltuklarımız Holden'ın yalvardığı başka bir şeydi.

Birisi bizim sıramızdan koltuklarına doğru yürürken bacaklarımı kıvrıdım. Salon hızla doluyordu. Bu muhtemelen takımların buzda ısınmasından kaynaklanıyordu ama daha çok *nasıl* ısındıklarından kaynaklanıyordu çünkü bir sürü kadın hokey hayranı daha iyi görebilmek için pleksiglase doğru koşuyordu.

"Tanrım, bir erkek nasıl bu kadar kıvrımlı olabilir?" diye sordu Jess, gözleri Brogan Bartlett'in oturduğumuz yerden ya da Jess'in şu anda bariyerlere yaslandığı yerden çok uzak kasıklarını uzatırken kışından hiç ayrılmıyordu. "Bu çok müstehcen."

Biramı yudumladım ve Brogan'ın dizlerini buzun üzerinde ileri ve geri ittiğini görmek için etrafına baktım. Kaslarını ısıttığını biliyordum ama aynı zamanda orada bulunan kadın hayranlarının ve özellikle de bu tempoda hareket etmesinin onlara ne yaptığının tamamen farkında olduğunu da biliyordum.

Geçen hafta, Carter'la birlikte kanepemi taşırken, bu sezon buzda ondan daha fazla sosyal medya beğenisi alabileceğine dair bir iddiaya girdiğini duymuştum. Sonucu ya da bahsin ne olduğunu duymadım ama bu performansın etkili olduğundan hiç şüphem yoktu - özellikle de Carter pistin diğer tarafında tam olarak aynı şeyi yaparken.

Huck'ın da bu oyunun bir parçası olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım ama siyah ve sarı Bruins'lilerin arasında bile onu bulamadım. Tam Jess'e sormak üzereydim ki onu hâlâ bankların üzerinde gördüm - formasının üzerinde kırmızı 46 numarası vardı. Ekipman müdür yardımcılarında Kyle tarafından patenine bir bıçak takılırken sırtı bana dönüktü ve yüzünü göremesem de yakınlarda olduğunu bilmenin verdiği o tanıdık küçük kelebekler karnıma hücum etti.

Tüm güçleriyle geri geleceklerdi.

Geçtiğimiz yıl boyunca onları kontrol altına almayı başarmış, ya görmezden gelebileceğim ya da hiç ortaya çıkmayacakları bir noktaya gelmişim. Ancak geçtiğimiz hafta boyunca kendilerini tekrar göstermeye başladılar ve dün gecedен sonra her biri hiç gitmemiş gibi geri döndüler.

"Vay anasını!" Jess bağırdı ama benim nutkum tutulmuştu.

Kyle bıçağı tamir etmeyi bitirmişti ve Huck ayağa kalktı, sonra tahtaların üzerinden atladı ve Carter'ın hemen yanında altı fit yüksekliğinde bir buz püskürterek durmadan önce pistin karşı tarafına doğru koştu. Huck'ın bileklerini büküğü ve buzun üzerinde uzanan iki çaylağın arasından pakı geçirdiği yere yapışıp kalmamı sağlayan şey buzun püskürmesi ya da muhteşem atletizm gösterisi değildi, hayır... bu değildi.

Tıpkı dün gece aniden ortaya çıktığı gibi, şimdi de Huck Sands'e karşı hissettiğim her duygunun, her hissin saldırısına uğramıştım. On sekiz ay boyunca duygularımı bastırmamın ve kalbim her çarptığında, nefesim her sıkıştığında ya da bakışlarını tuttuğum ve tekrar kaybolmadan önce bir tanıma titreşimi gördüğümü sandığım her saniyenin her bir parçasını görmezden gelmemin bedelini şimdi ödüyordum.

Sanki bir yumruk yemiş gibiydim, ardından kasıklarımın derinliklerinde küçük sıkışma dalgaları oluştu. Tanrım, başım beladaydı.

O öpücükte ne vardı?

"İşte buradasınız! Kahretsin, Nori, bu koltuklar efsanevi!" diye gürledi Holden, o, Coby ve Jack koltuklarımıza ulaştığında.

Hâlâ pleksiglasın yanında duran Jess yerinden fırladı ve suçlu bir ifadeyle arkasını döndüğünde Holden yüksek sesli bir kahkaha atarak başını geriye attı.

"Seni oyunculara bakarken mi yakaladım bebeğim?" Onu kendine çekti ve kendi odası olması gereken bir öpücük verdi.

"Hey, Nuri, yeni yerin nasıl?" diye sordu Coby, beni kucaklamak için içeri çekerken, sonra yanımdaki koltuğa oturdu ve bir bira uzattı. "Fazladan getirdik."

"Harika, teşekkürler." Elimdeki birayı bitirene kadar yeni birayı yere bıraktım. "Yeni yer harika. Beni oyalamak için biraz resim yaptım."

"Oh, öyle mi? Yavru kediler nasıl? Her şeyi duydum..." diye sırttı ve bunun Jack'in onlar hakkında şikayet etmeyi bırakmadığı anlamına mı geldiğinden yoksa onları bana kimin verdiğini söylediğinden mi emin değildim.

"Umarım eğleniyorlardır. Ya da umarım şu anda uyuyorlardır ve burayı mahvetmiyorlardır." Ben de sırtarak karşılık verdim.

Bu gece yavru kedileri ilk kez yalnız bırakıyordum; kitaplarda beş saat kendi başlarına bırakılabilecekleri yazıyordu. İyi olacakları konusunda biraz endişeliydim ama öğleden sonrayı onlarla oynayarak geçirdim, umarım çok yorgun olurlar ve uyurlar.

Hayatım bir hafta içinde kesinlikle değişmişti. Bir kedi kadın olmuştum ve uzun süreli aşkımı öpmüştüm - N.H.L.'deki en ateşli oyuncuyu.

"Eviniz soyulmuş gibi görünecek. Bu kediler toplum için bir tehdit," diye homurdandı Jack, yanaklarındaki Rangers logolarını lekelemeyeyim diye bana dikkatlice sarılmak için yanlarından geçerken öpüşmeye devam eden Holden ve Jess'e burun kıvrarak.

"Sadece senden hoşlanmadılar, Jack," diye elimden geldiğince tatlı bir şekilde cevap verdim, bu da bana oflayarak bir kahkaha kazandırdı.

"Al, Nora." Holden, Jess hâlâ kucağında olmasına rağmen, sonunda Jess'ten ayrılıp getirdiği formayı bana fırlattı.

"Teşekkür ederim!" Açtım; o kadar büyüktü ki kapüşonumun üzerine geçirebiliyordum, bu da her zaman üşüdüğüm ve çıkarmak istemediğim için idealdi. "İşte, şimdi resmen tezahürat yapabileceğimi hissediyorum."

"Isınma turlarında heyecan verici bir şey kaçırmadık değil mi?" Holden sesini alçalttı ve beni dürttü. "Sands'in panolardan atladığını gördüm."

Ona eğildim ve kaşlarını çatan Jess'e bir tokat attım. "Hey! Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğini söylemiştin!" Tısladım.

"Ben yapmadım!" diye tısladı ve ikimiz de genişçe sırttan Holden'a baktık.

"Söylemedi ama duyduğuma göre yavru kedileri getirdiğinde üzerine işlemiş ve bölgesini işaretlemiş olabilir. Jacko, Sands'in onu bir tehdit olarak bile görmemesine oldukça içerlemiş."

Jess öğürdü ama benim sesim biraz daha yüksek çıktı. "Bu iğrenç. Hiç de bile. Yeni eve taşınma hediyesiydi, hepsi bu. Çok düşünceliydi."

Gülümsemesini tutmakta başarısız olurken başını salladı. "Tabii, sen öyle diyorsan. Bu yüzden mi şu anda buraya bakıyor, sanki biri en sevdiği sopasını kırmış gibi görünüyor?"

Holden'la konuştuğum için gözümü ısınma hareketlerinden ve Huck'tan ayırmıştım ama Holden'ın gerçekten de doğruyu söylediğini görmek için başımı geriye attım; Huck bana bakıyordu ve hiç mutlu görünmüyordu.

Brogan baktığı şeyi yakaladıktan sonra gülmekten iki büklüm olunca daha da mutsuz göründü ve Huck'ın su şişesiyle yüzüne bir sprey sıktı.

"Bu da neydi şimdi?" Jess, Holden'ın kucağından onu kendi koltuğuna taşıırken sordu, böylece ikimizin yanına oturabilecekti.

Omuz silkdim. "Bilmiyorum,"

Sonunda buz temizlendi ve ışıklar sönmeden önce Zamboni'nin buzun üzerinden geçişini izledik ve hoparlörlerden pakın düşüşü için geri sayım anonsu yapıldı.

"Bu Sands'in Kaptan olarak ilk maçı, değil mi?"

Başımı salladım, bu sorunun bana yönelik olup olmadığından emin değildim ama bakışlarım Huck'ın oturduğu yere geri dönmüştü. Bu açıdan onu tam olarak görmek zordu, özellikle de babam çocuklarla konuşurken görüşümü engellediği için. Babamın kollarını sürekli havaya kaldırmasından gergin olduğunu anlayabiliyordum, çünkü Patrick Campbell ne kadar gerilirse o kadar geniş hareket ediyordu, patlamaya hazır kurmalı bir oyuncak gibi.

Çocuklar yerlerini aldılar, Huck en sağda, formasındaki yeni kırmızı C beyaza karşı göze çarpıyordu ve kalbim sıkıştı.

Jess parmaklarını benimkilere geçirirken yere baktım. "Bu geceki galibiyet, sezon öncesi bitmeden ateşli bir hokey seksi yapacağınız anlamına geliyor. Gel

Rangers!"

Gözlerimi devirmek istedim ama ateşli hokey seksi düşüncesi benim için çok çekiciydi.

Disk düştü; sezon resmen başlamıştı.

Kazandık, sadece. Final skoru Rangers 2, Bruins 1'di.

Mucizevi bir şekilde, muhtemelen sadece ilk oyun olduğu ve herkes biraz daha soğukkanlı için, eldivenlerin bile çıkmadığı çok vasat bir dövüş vardı. Kontrol de yıllar boyunca gördüğüm bazı oyunlara kıyasla çok azdı.

Koltuklarımızdan kalkarken aklımda olan tek şey, Huck'ın önümüzdeki pleksiglasa çarpıp bana bir bakış attıktan sonra kaşlarını daha önce hiç görmediğim kadar derin çatması ve Bruins oyuncularından birine hızla çarparak sert müdahaleden dolayı ceza sahasına gönderilmesiydi. Bu sadece bir kez de olmamıştı; hayır, üç kez olmuştu, bir şeyler döndüğünden emin olmam için yeterliydi, özellikle de yedek kulübesinden bana her baktığında gözleri kesinlikle daha da kısılıyordu ve Brogan'a birden fazla kez yumruk atmıştı.

Arenanın ilk katına çıkarken çocuklara döndüm. "Sizinle otuz dakika sonra buluşuruz; gidip babama veda edeceğim."

"Harika, seninle Harry'nin yerinde buluşuruz. Başka biriyle vedalaşman gerekirse diye kırk beş dakika verelim," diye göz kırptı Holden Jess'e veda öpücüğü verirken.

Gözlerimi devirerek dudaklarımı büzdüm. "Otuz dakika sürer."

"Acele etme, tek söylediğim bu."

Holden'a cevap vermeden önce Jess beni elimden tutup aksi yöne doğru çekiştirirken, "Hadi," dedi.

Çantama uzandım ve bizi medya kaleminin, takım soyunma odalarının ve yönetici ofislerinin bulunduğu buz seviyesine indirmek için giriş kartlarımızı çıkardım. Burası geç kaldıkları işlere koşturan personel yüzünden gürültülüydü ve hava hâlâ buz gibi koksa da, çocukların Bayan Tropicana'nın bronzlaştırıcı losyon sürdüğünden daha bolca sürdükleri Deep Blue ısı losyonunun keskin aromasıyla da doluydu.

"Hey! Baba!" Virajdan bize doğru geldiğini görünce bağırdım. "Hey, bebeğim." Bize ulaştığında kolunu bana doladı. "Hey, Jess,"

"Koca Paddy," Jess eğildi ve ona kendine özgü sarılışlarından birini yaptı. "Bu gece harika bir galibiyet."

Gözlerini devirdi ama dudağında bir gülümseme gördüm. Kimse babamla Jess'in konuştuğu gibi konuşmazdı ama Jess'in yıllarca bizimle pazar yemeklerine gelmesinden sonra artık buna alışmıştı. Ve bundan gizliden gizliye hoşlandığından , bu yüzden hiçbir şey söylemedim çünkü onu gülümserken görmek hoşuma gidiyordu; şimdi bile ona biraz kızgın olduğumu hatırladığımda.

"İlk maç için fena değildi." Devam etmeden önce bana döndü, "Sands'in omzunda iyi iş çıkardın. Bu gece bütün hafta olduğundan daha iyi görünüyordu."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim sakince, aynı anda Jess'in ayağına bastım, o koca ağzını açıp suçlayıcı *bir* şey söyleyemedi.

"Oh, işte orada. Sands!"

Babamın sesini duyunca gerçekten istediğim gibi arkamı dönmek yerine olduğum yerde donup kaldım. Bunun yerine, babamın onun kiminle birlikte durduğunu gördüğü anda adımlarını durdurduğunu görmemesi için dua ettim.

"Hey, Koç." Jess'e başını sallayarak etrafına bakındı ve sonunda bana geldi. Berrak mavi gözlerinde sadece yirmi dört saat önce ne yaptığımıza dair en ufak bir ipucu yoktu, en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu, öyle ki kısa bir süreliğine her şeyi benim uydurmuş olabileceğimi düşündüm. "Nora, hey."

Ter hâlâ yüzünün kenarından akıyordu ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama o anda kaşlarını silmek için formasını kaldırdı ve o güne kadar gördüğüm en etkileyici karın kaslarına bir kez daha baktım. Nasıl yutkunacağımı unuttuğum için ağzımda tükürük birikti ve göz kırpmayı unutmuş gibi görünen Jess'e baktım.

"Ona omzunun çok daha iyi olduğunu söylüyorum. Geçen günkü antrenmandan daha iyi dönüyor."

"Evet, evet... harika hissettiriyor... iyi iş." Huck kaskının kayışıyla oynamaya başladı ve ardından arkasına geçti. "Koç, ESPN benimle konuşmak istiyor. Gitmem gerek."

"Tabii, git."

Huck koşarak uzaklaştı, ama bana hızlı ama kapsamlı bir bakış atmadan önce değil, bu sadece kaşlarını çatmasını derinleştirdi ve bu sefer ben de kaşlarımı çattım çünkü bu da ne?

Jess ve babam hokeyden, Jess'in hangi oyuncularını sevdiğinden -her ne kadar Jess hiçbirini tanımasa da- ve babam izin almak zorunda olduğunu söyleyene kadar haftada iki kez gelip nasıl yardım edebileceğinden bahsetmeye devam ederken ben hala düşüncelerimdeydim.

Önce benim başımı öptü, sonra Jess'inkini çünkü Jess başka türlüünü yapamazdı. "Yarın görüşürüz. Bugün iyi iş çıkardın ve bu gece beladan uzak dur."

Koridorda kaybolup köşeyi döndüğünde gözlerimi devirmiştim. "Kendi işim var, yetişkin bir kadını ama o hâlâ bazen ergenmişim gibi davranıyor," diye homurdandım, flört hayatımda kaçırdığım şey yüzünden normalden daha içten. Belki de biraz sohbet etmemizin zamanı gelmişti, bunu neden yaptığını çok iyi bilsem de, bu yüzden genellikle görmezden geliyordum.

"Tamam, hadi gidelim. Çocukları bulmadan önce işlemem lazım."

"Sen git, ben iyiyim. Ben burada bekleyeceğim," dedim ona, aklım Huck'ın giderken bana attığı bakışa gitmişti.

"Nerede o?"

Onu koridor boyunca yönlendirdim ve solda, yarı yolda duran bir kapıyı işaret ettim. "İşte orada."

O koşarak uzaklaşırken ben yine Huck'ı düşünmeye başlamıştım. Eğer numarası bende olsaydı, bu gece konuşmayacağımız belli olduğu için ona mesaj atıp tam olarak ne yaptığını öğrenirdim.

Kendi kendime mırıldanmaya devam ettim, onunla yapacağım konuşmayı canlandırıyordum, bu yüzden önümdeki zemine bir gölge düştüğünü hemen fark etmedim. Tam olarak algılayamadan güçlü bir el bileğimi kavradı.

"Benimle gel." Sahibi beni ekipman dolabı olduğunu fark etmediğim, ancak kokusundan çok geçmeden anladığım yakındaki bir odaya sürüklerken, hırıltılı tını sıcak tüylerimi diken diken eden dalgalar halinde tenime yayıldı.

Ama sonra burun deliklerim en lezzetli kokunun saldırısına uğradı; Huck, misk kokulu ter ve tüm erkek kokusu. Kendimi dün geceden beri, aslında ilk tanıştığımız günden beri hayalini kurduğum zengin mavi gözlere bakarken buldum.

"ESPN ile konuştuğunu sanıyordum."

"Onlara birkaç kelime söyledim ve sonra seni bulmak için geri döndüm." "Oh."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirirken yüz hatlarında bir eğlence pırıltısı belirdi ve o gülümseme beni tam kasıklarımın vurdu. Vücudumun şu anda yaptığı her sıkımda bunu hissettim.

"Hey."

"Selam," diye cevap verdim, tıpkı öpüştükten sonra birbirlerini ilk kez gören gençlerin yapacağı gibi. İkimizin de neredeyse otuz yaşında olması önemli değildi; bir dolabın içinde durmuş, en çok aşık olduğum çocuğa bakıyordum.

On beş yaşında da olabilirdim.

Huck bu garipliği bozdu. "Bekle, önce..."

Parmakları boynumun dibine dolandı, avuç içleri yanaklarımı kavradı, dudakları dudaklarımın üzerine düştü, aynı anda hem yumuşak hem de sertti; ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası. Ağzım onunkiyle çevriliyken ve dili benimkine doğru kayarken, yumuşak ve ıslak ve o kadar sıcaktı ki kısa sürede tenim yanmaya başladı.

Bana göre çok çabuk uzaklaştı ama sonra "Kahretsin, bunu yapabildiğime hala inanamıyorum" dedi.

Bu benim de paylaştığım bir duyguydu, çünkü beni öpene kadar, muhtemelen son yirmi dört saatin yaşanmadığına hâlâ ikna olabilirdim.

"Şimdi, ikinci..." Kaşları yeniden çatıldı ve sesi bir oktav alçaldı, gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu; titreşimler temel bir davul kadar ağırdı ve ben kasıklarımın derinliklerinde hissettim. "Ne sikime Brogan'ın formasını giyiyorsun?"

Yumruğumu hâlâ formasının önünü kavradığı yerden çözdüm ve üzerimdekine bakarken kaşlarım hafifçe düğümlendi. Standart, sıradan bir Rangers formasıydı.

Yakamı tuttum ve Bartlett'in altında daha önce fark etmediğim on beş rakamının yazılı olduğu arka tarafa bakmak için çektim.

"Öyle olduğumu fark etmemiştim. Bu eski bir forma."

Huck kolumu kaldırdı, kolumun üzerinde de bir on beşlik vardı. "Bu onun numarası."

"Maç kapüşonumu evde unutmuşum ve Holden bana yedek bir tane getirdi. Bana uzatır uzatmaz giydim." Alnındaki kaş çatma çizgileri biraz düzeldi. "Bekle, bütün maç boyunca bana bu yüzden mi kaşlarını çatıyordun?"

Gözleri bir nebze açıldı ama bana bakma şekli onları daha az delici yapmadı.

"Öyle mi?"

"Onun formasını giymiyorsun. Kimsenin formasını giymiyorsun. Bunu çözüp çözmememiz umurumda değil," ellerini bedenlerimiz arasındaki dar alanda salladı, "ya benimkini giyersin ya da hiçbir şey."

Kaşlarım kaküllerimin altında kayboldu. "Hiçbir şey mi? Bir formayı mı kıskandın?"

"Ben dokunamazken senin tenine dokunan her şeyi kıskanıyorum," diye homurdandı.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım, çünkü lanet olsun! Eğer bu gördüğüm en seksi ağızdan çıkan, duyduğum en seksi şey değilse.

"Tamam. Bir dahaki sefere senin formalarından birini alıp giyeceğim."

Arkasına uzandı ve formasının arkasını kavradı ve bir kez daha onun muhteşem vücudunu görme şerefine nail oldum, çünkü terli maç forması şimdi elinde aramızda sallanıyordu.

"Al."

İki parmağımın arasına aldım, yüzümü bölen sırtışıma tamamen zapt edemiyordum. Vücudu hâlâ sıcaktı ve terden ıslanmıştı, hem iğrenç hem de delicesine seksiydi.

Ve çok tatlı.

"Teşekkür ederim."

"Geri dönmek zorundayım ama seni bulmaya gelmemin nedeni numaranı almaktı. Bütün gün sana mesaj atmak istedim ama atamadım." Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı.

Ondan aldım, ilk tanıştığımız zamanı anımsatıyordu. Bu benim ilk tanıdığım adamdı; yaramaz, orantısız gülümsemesi ve sıcak bir günde dondurma gibi beni eriten gözleri adam.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ona birdenbire uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissettiğimi söyleyecek değildim, çünkü neredeyse her zaman mutluydum, ama şu anda Pharell Williams seviyesinde mutluydum.

Omuz silktim.

"Tamam, bir gün daha öpüşmeden gitmeden önce bir öpücük daha istiyorum." Dudakları benimkilerin üzerine eğildi, ben daha 'evet lütfen' diyemeden kendilerini yerleştirdi ve sonra büyük bir gürültüyle bıraktı.

Kapıyı iterek açtığımda kışımı sıkarak, "Çok yakında bir mesaj bekle," dedi.

Neyse ki koridor Jess dışında boştu, Jess kapı kolunun gıcırtısını duyar duymaz arkasını döndü.

"Oh, işte buradasın! Gittiğini sanmıştım..." Ama sonra konuşmayı kesti, Huck arkamdan çıkıp ikinci bir bakış atmadan soyunma odalarına doğru koşarken ağzı açık kaldı. En azından çığlık atmadığı ve Huck'ın duyamayacağı bir yere gidene kadar beklediğı için şükredebilirdim. "Bu da neydi şimdi? Neden onun formasını aldın?"

"Çünkü erkekler aptaldır," dedim, ama ses tonum sadece eğlence içeriyordu. "Hadi, geri dönelim."

Saatimi kontrol ettim; Holden haklıydı. Yarım saati çoktan geçmiştik ve her saniyesine değerdı.

HUCK

En sevdiğim PT nasıl?

Nora: Şu anda boya içinde ve Mayhem'in daha fazla belaya engellemeye çalışıyor

Huck: Seni ister misin? Sil.

Hayır. Henüz o noktaya gelmedik.

Henüz.

Biraz sabun getireyim.

Nora: Geliyor musun?

Huck: Elbette, uçaktan iner inmez. Seni neredeyse bir haftadır görmedim.

Nora: *Acele et.

Onu görmeyeli bir hafta olmuştu.

Bundan çok daha uzun sürdü. Onu yaz boyunca aylarca görmediğime ve buna alıştığım inanmak neredeyse zordu. Bir daha asla alışmak istemedim. Onu görmekten kaçınmak için zaman harcadığıma inanmak daha da zordu, çünkü şimdi onu görmek, narenciye kokusunu duymak, sakinliğini hissetmek, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yanıp tutuşuyordum.

Herhangi bir şey.

İki galibiyet ve iki mağlubiyet aldığımız altı günlük deplasman serisinin son maçını yeni . Biri zorlu bir final periyodunun ardından uzatmaya gitmiş, diğeri ise ikinci periyotta Carter'ın düzmece bir yüksek sopa suçlamasıyla oyundan atılmasının ardından Koç'un duygularını açıkça belli ettiği bir güç oyunu sırasında olmuştu.

Sezona daha iyi başlayabilir miydik? Evet. Kaptan olarak ilk sezonumdaki ilk haftamda temiz bir galibiyet almış olmayı ister miydim? Tabii ki isterdim.

Ama biz yeni bir takımdık ve çoğumuz daha önce hiç birlikte oynamamıştık. Ayrıca çaylakları alıştırma için de zamana ihtiyacımız vardı.

Sonuç olarak, başardığımız şeyden memnundum.

Ve şimdi Logan International'daki özel kalkış binasının yanındaki pistte bekliliordum.

Bir boğaz temizleme sesiyle başımı kaldırdığımda Jasper'ın merakla bana gördüm.

Telefonumu cebime geri koydum, "Ne?"

"Kimdi o?" diye başıyla elimin hâlâ hücreme sarılı olduğu yeri işaret etti.

"Kim?"

Kaşını kaldırdı, çünkü ikimiz de kimden bahsettiğini biliyorduk. "Bu mesajları alan kişi. Biraz daha hızlı yazarsan kendini karpel tüneline sokarsın."

Jasper'ı severdim. Harika bir kaptan, harika bir arkadaşı. Onunla hokey dışında da vakit geçirmiş, düğünü için İngiltere'ye uçmuştum ve son bir haftada, özellikle de iyi oynamadığımız maçlarda bana çok değerli bir akıl hocalığı yapmıştı. Ama şu anda temsil ettiğı tek şey patronlarımdan biriydi.

Ve zel hayatımı patronumla paylaşmaya hiç niyetim yoktu, özellikle de bunun yaratacağı potansiyel bok fırtınası göz önüne alındığında. Çünkü bana ateşle oynadığımı söyleyecekti ve ben de ona siktir olup gitmesini söylemek zorunda kalacaktım.

"Annem arıyor."

Bir kahkaha attı. "Hayır, ahbap. Annene mesaj atarken öyle gülümseme. Eğer gülümsersen, başın belaya girer. Bu bir kız. Wolfie'yle ilk tanıştığım da aynı ifadeyi takınmıştım."

Etrafına ve omzunun üzerinden baktım, Brogan'ın acele etmesini diliyordum. "Önemli değıl Jas, unut gitsin. Bir şey yok."

Jasper'ın kaşları düğümlendi. "Tamam, sakın ol. Bu konuda neden tuhaf davrandığını anlamıyorum, bir kızıdan hoşlanmanın yanlış bir tarafı yok dostum. Bu iyi bir şey."

O bakmaya devam ederken ben sessiz kaldım. Jasper'ı bu kadar iyi bir kaptan yapan özelliklerinden biri de sezgileriydi. Bize asla aynı şekilde davranmaz, her zaman güçlü yönlerimiz üzerinde çalışır ve zayıf yönlerimizi bilirdi.

Zayıf yönlerimi tam olarak bilmesi benim . Brogan hangi cehennemdeydi?

"Tabii..."

Gözleri kısılmış olan Jasper'a dönüp baktım. "Neye kadar?"

"Mesajlaşmamanız gereken biri olmadığı sürece."

Donup kaldım. Jasper bakmaya devam etti, çözülmemi ya da yüzümün şüphelendiği şeyi ele vermesini bekliyordu.

Bugün olmaz! Yüz hatlarımı olabildiğince boş kalması için eğittim. Sikerim böyle işi. Brogan uçağa kendi yolunu çizebilirdi.

"Jasper, ben artık gidiyorum."

Ve tabii ki o an Brogan'ın ortaya çıkmaya karar verdiği, kolunu omzuma attığı andı.

"Oluyor?"

Jasper Brogan'a sırtıttı. "Huck'a biriyle çıktığını kabul ettirmeye çalışıyorum ama o da zoru oynuyor."

Brogan yanımda sertleşti. "Jas, dostum, eğer Huckleberry biriyle çıksaydı, bunu ilk öğrenen ben olurum. Sana kesinlikle çıkmadığını söyleyebilirim."

Jasper cevap vermek için ağzını açtı ama Koç'un onu çağırmasıyla kurtulduk, ki bu beni hiç de iyi hissettirmedi.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım ve gözlerimi Brogan'a diktim. "Siktir. O biliyor."

Brogan beni uçağa doğru çevirdi ve pist boyunca yürüdük. "Hiçbir şey bilmiyor. Sadece senin ketum davrandığını düşünüyor."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, varsayımından Brogan kadar emin değildim ama yine de takdir ettim.

"Dostum, senin Nora'yla çıktığını ya da her ne yapıyorsan onu yaptığını tahmin etmesine imkân yok."

Etrafımda döndüm, kulağımın dibinde ya da yüz metre yakınımda kimsenin olup olmadığını kontrol ederken boynum çatırdadı.

"Tanrım! Bir hoparlörden daha kötüsün! Sesini alçalt." Sol tarafta, uçağa binmek üzere olan Coach'a bakarken midem düğümlendi. Eğer konuştuklarımızdan bir şey duyduysa, Nora'yla her ne oluyorsa daha başlamadan bitmiş olacaktı.

Hepsi bir hiç için.

"Belki de bu aptalca bir fikirdi," dedim istemeden yüksek sesle. "Hayatta olmaz, Huckleberry. Daha önce bir şey alıyorsun.

her zaman istediğin. Şimdi pes etmene izin vermeyeceğim." Kolunu tekrar bana doladı. "Şimdi TikTok için gülümse. Carter'ı yenmek zorundayım yoksa yaz için saçlarımı beyazlatacağım ve bunu buklelerime yapamam."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, ancak kulağımdaki uğultu kesildiğinde konuştuğunu fark ettim.

Ama bizi doğruca iki sosyal medya çalışanının durduğu yere götürmeye başlamıştı bile; içlerinden birinin elinde "*Karaoke Şarkınız Nedir?*" yazılı bir pano vardı.

"Huckleberry ve ben 'I've Got You Babe' şarkısında düet yapıyoruz. Carter Rice karaokeye Miley'nin 'Wrecking Ball' şarkısından başka bir şeyle gittiğini söylüyorsa yalan söylüyordur. O adam sizi gözyaşlarına boğar."

Sırıtarak başımı eğdim. Brogan bir şey kazanma görevindeyken, en iyi oyununu oynardı. Yine de onu sarışın olarak görmek isterdim.

Uçak merdivenlerinden çıkarken çocuklardan biri arkamızdan "Sağ ol, kardeşim. Bugün iyi kurtardın!" diye bağırdı.

"Sadece bir cevap vermen gerektiğini biliyorsun."

"Evet, ama buna bayılıyorlar. Her şey iyi içerikle ilgili, dostum."

Kulübeye girdiğimizde gözlerimi görmedi.

Pizzayı bir elimde dengeledim, bira kutusunu kutunun üstüne koydum ve sonra zili çaldım.

Yirmi dokuz yaşındaydım ama damarlarımda dolaşan ve midemde kıvrılan adrenaline bakılırsa, kız arkadaşını baloya götürmek için bekleyen bir genç kızdan farksızdım. Neyse ki, ön kapı açılıp Nora görünene kadar sinirlerimin tam olarak yatışmasına zaman kalmamıştı.

Dudaklarımın kenarından süzölmeye başlayan sırıtışım genişledi ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Bu kız... tıpkı bir hafta önce kapıyı açtığı gibi, boya lekeli bir tulum giyiyordu, saçlarına hala boya sıçramıştı, yanağında bir leke vardı ve ben buna bayılmışım.

Ayrıca önce elimdeki pizzaya, sonra da bana bakarken gözlerinin parlaması da çok hoşuma gitti.

"Aç mısın?" Dudaklarımı en hızlı öpücüklerle onunkilere diktim ve açık kapıdan geçerek doğruca dairesine girdim ve kalbimin göğsümde hoplayıp zıpladığını belli etmemeye çalıştım.

"Evet!" diye bağırarak beni takip .

Koridorda yürürken adımlarımı yavaşlattım, duvarlar hala taze ıslak boya ile parlıyordu, kokusu havada kalıyordu ve

Pizza kokusu. Buraya son geldiğimde ana odanın sadece duvarının yarısı yapılmıştı. Ama oturma odasına girdiğimde gördüğüm kadarıyla her yeri bitirmişti.

"Çok meşgulumuşsun!"

"Dikkatimi dağıtacak bir şey olmaması kolay," diye sırtıttı, "ve hepiniz seyahat ettiğiniz için biraz daha fazla zamanım oldu. Yine de yardımcılarım olmadan daha da hızlı olabilirdim." Mayhem ve Mischief'in birlikte küçük bir tüy yumağı halinde kıvrılmış uyudukları sepete doğru başıyla işaret etti. Birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini görmek neredeyse imkânsızdı.

"Yoluma çıkıyormuş gibi görünmüyorlar." Pizzayı ana odayı mutfaktan ayıran tezgâhın üzerine bıraktım ve onları okşamak için eğildim. Yorgunluktan neredeyse hiç kıpırdamıyorlardı.

"Çünkü zil çaldığı anda yataklarına girdiler.

Masum mırıltılarının sizi kandırmasına izin vermeyin."

"Tamam, anladım," diye göz kırptım, veranda kapılarına doğru yürüdüm, sonra dönüp tüm odayı gezdim. "Yine de burası güzel görünüyor. Beyaz duvarlar o renk her neyse ondan çok daha iyi."

Başını salladı, yemek masasını koruyan büyük örtüyü kaldırdı ve pizzayı üzerine yerleştirdi. "Evet, sanırım öyle. En azından şimdilik daha yaşanabilir kılıyor."

"Peki burayı ne yapacaksın o zaman?" Getirdiğim bira kutusundan bir şişe çıkardım, açtım ve ona uzattım.

"Teşekkür ederim."

Uzun bir yudum aldı ve her bir yudumu yutarken boğazının çalışmasını izlemekten kendimi alamadım, ama neyse ki gösteri çok çabuk bitti. Ben düşüncelerime ve gerçek fantezilerime dalmadan önce şişeyi yere bıraktı.

"Burayı yıkıp mutfağı açacağım ve alanı büyüteceğim," dedi, mutfak ile oturma odasını ayıran duvarın bir köşesini tavandan tabana veranda kapılarına kadar sıvazlayarak. "Diğer tarafta şu anda ısıtma sistemini tutan bir dolap alanı var ama çok büyük, bu yüzden onu yıkacağım ve yatak odası ile banyoyu daha büyük hale getireceğim, belki bir misafir banyosu ekleyeceğim. Ama önce bir mimarla konuşmam gerekiyor. Burası büyük bir daire değil ama yerleşim şekli nedeniyle şu anda daha küçük gibi geliyor."

Başımı salladım. Düşünme şeklini sevdim, bu da bana onu taşıdığımız gün gördüklerimi hatırlattı. Halının aynı kenarını kıvırdım

ona göstermek için. "Buranın altındaki zemin iyi durumda, onu onarabilirsiniz."

Kaşları biraz düğümlendi, ama her şeyden çok eğlence ve meraktan, özellikle de bana bakarken başını biraz eğdiğinde. "Bir dakika? Ev tadilatlarını sever misin?"

"Uğraşıyorum," diye cevap verdim ve biramı gelişigüzel yudumladım, sonra yüz ifadesiyle kocaman sııttım. "Evet, bayılırım. Emlakla ilgili her şeyi, gerçekten. Bazı insanlar rahatlamak için yemek programları izler ama bana emlakla ilgili bir şey verin, bütün gün kıcıımı kanepeye koyar ve hiç kıpırdamam."

Benimkine benzer geniş bir sırtış yüzüne yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." "Spor kanalları dışında izlediğim tek kanal HGTV" diye eklemeyen önce etrafıma bakındım.

Heyecanla ellerini göğsünde kavuşturdu ve bende onu bütün gece boyunca öpme isteği uyandırdı ama ben olduğum yerde kaldım. En azından şimdilik. "Ben de."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı, parlak mavi gözleri Empire State gibi parlıyordu. "Evet. Good Bones'un tekrarları burayı yapmak istememe neden oldu."

"Good Bones'u seviyorum," diye cevap verdim biraz daha yaklaşırken, kollarımı beline dolayabileceğim kadar yaklaşmışım. Bunu yapabilmenin verdiği yenilik karnımın takla atmasına neden oldu. "Bu artık birlikte dizi izleyebileceğim bir televizyon arkadaşım olduğu anlamına mı geliyor?"

Bana bakarken kalın kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin dalgalanıyordu. "Evet, sanırım öyle."

"Güzel, yalnız kalmaya başlamışım. Ve buranın geri kalanına yardım etmek için beni de say."

"Gerçekten mi? Geçen gün pek resim yapmadın." Başını tekrar eğdi ve kaşını kaldırarak ona katıldı.

"Hey! O zaman yapacak daha iyi işlerim vardı. Bunun gibi..."

O cevap vermeye fırsat bulamadan eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Bu sefer düzgün bir öpücük için gidiyordum. Yavaş bir öpücük. Her gün konuşmamıza rağmen onu ne kadar özlediğimi gösteren bir öpücük ve çok geçmeden onu ne kadar istediğimi gösteren ve pantolonumu ayarlamamla sonuçlanan bir öpücük.

"Tamam, bu seferlik seni bırakıyorum," diye kıkırdadı ve sesi göğsümün tam ortasına isabet ettiği için Cupid'in okundan da gelebilirdi. "Artık yemek yiyebilir miyiz?"

Sırf yapabildiğim için dudaklarımı onunkilere bir kez daha yapıştırdım ve mutfak tezgâhında ona bir tabure çektim. "Hadi bakalım."

İlk dilimi kapma, ısırma ve sonra neredeyse çiğnemedem - ya da ağzını peynirle yakmadan - yutmadaki hızı etkileyiciydi.

"Üzgünüm, bugün bir şey yemedim," diye mırıldandı yüz ifademi incelerken.

"Hey, yargılamıyorum. Aslında, Carter Rice'tan daha hızlı pizza yiyebilen herkese sonsuz saygı duyarım."

Homurdandı ya da homurdanmaya çalıştı ama ağzı çok doluydu.

Bir dilim aldım ve "Komşularınızla tanıştınız mı?" sordum. Neye benziyorlar?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi ve başını salladı, ağzındaki lokmayı bir yudum birayla bastırdı. "Orta katta yaşayan yaşlı bir kadın var. Geçen gün market alışverişinde ona yardım ettim ama çok sağır olduğu için söylediğim hiçbir şeyi duymadı. Başka kimseyi görmedim."

Avlu kapısından dışarı baktım, sanki diğer komşularını arka bahçede bulacakmışım gibi. "Kaç tane var?"

"Beş daire var. Bildiğiniz gibi sadece birkaç haftadır ama yoğun bir bina olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi ve kocaman bir ısırık daha aldı.

Arkama yaslandım ve onu izledim.

Dokuz gün önce geldiğim geceden beri birlikte hiç vakit geçirmemiştik. Ben seyahat ettiğim ve o da haftada sadece iki gün kulüpte olduğu için - fırsat buldukça gizlice dolaşıp öpücükler çalmamızdan bahsetmiyorum bile - ilişkimiz çoğunlukla cep telefonu temelli olmuş, fırsat buldukça mesajlaşmak veya FaceTime ile sınırlı kalmıştı. Ama telefonda bile onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu fark etmişim, ilk tanıştığımızda sadece tadına baktığım bir şeydi bu, sonra tamamen kapattım.

Ya da ortaya çıktığı gibi iyi bir şey için değil.

Onun komik ve tatlı olduğunu ilk elden tecrübe etmişim. İlk seferinde numarasını aldığımda bana gönderdiği gibi daha fazla mem almışım. Bana kedilerin şimdiye kadar uyudukları en tuhaf yerlerin fotoğraflarını göndermişti - tuvaletin üstünde, pencere çerçevesi, dolap - kısaca yüksekte herhangi bir yer.

Karşılığında ona Brogan'ın uçakta uyurken çekilmiş fotoğraflarını gönderdim, çünkü adam koltuğuna oturduğu andan itibaren gözlerini açık tutamıyordu. Bu yüzden

Şimdiye kadarki konuşmalarımız hafif ve eğlenceliydi ama daha fazlasını öğrenmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Her şeyi bilmek istiyordum.

Nora Campbell'a karşı iştahım resmen kabarmıştı ve açıkçası en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Belki de hiç yapmadım.

Çok fazla kızla çıkmamıştım; ilk oynadığımda birkaç kız arkadaşım olmuştu ama statü sembolü olarak kullanılmaktan çabuk sıkılmıştım. Ondan sonra, sezonumu oyunumu geliştirmeye odaklanarak ve sezon dışında tanıştığım kızların kesinlikle sezon öncesi başlamadan çok önce bitecek olan yaz kaçamakları aradığımı anladıklarından emin olarak geçirdim.

İki haftalık bir tatil romantizminin efendisi oldum.

Ama artık sezon başlamıştı ve aşkım beni şu anda bir ip yumağıyla güreşen Mayhem gibi ele geçirmişti. Tek istediğim Nora'yla çıkmaktı ve bu da bizim ilk resmi randevumuz oldu. Daha önce pek resmi randevum olmamasına ve onun evinde olmamıza, kutudan çıkar çıkmaz pizza yememize, içki dükkanından bira içmemize ve o boyalarla süslenmişken benim eşofman altı giymeme rağmen, bundan daha mükemmel olamayacağını biliyordum.

İlk buluşmalarda olması gereken şey . Yeni bir başlangıç, taze bir Başl

a. "Ne?" diye sordu çenesindeki pizza sosunu silerken.

"Yok bir şey. Sadece şehre döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum." Gülümsemesi bana saf bir güneş ışığı gibi çarptı.

"Ben de öyle."

Ben bir dilim alırken bakışlarını benden ayırmadı.

Kemiklerimde yankılandığı andaki sadelik. Ve daha fazlasını istedim. Onunla geçirdiğim tüm anları istedim.

"Burada seninle olmayı seviyorum."

"Burada olman hoşuma gidiyor," diye gülümsedi.

Öne doğru eğildim ve sandalyesini kendime yaklaştırdım, cevabını bildiğimden tam olarak emin olmadığım bir soru sorarken ona daha yakın olmak istiyordum. "Nora, bir süreliğine gizlice dolaşmak senin için sorun olur mu?"

Dudağını ısırdı. "Evet, ama babamla konuşmak istiyorum. Koyduğu bu kural yüzünden kızgınım; bunu yapmaya hakkı yok."

Bu konuşmanın nasıl geçeceğini düşünürken kalbim bir nanosaniyeliğine yerinden fırlayacak gibi oldu ama sakın kalmayı başardım. "Bu onun kuralı değil, bu

kural. İşlerin yürümeyeceğine karar verirsek aranızın bozulmasını da istemem. Ayrıca işimi de korumak istiyorum."

"Seni kovmayacak," diye güldü, sonra yüzü düştü. "Bekle, bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?"

Uzun, yavaş bir baş sallama hareketiyle sııttım. "Hayır, bence birlikte destansı olacağız ama taşaklarımı bir süre daha sağlam tutabilmek için özel olarak destansı olmak istiyorum. Doğru zaman geldiğinde ona söyleyebiliriz, söz veriyorum."

Pantolonuma bakışı sikimin seğirmesine neden olmuştu ve onun bunu fark etmediğinden emin değildim. Bakışları tekrar benimkilere ulaştığında gözlerinde eğlenceden başka bir şey yoktu. "Tamam ama bence abartıyorsun. Babam bağırmayı sever, hepsi bu, ama onunla henüz konuşmamı istemiyorsan, konuşmayacağım."

Dante'den bahsetmek istemedim, yine de bunu duymamış olmasına şaşırdım. Belki de unutmuştur.

"Yine de kızgınlım."

"Kızgın olabilirsin ama o senin baban ve ben kendi adıma minnettarım çünkü seni benden önce başka biri kapabilirdi."

Gözlerini devirdi. "Evet ve bunu yapmak iki yıllarını almayabilirdi."

"Ah," diye sııttım, arkama yaslandım ve biramı elime aldım. "Bu acıttı." "Eminim atlatırsın."

Öne doğru uzandım, elim boynunun arkasına dolandı ve dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirerek onu kendime çektim. "Eminim yapacağım."

Dudaklarıma karşı yumuşak bir kahkaha attı, ben geri çekilirken gözleri parlıyordu, ama olduğum kadar uzağa değil, çünkü dizleri şimdi benimkilerin arasındaydı ve onları bu şekilde tutmak istedim.

"Baban burayı görmeye geldi mi?"

"Evet. Ona Jess'in taşınacağını söylediğimde, ertesi gün için emlakçıyla dört görüşme ayarlamıştı." Yüksek sesle gülerek başını salladı. "Sanırım sezon boyunca onu çok fazla göremiyorum, bu yüzden sezon dışında bunu telafi etmeye çalışıyoruz - düzinelerce yer görmek anlamına gelse bile."

"Bunu o mu buldu?"

"Evet," diye yanıtladı pizza kutusunu bana doğru itip arkasına yaslanırken. "Ev tadilatlarıyla ilgili küçük bir takıntım olduğunu biliyor ve burayı emlakçısı aracılığıyla duymuş. Listeye bile alınmamış."

"Babanın emlakçı olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Öyle değil. Sadece sevdiğimi biliyor ve hokey olmadığı zamanlarda ben onun hayatıyım." Omuz silkti, bira şişesini havaya kaldırdı, ancak ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

Soru sormak için başımı eğdim.

"Aslında hiçbir şey. Babam beni iki farklı insan olarak görüyor - bu yetkin, başarılı fizyoterapist ve kızı - ama onun kızıyken sanki yirmi dokuz değil de yine on altı yaşındaymışım gibi hissediyorum. Sanırım bu yüzden bu aptal kurala biraz kızgınım - ya da en başta var olmasına."

Pizza kutusunu kapattım ve iki bira daha almak için buzdolabına uzandım. Annesi hakkında hiç konuşmamıştık, gerçi kulüpteki herkes Koç'un karısı öldüğü için New York'a taşındığını biliyordu ama kadar. Bildiğim hiçbirimizle onun hakkında konuşmamıştı, özellikle de benimle ve Nora'nın bu kadar yaşlı olması birçoğumuz için sürpriz olmuştu. Masasının üzerinde duran ve Nora'nın annesine sarıldığı fotoğrafa bakarak, onun hâlâ üniversitede olduğunu düşünmüştüm, gerçi onunla tanışmadan önce Koç'un kızı hakkında hiç düşünmemiştim.

Şimdi onu düşünmeden edememem ironikti.

"Baban tekrar biriyle çıktı mı?"

Tezgâhın üzerinden uzandı ve parmaklarını silmek için bir rulo kâğıt havlu aldı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Annemi çok severdi ve o öldüğünde sanki kendini kaybetmiş gibiydi. Çok endişelendim. Beni zorlamasaydı üniversiteye gitmezdim. İlk altı ay onu günde yaklaşık dört kez arıyordum," diyerek güldü. "Sanırım tüm enerjisini koçluk yapmak ve New York'a yerleşmek için harcıyordu, bu yüzden başka kimseyle tanışmaya vakti olmadı ve sezon dışında evdeydim."

Ayağa kalktı ve kanepenin üzerindeki koruyucu örtüyü kaldırıp oturdu, ben de peşinden gittim çünkü babasından bahsetmeyi bitirdiği belliydi, ki bu benim için sorun değildi. Babası pek de seksi bir konu sayılmazdı. Aslında, daha önce aklımdan geçen düşüncelerin üzerine bir kova buzlu su dökmek gibiydi.

"Omzun nasıl?" diye sordu ayaklarını tutup oraya aitlermiş gibi kalçalarımın üzerine koyarken.

Bilinçli bir hareket bile değildi; sadece ona dokunabildiğim her yere, çorapla kaplı ayak parmaklarına bile dokunabilmek istiyordum. Buna izin verilmesinin verdiği yenilik asla eskimeyecekti. Bunu kendi adımla bildiğim kadar iyi biliyordum.

"Bu iyi. Her ne yaptıysan işe yaradı. Bu hafta biraz sertleşti ama bana gösterdiğin egzersizleri yapıyorum."

"İyi oynadın."

"Teşekkür . Hâlâ ama yakında oraya varacağız."

"Evet, giyeceksin. Ve bunu yaptığında senin formanı giyiyor olacağım," diye dalga geçti, çünkü onu depoya sürüklediğimden ve benimkini ona zorla giydirdiğimden beri bana bu konuda sataşmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Bir inilti tuttum. Ben de onu henüz tam olarak görememiştim. Deplasmanda oynadığımız maçlar için bana gönderdiği tek şey formamın bazı parçalarının yakın çekim görüntüleri - gerçi kaptanlık rozetimin altında göğsü vardı, bu da buzun üzerinde koşmamdan daha kısa sürede sikimi sertleştirdi.

"O günü iple çekiyorum."

"Sana pek şans getireceğimi sanmıyorum," diyerek yüzünü buruşturdu. "Pens maçı için üzgünüm. Babam nasıldı? Maçtan sonra onu aradım ama konuşacak vakti olmadı."

Penguins maçı, Carter'ın adama hiç temas etmemesine rağmen yüksek sopa nedeniyle ceza sahasına gönderilmesinden sonra kaybettiğimiz maçı. En fazla iki dakika alması gerekirdi ama hakemle tartıştığı için dört dakika ceza aldı.

Saçmalıktı ve hepimiz haklı olarak kızmıştık.

Koç sözlerini yumuşatmasıyla tanınan biri değildi, bu yüzden soyunma odasında azarlanmayı bekliyorduk ama neyse ki öfkesi hakeme yönelikti ve bizimle birlikte soyunma odasında olmasa bile sesin yüksekliğinden duymuş olmalıydı.

Koç sesini herhangi bir ordu binbaşısından daha iyi yansıtabilirdi.

"Duygularını belli etti," diye sııttım, "ama her şey yolundaydı. Daha kötüsü de oldu, çok daha kötüsü."

"Tahmin edebiliyorum." Alaycı bir gülümseme dudağını büktü. "Zor bir oyundu.

Aldığın darbe sert görünüyordu."

Hangi vuruştan bahsettiğinden tam olarak emin değildim çünkü o maçta birkaç tane almıştım ama daha sertini aldığımı ve daha ağırını verdiğimi de biliyordum. Ama onun bunu fark etmiş olması ve oyunu ekrandan yakından izlemesi beni oyunda aldığım her şeyden daha çok etkiledi.

"Evet, biraz sızlıyor ama her şey yolunda."

Dudağı dişlerinin arasında, neredeyse utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı ve ben uzanıp onu çekmeden önce yumruklarım . "İstersen şimdi bir göz "

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Bir an tereddüt etti, sonra ayağa fırladı ve okuyamadığım bir ifadeyle koşmaya başladı. Onu takip etmek üzereydim ki, "Yere otur, hemen geliyorum" diye seslendi.

Döndüğünde kalbimin hâlâ attığından emin değildim. Durmuş olması oldukça mümkündü, özellikle de ağzım açık kaldığında.

Nora üzerinde benim formamdan başka bir şey olmadan odanın içinde yürüyordu ve dizlerine kadar uzanmasına ve bir çuval şeklinde olmasına rağmen, daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim ve aletim de aynı fikirdeydi. Ve şimdi o kaçıp gittiği bakışın ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Şaşırdığımı düşün.

durdu, çıplak ayakları neredeyse benimkilere değiyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Elimi uzattım, ona dokunmaya cesaret edemiyordum ama teninin nasıl bir his olduğunu, hayal ettiğim kadar yumuşak ya da esnek olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ama mıknaşı tutulmuş bir bilye gibi ellerim baldırlarının arkasını kavradı ve kendimi avuçlarımı bacaklarında yavaşça aşağı yukarı gezdirirken buldum.

Boğazımdaki kuruluğu öksürerek giderdim. "Bence bir rüya gibi görünüyorsun."

Bana gülümsedi, gözlerinde eğlence parlıyordu, ancak mavinin neredeyse laciverte dönüştüğüne yemin edebilirim. Her ne olduysa, onu kanepeye yatırıp adımı haykırmaktan sesi kısılana kadar becermek istedim.

Bunun yerine ellerimi sabitledim ve bir hamle yapmasını bekledim, çünkü ilişkimizin 13 yaş üstü öpüşme kısmını bitirdiği açıktı. Sadece ne kadar bittiğinden emin değildim. Ben de ne kadar bittiğinden emin *değildim*.

Arkama geçti ve bacakları omuzlarımı kavrayacak şekilde pozisyon aldı. "Gömleğini çıkarman gerekecek."

Öne doğru eğildim ve son seferinde çıkardığı o küçük nefes alma sesini dinleyerek çektim... ve işte oradaydı. O soluk alışını surround sesle duymak istiyordum. Gömleğimi onun göremeyeceği bir gülümsemeyle yana fırlattım ve arkama yaslandım.

Aletim beklentiyle seğirdi. Elleri henüz bana dokunmamıştı ve ben şimdiden ne kadar dayanabileceğimi sorguluyordum.

Meğer otuz saniyeden az sürmüş, özellikle de avuçlarını kapladığı yağdan ve tek düşünebildiğim çıplak vücutuna sürmekti.

Geri uzandım ve onu sakinleştirdim. "Bence bu iyi."

"Sana çok az dokundum."

"Biliyorum, ama bana böyle dokunmaya devam edersen kendimi utandıracağım."

Yüzüme doğru eğilmeden önce ellerimin altında hafifçe kıpırdadığını hissettim, altın rengi atkuyruğu kulağıma değiyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevabımı düşünürken ona göz kırptım. Yalan söyleyebilir ya da dürüst olabilirdim ve eğer kendime karşı dürüst olursam, onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyordum. Dnüştüğu şey göz önüne alındığında, bunun büyük bir şok olmayacağını söyleyebilirim.

"Sertleştim. Beni her saniye daha da ve bana dokundukça buradan çıkma ihtimalim azalıyor."

Ellerini omuzlarımdan kaldırdığında tenim hemen soğudu, ama sonra pazılarımı kavradı ve kucağıma oturana kadar kendini döndürdü, o kadar hızlı hareket etti ki jimnastikçi olduğuna ikna olabilirdim.

Keskin hava emişi bana tam olarak ne hakkında konuştuğumu hissedebildiğini söyledi, özellikle de aletim selamlarken gümlediğinde.

Kalın, isli kirpiklerinin arasından bana baktı. "Oh, evet."

"Nora..." "Ben ciddiylim." diye inledim.

"Ben de yle." Yer değiştirirken kalçaları kucağımda yumuşak bir şekilde yere değdi, bu da sikimi bir derece daha sertleştirdi. "Sanırım bu da sana yardımcı olmayacak."

Vücudumun başka hiçbir yerinde kan kalmamış olması mümkündü, özellikle de ellerini göğsüme koyduğunda. Bu kendini sabitlemek için de değildi ve ellerim oradaki saçlarımda gezinirken nefesimi tuttum.

Göğüs kıllarım üzerinde hiç düşünmemiştim, çünkü neden düşüneyim ki? Kardeşlerime kıyasla bende neredeyse hiçbir şey yoktu. Babamın kalın, canavar gibi bukleleri onlara miras kalmıştı ve tıraş edip halıya dönüştürmeye karar verirlerse muhtemelen bir iki dolar kazanabilirlerdi.

Ama şu anda, ellerinin göğüs kaslarımda kayışını izleyişine bakılırsa, sahip oldukları şeye sahip olmak için her şeyimi verirdim. Olabildiğince hareketsiz kalarak, kısa tüyleri parmaklarının etrafında kıvrımasını izledim ve kısa süre sonra belimin üstünden çok altına yaptığı narin vuruşları hissettim.

"Ne kadar yumuşak hissedeceğini merak ediyordum,"

diye fısıldadı. "Ve?"

Gözleri o kadar kararmıştı ki neredeyse simsiyahtı ve bana sarılma şeklinden kalçalarındaki sıcaklığını hissedebiliyordum... yavaşça gülümsediğinde bu sıcaklık iyice arttı.

"Çok yumuşak." Tekrar yer değiştirdi ve beni inletti. "Ama tek şeyin bu olduğunu söyleyebilirim."

gerilimi azaltmayan bir kahkaha attım. "Hayır, şu anda başka yumuşak bir şey bulamazsın."

"Beni düşündün mü?"

O kadar sessizdi ki kalbimin çarpıntısından neredeyse onu duymuyordum. "Seni düşündüm mü?" Tekrarladım.

Başını salladı. "Evet. Benden her zaman hoşlandığını söylemiştin, bu yüzden benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum."

Yüzünü inceledim, oradaki ani kırılğanlığı ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak ne yaptığımı fark ettim. İstemedi de olsa kendinden şüphe etmesine, ne kadar inanılmaz, güzel ve mükemmel olduğundan şüphe etmesine neden olmuşum; öyle ki son iki yılın herhangi bir noktasında, şu anda keyfini çıkardığım pozisyonda bir saniye bile geçirebileceğim anlamına gelse, tüm kardeşlerimi en yüksek teklifi verene satar ve Brogan'ı bedavaya içeri atardım.

Ellerimi durdukları yerden yukarı, çıplak kalçalarına doğru kaydurdum ve parmaklarımı kumaşının altına soktum. "Yani, teninin ne kadar yumuşak olduğunu düşündüm mü?"

Başını salladı, avuçlarım yavaşça yukarı doğru çıkarken nefesi kesildi.

"Evet, Nora. Teninin ne kadar yumuşak olduğunu düşündüm. Ellerimi vücudunda gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşündüm..." Külotunun taraklı lastiğine sürtünene ve ön kollarım gömleği kaldırına kadar yukarı ve yukarı gittiler. "Önümde çıplak olmanı ve bunlardan başlayarak vücuduna nasıl tapacağımı düşündüm." Başparmaklarım meme uçlarının üzerinde gezinirken usulca inledi. "Hoşuna gitti mi?"

Başını salladı ama ben onun sesini çalmış gibiydim. Sorun değildi; konuşmayı ben yapacaktım ve duymaya ihtiyacım olduğunda sesini geri alacaktı. Kollarını yavaşça yukarı iterek gömleğini başından geçirdim ve nefes alma sırası bana geldi.

Sikeyim. Ben.

Bir şeyi avuçlarınızda hissetmeniz, ellerinizi bir vücudun kıvrımlarında, sıkı bir şeftali kışının üzerinde gezdirmeniz ve onu hayal edebildiğinizi düşünmeniz, ancak yine de çok yanlış anlamanız inanılmazdı.

Göğsü de omuzlarına yayılan aynı çillerle kaplıydı ve sanki üzerine altın tozu serpilmiş gibi görünüyordu. Saçları banttan kurtulmuştu ve kalın sarı dalgalar bir tarafa düşerek neredeyse memesini örtüyordu ve saç tellerini yumruğumun etrafına sararak dikkatlice taradım. Ama şimdilik tam olarak bunu yapmayı düşünerek ne kadar mastürbasyon yaptığımı kendime saklayacaktım.

"Sen ."

Göğüsleri bana o kadar yakındı ki göğsünden gelen sıcaklığı soluyordum. Yapmak istediğim çok şey vardı, tatmak istediğim çok şey vardı ama geri çekildim çünkü bunu aceleye getirecek değildim. O çok önemliydi.

Parmaklarım omurgasında aşağı yukarı, kıcının kıvrımlarında ve tekrar geriye doğru gezindi. Her darbeye nefesi biraz daha daralıyor ve göğsünü ağzıma yaklaştırıyordu. Yüzümü göğüslerine gömmek üzereydim, tıpkı haftalardır istediğim gibi.

"Neye ihtiyacın var, Nora?"

Başka tarafa baktı, ellerinin hâlâ göğsümde gezinmesini izliyordu.

"Nora?"

Sonunda başını kaldırdığında gözleri parlıyordu ve bu kez dişlerinin arasına sıkışmış alt dudağını çektim.

"Dokun bana. Bana ne yapmak istediğini göster." Siktir. Ona bunu göstermek üzere değildi - henüz.

Parmak uçlarım omurgasında aşağı yukarı gezinirken vücudunda tüyler diken diken oldu. Meme uçları inanılmaz derecede sıkışmıştı ve onlara baktıkça neredeyse döndüklerini görebiliyordum.

Öne doğru eğildim ve dilimle bir tanesini fiskeledim, ucunda bir tükürük damlası bıraktım.

Boğazından kalın, çakıllı bir inilti yükseldi ve aletim protesto için haykırdı. Aşağıya baktığımda soluk pembe külotunun ipeksi kumaşında nemli bir lekenin yayıldığını gördüm.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Avuçlarımı kıcının dikişi boyunca takip ettim, ellerimi lastiğin altında gezdirdim.

Başını salladı, parmaklarım yanaklarına masaj yapmaya başladığında ağzı açık kaldı.

"Her şeyi, Nora. Her şeyi düşündüm." Öne doğru eğildim, başım göğsüne, mükemmel göğüslerinin arasına düştü ve içime çektim. Sabununun hafif kokusu, uyarılmışlığının baş döndürücü kokusuyla savaşıyordu. Bu

sarhoş ediciydi. "Nasıl kokacağını, tadının nasıl olacağını düşündüm." Dilimi göğsünde gezdirdim, memesini ağzıma alabildiğim kadar aldım. "Nasıl hissederdin," diye mırıldandım, ellerimi isteksizce kıcıncıdan çektim, böylece göğüslerini yüzüme doğru itip kendimi onlara sürtebildim. "Kahretsin, sen mükemmelsin."

Elleri saçlarımın arasında gezinerek uçlarını sıkıca kavradı.

Kalçalarının ısrarla sikime doğru yuvarlanması, yeterince hızlı hareket etmediğim için bana bağıyor olabilirdi - özellikle de adımı havaya tısladığında.

"Çok sabırsızsın," diye kıkırdadım. "Sana uzun zamandır düşündüğüm şeyi göstermeye çalışıyorum ve sen bunu aceleye getirmek istiyorsun."

"Huck..." diye tekrar nefes aldı, sanki söyleyebildiği tek şey buydu ve umurunda bile olamazdı, çünkü kelime dağarcığındaki tek kelime buysa, kelime dağarcığı mükemmeldi.

Ama açıkça ona ihtiyacı olanı vermiyordum. Ve bu asla olmazdı.

Parmaklarım lastiğin altından kayarak kaygan çatlağını okşamaya başladığında gözleri büyüdü. O kadar ıslaktı ki, parmaklarım onun yarattığı yol boyunca kolayca kayarak göt deliğini geçti ve girişine hafifçe dokunarak nefes nefese kalmasına yetti.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım dudaklarına, bir parmağımı içinde gezdirirken duymayı hayal ettiğim sözcükleri tatmak için yanıp tutuşuyordum.

"Sen. Seni istiyorum," diye inledi, ben ikinci bir tane eklerken amcığı parmaklarımı emiyordu.

Sikim o kadar sert zonkluyordu ki neredeyse bayılacaktım. "Bana sahipsin, ben seninim. Şimdi elime bin ve ihtiyacın olanı al."

Kalçalarını öne doğru sallarken pembe lekeler göğsünde en tatlı çilekler gibi dalgalanıyordu, yumuşak avuç içleri kaldıraç göğüs kaslarıma yayılmıştı. Boştaki elim kalçasını kavradı ve ben de bu fırsattan yararlanarak başparmağımı külotunun önünden içeri soktum, külotu kenara ittim ve aradığını bulana kadar aşağıya indim - klitorisinin sert çıkıntısını.

Birbirimize o kadar yakındık ki, o kollarımın mengenesinde sıkışmıştı, böylece aldığım her nefes, başparmağımın baskısı karşısında kıvranaşı arttıkça onun nefes verişiyile birleşiyordu. Çenesinin gevşemesinden ve sırtının saçları kalçalarıma değecek kadar gerilmesinden ne kadar yakın olduğunu göremesem de, amının parmaklarımı boğuşundan bunu hissediyordum. Bu sırada sikimin onun içinde olduğunu düşünmek bile

Neredeyse oracıkta boşalıyordum. Boğazının dibinde küçük bir ter damlası oluştu ve düşmeden hemen önce onu yalayarak uzaklaştırdım.

Tırnakları göğsümü tırmaladı. "Huck... kahretsın... Bunu tutamıyorum."

"O zaman yapma," diye inledim, klitorisine bastırdım ve vücudu ihtiyaçtan o kadar şiddetli titreyene kadar parmaklarımı içinde kıvırdım ki orgazmının onu parçalayacağını biliyordum.

Ve sonra oldu.

O titrerken parmaklarım pompalamaya devam etti ve ben gözlerimi ayıramadım. Yıkıcı. Büyüleyici. Çok güzeldi.

Ve hepsi benim için.

Başını omzuma yasladığında, daha önce fark etmediğim bir fotoğrafı gördüm - o ve babası.

O fotoğrafa baktım, onun kurallarını çiğnemekle ilgili verdiğim lanetleri bulmaya çalıştım, ama onlar benim adımları haykırdığı aynı havada kaybolmuş gibiydi. Hokey oynama yeteneğimin ilişkilerimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu gece bir vardiya vardı.

Aşkım, henüz bir kelime bulamadığım bir şeye dönüşmüştü, ama her neyse, bundan - ondan - hiçbir şey ya da hiç kimse için vazgeçmek üzere değildim.

Koçum bile.

NORA

"Onlara bakmanın senin için sorun olmayacağına emin misin?"

"Tabii ki istemiyorum. Önemli bir şeyi bölmelerine izin veremeyiz," diye yanıtladı Jess, Mayhem'i kucağıma alıp hafta boyunca yavru kedileri kliniğe getirirken kullandığım küçük taşıma çantasına koyarken.

Hastalar arasında şaşırtıcı derecede popüler olduklarını kanıtlamışlardı. Ofisten çıkmamaları gerektiği halde, çıktıklarında daha azını beklemiyordum. Bu ikisi isimlerinin hakkını fazlasıyla veriyorlardı.

"Neyi kesip kesmeyeceklerini bilmiyorum. Sadece akşam yemeği için onun evine gideceğim ve henüz gitmediğim için evini göreceğim. Buna ek olarak gerçekleşecek her şey bir bonus," diye cevap verdim, Mischief'in tüm yaramazlıkları yaptıktan sonra uyumayı sevdiği dolabın altına uzanarak.

Vay be, bununla kendimi bile ikna ettim.

Bu sabah hazırladığım gece çantasına baktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Kapa çeneni," diye sııttım o daha bir şey söylemeden ve söylemek üzere olduğunu biliyordum. Dilinin ucundaydı ama onun yerine ağzından kaçırdı ve ellerini savunmak için havaya kaldırdı.

"Sadece iyi bir arkadaş gibi olduğu gibi söylüyorum, hepsi bu." "Bunu takdir ediyorum."

"Ve bilirsin, çünkü Holden ve benim çifte randevulara çıkmak için gerçekten bir çifte ihtiyacımız var. Kendi arkadaşlığımızdan sıkılmaya başladık," diye sııttı.

Bu bir yalandı - en azından bahanesinin can sıkıntısı kısmı öyleydi - ama dürüst olmak gerekirse, yaptığı tek şey beni bugün saat üç civarında yerleşmiş olan sinirlerden uzaklaştırmaktı ve niyeti de tam olarak buydu.

Çünkü bu gece, her şey planlandığı gibi giderse, *O Gece'ydi*.

Elleri üzerimdeyken bir hafta dayandığıma inanmak zordu; başka bir deyişle, ellerinin başka neler yapabileceğini keşfetmediğim bir hafta, ama dayanmıştım.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama sanki kendi kendime yaptığım açlık greviden sonra aniden yemeğin tadına bakmıştım ve tek istediğim yemek yemektir.

ve kusana kadar yiyip durdum. Belki de ısrarla etrafta dolanmasından kaynaklanıyordu ama kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim, özellikle de bir hafta boyunca her fırsatta beni masaj masamda birkaç kez orgazma ulaştırmayı da içeren şakalar yaptığım için - Jess'i bir sonraki görüşümde ona şiddetle tavsiye ettiğim bir şey. Ayrıca ekipman dolabında bir öpücük daha oldu ve bu da onun kırık sopalar, birkaç ağ ve yeni üniformaların raflarıyla çevrili ilk kez seks yapmadığımızı duyurmasına neden oldu. Bu, karanlık, penceresiz bir odaya kapatılmaya benzeyen üç günlük bir deplasman döneminden önceydi ve artık tüm duyularım maksimum seviyeye çıkmıştı.

Sinirlerim de dahil.

Dün, günlük konuşmalarımızdan birinde beni evine yemeğe davet etti. Akşam yemeğini kendisinin pişireceğini söyledi, sonra da istersem bir gecelik çanta hazırlamamı önerdi.

İstedim. Hem de çok.

Hatta o kadar ki, bu fırsatı değerlendirerek çamurlu sarı köklerimi açtırdım, saç uçlarımı kestirdim ve fön çektirdim. Ayrıca kendime manikür-pedikür ve bikini ağdası yaptırdım.

FTS -ya da Jess'in deyimiyle ilk kez seks- için bu şekilde hazırlanmayalı uzun zaman olmuştu. Ama evime pizzayla geldiğinden beri yaşadıklarım bakılırsa, Huck Sands kesinlikle bu çabaya değerdi - ve kesinlikle ne yaptığını biliyordu.

Gece çantamı aldım ve yavru kedileri içeri kapatmakta olan Jess'e döndüm. "Tamam, güle güle."

"İyi şanslar!" diye tezahürat yaptı ve beni kucakladı ama ben geri çekildim ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Tanrım, bana şans dileme. Böyle mi düşünüyorsun? Tanrım, şansa ihtiyacım mı var?"

"Tabii ki hayır! O seninkini salladıktan sonra sen de onun dünyasını sallayacaksın." Kendimi yine onun kollarında buldum ve bu sefer yüksek bir *mwah* ile yanağımı öptü. "Yarın görüşürüz, bana tüm kanlı detayları anlatabilirsin."

Başımı salladım ve çıkarken ona el salladım. "Güle güle, kedicikler."

GPS hatununun yönlendirdiği gibi sola döndüm ve kendimi yolda ilerlerken fark etmediğim bir şeritte buldum. Tabelası da yoktu.

"Daha gelmedin mi?" Telefon çaldığında merhaba dememe fırsat kalmadan Huck arabanın hoparlöründen sordu.

"Sanırım öyle. Sadece bir şeritten gidiyorum."

"Oh, güzel. GPS bir dakika içinde çalışmayı durduracak, ama bir sıra meşe ağacına ulaşana kadar bir mil boyunca ilerlemeye devam edin. Kapılar açık olacak."

"Tamam. Ben sürerken hatta kalacak mısınız?"

"Tabii ki! Sesini özlemişim. Dünden beri duymadım," cevap verdi yumuşayan sesiyle. "Günün nasıl geçti?"

"İyi geçti. Birkaç iptal oldu, bu da idarenin önüne geçebildiğim anlamına geliyordu."

"Yeni adam nasıl ?"

Yeni gelen kişi Steve'di, benim gibi O.C.O.M'dan yeni mezun olmuş bir akupunktur pratisyeniydi. Onu Williamsburg kliniği için ikinci bir terapist olarak işe almıştık çünkü bekleme listelerimiz kontrolden çıkmıştı ve nihayet geçen hafta işe başlamıştı.

"Şimdiye kadar çok iyi. İyi uyum sağladı, Jess'ten ve onun deliliğinden henüz şikayet etmedi."

Huck güldü ama aslında Jess iş yerinde sakın ve profesyoneldi. Bütün hafta sonu uyumadan parti yapabileceğini asla bilemezsiniz. Bu sadece en yakınlarına ve sevdiklerine yaptığı bir şeydi.

"Tamam, ağaçları görüyorum," dedim ona, ağaçlar görüldüğünde ve uzakta bir hareket yakaladığımda, bunun onun kapılarının açılması olduğu ortaya çıktı.

"Sağa git, onlardan hemen önce."

Kısa yoldan aşağıya indim ve işte oradaydı, güzel, Eski Dünya'dan kalma, tarla taşından bir malikanenin en üst basamaklarında duruyordu.

Doğu yakasına ilk taşındığımda görmeye alıştığım türden bir evdi, babamın evine benziyordu, ama dört köşeli baca göğüslerinden görebildiğim kadarıyla bu çok daha büyüktü ve daha yeni görünüyordu ya da soluk gri taş yakın zamanda temizlenmiş gibiydi. Ev yenilemeyi sevdiğini söylemişti ve aklıma burayı onun inşa ettiği geldi. Büyüleyiciydi ama Huck'ın yaşamasını hiç beklemediğim bir yerdi.

Ev mi beni daha çok şaşırttı, yoksa kalbim onun ne kadar yakışıklı olduğunu unuttuğum için mi iki kez atmaya başladı bilemedim.

uzun boylu, geniş, güler yüzlü ve *ne kadar da yakışıklı*.

Bir Ralph Lauren reklamına giriyor olabilirdim.

Onu geniş taş basamaklardan aşağı koşarken gördüğümde, bir ya da üç Labrador'un eksik olduğu anlaşıyordu.

Kapımı çekip açmadan ve uzun bir öpücük için eğilmeden önce arabamı zar zor durdurmuştum, ama gerçekten peşinde olduğum şeyin yüzeyini ancak çizen bir öpücük.

"Bu çok daha iyi. Nasıl sadece üç gün oldu? Sonsuzluk gibi geldi."

Ama işim bitmemişti, hatta neredeyse bitmemişti.

"Bekle biraz." Arabadan çıktım ve ona daha iyi bakabilmek için güneş gözlüklerimi yukarı kaldırdım, bu da ona beni başka bir öpücüğe, sonsuza dek her gün sahip olmak istediğim mükemmel bir Ralph Lauren reklam öpücüğüne için ihtiyaç duyduğu tüm fırsatı verdi.

Bu, bir denizcinin nihayet kıyıya ulaştığında karısına verdiği türden bir öpücüktü; bana kendi adımı unutturan bir öpücüktü. Çekirdeğimin derinliklerinde hissettiğim bir öpücük, özellikle de kendimi tanımak istediğim ve şimdi kendini kalçama bastıran ve dilinin benimkine her sıcak dokunuşuyla sarsılan çok katı kısmından. İnlediğinde, kemiklerim takırdayana kadar vücudumda titreşti ve tüm yemek planlarından vazgeçmemi ve yatak odasında farklı bir tür yiyecek aramamı isteyen bir öpücük oldu.

Ne yazık ki bu öpüşme çok gürültülü ve iğrenç bir araba kornasıyla kesildi. İkimiz de sersemlemiş bir halde döndüğümüzde siyah bir SUV'un yola çıktığını ve arabamın diğer tarafında durduğunu gördük.

Brogan gerekenden daha yüksek sesle, "Bir oda bulun!" diye bağırınca Carter öyle bir güldü ki altına yapmadığına ikna olmadım.

Huck yanımda gerildi, nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. Kızgın olduğu için mi, yoksa pantolonunda çok bariz bir çadır olduğu için mi, yoksa az önce yakalandığımız ve beni birinin bizi öğrenmesinin garipliğinden kurtarmaya çalıştığı için mi emin değildim - gerçi bu ikisinin zaten bildiğinden şüpheleniyordum.

Pantolon meselesi olma ihtimaline karşı onun önüne geçtim, çünkü çıktığımızın bilinmesi umurumda bile değildi. Henüz bunu bir reklam panosuna asacak değildim ama anladığım kadarıyla sadece o ve babam umursuyor gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" İim hâlâ Huck'ın dilinin yaptıklarından kurtulamamışken sesimi olabildiğince rahat tuttum.

Brogan gözlerindeki yaşları silerek, "Huckleberry'ye sürpriz yapalım dedik," diye cevap verdi.

Huck'la yüzleşmek için döndüm. "Adın Huckleberry mi?"

"Hayır, değil." Huck'ın çenesi sıkıştı ve Brogan'a ters ters bakmadan önce kısa bir süre bana baktı. "İçeri nasıl girdin?"

"Arabayla geldik."

"Tam adın Huck mı?" Bu konuşmayla işim bitmediğİ için araya girdim.

Carter, "Ayrıca, şifreyi de biliyoruz," diye ekledi.

"O zaman kodu girip çıkabilirsin," diye tersledi Huck, yüz hatları bana baktığında hafifçe yumuşamış olsa da onu hiç görmediğim kadar sinirli görünüyordu. "Benim adım Henry, Huck Henry'nin kısaltması. Babamın Henry Ford'a karşı bir ilgisi var," diye ekledi, ben şaşkın şaşkın bakmaya devam edince omuz silkerek.

Brogan ve Carter, Huck'ın isteğini görmezden gelerek arabadan atladılar ve kapıları ihtiyaç duyduklarından daha büyük bir coşkuyla çarparak kapattılar.

"Cidden, burada ne işin var?" diye sordum.

"Huckleberry'yi kontrol etmek istedik. Bir hoşça kal bile demeden uçaktan kaçtı," diye yanıtladı Carter, hâlâ kendi kendine gülüyordu. "Ve bu bizim duygularımızı incitti," diye ekledi, gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak.

"Lütfen bana bunun artık resmi olduğunu söyle?" Brogan ellerini dua eder gibi birleştirdi, "ünkü bu ahmak bu hafta, kulüpte çalıştığın süre boyunca olduğundan daha fazla mutlu oldu."

Huck inledi ve yüksek sesle alay etti. "O kadar uzun zaman olmadı." "Evet, dostum, oldu."

Seçeneklerini tartıyormuş gibi bana bakan Huck'a baktım, sonra kolunu bana doladı ve başımı öptü. "Evet, artık resmileşti, tabii Nora da kabul ederse."

Brogan'ın gözleri benimkilerden daha geniş açıldı ve ağzı mükemmel bir oval oluşturdu. "Kahretsin! Az önce 'sevgilim olur musun' konuşmasına mı tanık olduk?"

Huck cevap vermedi, benim de verecek bir cevabım yoktu. Sadece bakışlarını tuttum, çünkü - kahretsin - bu . Bu konuşma gerçekleşmeden önce seks yapman gerektiğini sanıyordum - aslında kız arkadaş kelimesini söylememişti ama öyleydi.

Resmi kız arkadaş demekti, bunu herkes biliyor.

Belli ki düşündüğümden daha uzun süre sessiz kalmıştım ki Huck fısıldadı: "Cevap vermek zorunda değilsin çünkü şahitlerimiz var. Eğer işleri ağırdan almak istiyorsan, bu benim için de iyi. İşlerin nereye gideceğini görebiliriz ve bunu sıradan tutabiliriz."

"Hayır!" Ağzımdan kaçırdım. "Üzgünüm, hayır. Ben böyle iyiyim. Evet, bunu resmileştirmek istiyorum." "İyi, çünkü başka erkeklerle yarıştığımı öğrenseydim çukur kazıyorlardı."

Brogan'ın formasını giydiğimi gördüğünde buzda gösterdiği saldırganlık göz önüne alındığında bunun pekâlâ doğru olabileceğini düşünerek güldüm. Ama sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde içimi çektim, bu sırada iki şahitten gelen uğultu, tezahürat ve ıslık sesleri birbirine karıştı.

Hayatımın en garip anıydı.

"Sonunda, bu inanılmaz. Oğlumuz hayallerinin kızına kavuştu! Bu, senin için umutsuzluğa kapıldığı zamanlarda yaptığı her şeyi artık sana anlatabileceğimiz anlamına geliyor."

"Hayır, yapamazsın," diye homurdandı Huck, bu da Brogan'ın sırtışını daha da artırdı. "Şimdi, eğer siz iki sık kafalı akşam yemeğine kalacaksanız, biraz daha yiyecek çözmek gerekiyor."

Brogan dönüp arabaya uzandı ve ben bu umutsuzluğun ne olduğu hakkında soru sormadan büyük bir market poşeti aldı. "Gerek yok, erzak getirdik."

Huck başını salladı ama dudaklarında bir gülümseme belirmediğini görebiliyordum. Yine de kahkahayı patlatan bendim, gözlerim konuşma devam ederken üçü arasında gidip geliyordu. Kulüpte geçirdiğim onca zamana rağmen, tedavi için beni görmeye gelmelerinin ötesinde çocuklardan hiçbirini gerçekten tanıma şansım olmadığını fark ettim.

Komiktiler. Tam bir aptal ama komik. Bundan da öte, kardeştiler; benim Jess'le olduğum gibi kardeştiler ve nedense bu beni açıklanamaz bir şekilde mutlu ediyordu.

Huck başımı öpüp beni eve götürürken, "Bunun için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Sabah sana evi gezdiririm."

Brogan kolunu omzuma doladı. ". Nora bir paket anlaşma olarak geldiğimizi anlamak zorunda kalacak."

Huck beni Brogan'ın kolunun altından öyle sert çekti ki sanırım omurgam kırıldı. "Ve şunu anlamalısın ki, bir daha

kollarını ona dola, ya da asla. Kenarda yeterince zaman geçirdim; şu andan itibaren ona benden başka kimse dokunamayacak."

"Sahiplenici, anlıyorum," diye güldü Brogan, karnım Huck'ın sözleriyle takla atarken.

Eve girdiğimizde Carter sertçe homurdandı. "Dostum, nasıl oluyor da her seferinde buna kanıyorsun?"

Mutfığa girdiğimizde Huck hâlâ beni tutuyordu ya da beni Brogan'ın kolundan olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordu. Kemerli girişte durdum, küçük bir nefes kaçıışı oldu. Tıpkı onun gibi, tıpkı bu ev gibi, mutfak da muazzamdı. Arka tarafın tamamını kaplıyor olmalıydı. Bir uçta, Chrysler binasının tepesi gibi parlayan geniş bir paslanmaz çelik davlumbazın altında profesyonel tarzda ocaklar duruyordu. Ortada bir mutfak masası yerine, kalın, lacivert çizgili kumaşla döşenmiş yüksek kanatlı taburelerin bulunduğu devasa bir ada duruyordu. Tıpkı bizim geçtiğimiz gibi geniş bir kemerli geçit evin geri kalanına açılıyordu. Brogan pencerelerin yanındaki dev kanepeye oturmuş, duvarda asılı duran ve Blackhawks maçının oynandığı devasa televizyonu açmıştı.

"Eviniz çok güzel."

Güzel ağzından mahcup bir gülümseme yayıldı ve iltifat karşısında başı hafifçe öne eğildi. "Teşekkür ederim."

Geniş pencerelerden oluşan duvara doğru yürüdüm ve parmaklarımı çift kenarlı çerçeve iskeletinde gezdirdim, "Ne zamandır buradasın?"

"Sadece bir yıl," diye cevap verdi, çenesini başıma dayamak için arkama geçti. "Yine de onu inşa etmek için bir yılımı harcadım."

"Yenileme mi?"

"Evet. Kabuk buradaydı. Taşın bir kısmı 1930'dan kalma orijinal, ancak çürümüş olan duvarları yıktık, sonra da genişlettik."

"Biz kimiz?" Niyetimden daha keskin bir şekilde sordum, çünkü bu evin başka biriyle - başka bir kadınla - inşa edildiği düşüncesi özellikle düşünmek istediğim bir şey değildi, ama onun fark ettiğini sanmıyorum.

"Freddie Marks. Cooper Marks'ı hatırlıyor musun? Geçen yıl emekli oldu."

Başımı salladım. "Evet, tabii ki."

"Eşi iç mimar ama o da büyük tadilatlar yapıyor ve birkaç yıl önce burayı bulduğumda bana yardım etti çünkü her şeyi tek başıma yapacak zamanım yoktu. Mükemmel olması gerekiyordu, takla atması değil."

"Onu saklayacak mısın?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra "Evet, buranın bir aile evi olmasını istiyorum" diye cevap verdi.

Arka bahçeye, tenis kortuna kadar uzanan çimlere ve yan tarafta havuz evine bağlanan küçük bir binaya bakarken cevap vermeye cesaret edemedim. Havuzun kendisi mutfak kapısında durduğumuz yere daha yakındı. Veranda alanının diğer tarafında bir ızgara, bir ateş çukuru ve jakuzi vardı.

Her yer muhteşemdi.

Bir gümbürtü sesiyle ikimiz de arkamızı döndük ve Carter'ın market poşetini düşürdüğünü, sonra da hemen soldaki bir kapıdan kaybolduğunu ve elinde dört birayla geri döndüğünü gördük.

Huck parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni mutfak adasına doğru sürükledi. "Nora, ne içmek istersin? Düşük alkollü biradan daha fazlası var - gerçek bira ya da şarap... ya da tekila. Ne istersen."

Brogan'a kanepede katılmak üzere yola çıkmış olan Carter'dan bir bira aldım. "Bira iyidir."

"İstedğin her şeyi alabilirsin." Gülümsedi, sonra bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı, "Bunun için üzgünüm. Başka planlarım vardı ve mümkün olan en kısa sürede onlardan kurtulacağım."

Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm. "Üzülme. Onları takım ortamının dışında görmek eğlenceli. Şimdi , bana ne pişirdiğimizi göster."

Brogan reklam arasında adadaki sandalyelerden birine otururken, "Cadılar Bayramı kostümlerimizi planlamaya başlamalıyız," dedi. Somon pişiriyorduk ve tavaya düşer düşmez koltuktan kalktı, kiler olduğunu keşfettiğim yere doğru yürüdü, sonra kocaman bir sebze cipsi torbasıyla çıktı ve bir kâseye doldurdu. "Artık Drew ve Felix emekli oldular, onların mirasını en iyi kostümlerle yaşatmamız gerekiyor."

Huck fesleğen, sarımsak, limon ve ançüzleri blender'a atıp çalıştır tuşuna basarken, "Hâlâ partilere geliyor olacaklar," dedi, çünkü yemek yapacağını söylediğinde, gibi, onun için önceden hazırlanmış yiyecekleri ısıtmıyordu. Gerçekten yemek pişiriyordu. Sıfırdan. Ve şimdi de pesto yapıyordu.

Brogan ses kesilene kadar bekledi ama bu biraz zaman aldı çünkü ağzını her açtığında Huck karıştırıcıyı tekrar çalıştırıyordu. "Ciddi misin?"

"Evet. Ölmediler. Mezunları her zaman davet ederiz."

Rangers Cadılar Bayramı partisi takvimin sosyal etkinliğiydi. Her yıl daha da büyür ve güzelleşirdi. Seçtikleri hayır kurumu için para toplamak amacıyla düzenlenen bu partiye her zaman Hollywood yıldızları, spor yıldızları, New York'un politikacıları ve bilet bulabilecek kadar şanslı olan herkesten oluşan New York'un A listesinin en üst sıralarında yer alanlar katılırdı ki bu da genellikle bir tür rüşvet anlamına gelirdi.

Katılabilecek yaşa geldiğimde de hiç kaçırmadım. Okuldayken bile, Jess ve ben hafta sonu için her zaman geri gelirdik.

"Nora, ne olarak gidiyorsun?"

Omuz silktim. Yeni evime taşınmak ve kliniğin ikinci yerini kurmak arasında düşünecek zamanım olmamıştı. "Hiçbir fikrim yok."

"Daha önce gittiniz mi? "

Önümdeki üç çocuğun şaşkın bakışları arasında başımı salladım. "Evet, her yıl giderim."

"Seni hiç görmedim," dedi Huck kaşlarını çatarak.

"Çünkü kostüm giydim, seni aptal."

Brogan tekrar gülmeye başladı, bu gülüşün bela anlamına geldiğini çabucak öğrenmiştim. "Aman Tanrım, ya daha önce birlikte olduysanız ve fark etmediyseniz! Ya da - *ya da* - ya Nora benimle birlikte olduysa?"

Partilerde hiç kimseyle takılmadığımı hatırlamadan önce bir an duraksadım, çoğunlukla tam da bu nedenle, ama Huck'ın uzanıp Brogan'ın kafasına bir tokat atmasını engelleyecek kadar çabuk hatırlayamadım.

"Ah, siktir! Seni sikik."

"Ne olmasını bekliyordun ki?" Huck tükürdü ve pestosuna geri dönmeden önce gözlerini devirdi.

Brogan daha fazla içki almaya giderken Carter, "Peki hepimiz ne olarak gidelim?" diye sordu.

"Jess'i kontrol etmem gerek."

"Geliyor mu?"

"Evet, o da benim gibi her yıl geliyor. Holden, Jack ve Coby de geliyor.

"

"Ahbablar!" Brogan'ın burnu tiksintiyle sertçe yukarı kalktı. "Bundan emin değilim. Kim bunlar?"

"J.Crew." diye cevapladı Huck, bana hiçbir anlam ifade etmese de Carter ve Brogan'ın kaşlarını kaldırmasından anlaşıyordu.

"Jess'in erkek arkadaşı ve arkadaşları," diye açıkladım.

Yanıt olarak bir "Hmmm" aldım, sonra Brogan ekledi, "Sanırım seksi bir itfaiyeci olarak gidebilirim."

"Neden?" diye sordu, bir yandan somon balığını idare ederken bir yandan da taze makarna kabuklarının içine atıldığı kaynar su dolu tencereyi izleyen Carter.

"Çünkü seksi. Ve Abby'nin uygun gördüğü bir kızla tanışmam gerekiyorsa Raya dünyasının ötesine geçmem gerekiyor."

"O kıza ne oldu?" "O bir bekçi değildi."

Konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyordum ama aklım hâlâ İtfaiyeci Brogan görselindeydi ve kahkahalarımı daha fazla tutamadım.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Hadi o zaman, Nora Campbell. Bize en iyi fikrini söyle."

Biramdan uzun bir yudum aldım ve sııttım. Şişeyi yere bıraktım ve ağzımı ciddi bir çizgi haline getirdim. "Sosisli sandviç olarak gidebilirsin - iki çörek ve bir sosis. Bu sana iyi birini bulacaktır ve mizah anlayışı olan bir kızla tanışman önemli."

Tekrar gülmeye başladım, o kadar sertti ki düşme ihtimalime karşı taburemden kalkmak zorunda kaldım. Carter'ın "Sadece Brogan sosis olursa" diye eklemesi de yardımcı olmadı.

Sosisli sandviç kostümü fikri veto edildi, Jonas Brothers da öyle, Little Bow Peep ve iki koyun da öyle. The Avengers konusunda bir anlaşma vardı, ancak hepsi Thor olmak istiyordu, bu yüzden çizim tahtasına geri döndüler.

Yemeği bitirdiğimizde hâlâ bu konuda tartışıyorlardı ve ben de üçünün çocuklar gibi, en iyi arkadaşlar gibi didişmelerini izlemekten çok mutlu olduğum için, ama aynı zamanda bundan tahmin ettiğimden daha fazla zevk aldığım için kalktım. Huck'ı sadece buzda görmüştüm, rakibini bir bowling topunun lobutları devirdiğinden daha etkili bir şekilde devirirdi ya da kulüpte çocuklardan biriyle şakalaşırken beni fark edip gitmeden önce çaldığım bakışları.

Huck kaptan olduğundan beri sanki sorumluluk göğsünde oturuyormuş gibi bir ciddiyete bürünmüştü ama burada, Carter telefonunda gezinirken hakemlik yaparken onu çocuklarla gülerken, stres atarken ve Brogan'ı kafasından tutarken izlemek kalbimde açıklayamadığım bir acıya neden oluyordu.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama onun bu kadar rahat olacağını, derisinin ve çevresinin içinde bu kadar rahat olacağını hiç düşünmemiştim. Ama en önemlisi, herkes hala Cadılar Bayramı partisinde ne giyeceğini tartışırken, onun bu kadar sevgi dolu olacağını hiç düşünmemiştim.

Bunu hayal etmeme izin verdiğimden değil.

Ama Huck Sands tuzlu ve mükemmel bir birleşimiydi.

Yoğun ve sakinleştirici. Ve sıcaktı.

Çok sıcak.

Aynı zamanda zihnimi okuma yeteneğine de sahipti, çünkü tam şimdi onu ne kadar umutsuzca yalnız istediğimi düşünürken bana baktı. Mavi gözleri benimkileri tuttu, baktıkça yavaş yavaş koyulaşıyordu. Bu öyle bir bakıştı ki, vücudumun her santimini yalıyor, damarlarımda dolaşan sıcaklıktan ayak parmaklarım kıvrılana kadar kıvrımlarım boyunca alevler yalıyordu.

Taburesini öyle bir geri itti ki fayansların üzerinde gıcırdadı.

"Tamam, siz ikiniz Cadılar Bayramı kostümleri üzerinde tartışırken, ben size kapının yolunu göstereceğim, sonra arabanıza binip kendi evlerinize dönerken tartışırsınız ve kararınızı sabah bana bildirirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Carter Marvel hakkında tartışmayı bırakıp bana baktı, sonra sırtarak Brogan'ın koluna vurdu. "Evet, dostum, bize çıkışı göster. Yarın koşuya çıkalım mı?"

"Yarın Nora'yı Abby ile buluşmaya götüreceğim ama sana mesaj atarım."

"Elbette. İyi geceler Nora, Pazartesi günü antrenmanda görüşürüz," diye sırtıttı ve Brogan'ı ayağa kaldırıp odadan çıkarırken bana el salladı.

Bir dakika geçmeden Carter'ın istediği acı biber sosunu koyduğum kilerden çıktım ve Huck'ı kemerli geçitte dururken, daha doğrusu kemerli geçide yaslanmış halde buldum. Dışarıdan bakan herhangi birine kollarını iki yana açmış, rahat görünebilirdi ama gözlerindeki parıltıdan ve tişörtünün her nefes alışında göğsünün üzerinde gerilmesinden hiç de öyle olmadığını anlayabiliyordum.

Vücudum evin elektrik tesisatına bağlı da olabilirdi, çünkü bu akşam yemekte hazır bulunan Huck değildi. Bu, beni dolaba formasını yırtan ve bedenimi kıvılcımlara boğan Huck'tı.

Bu, muhalefeti kendi kaltağı haline getiren Huck'tı.

"Nora, buraya gel."

Bezi bıraktım ve ayak parmaklarım neredeyse onunkine değecek şekilde önünde durana kadar sessizce yerde ilerledim.

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce tek söylediği "Nerede kalmıştık?" oldu.

Kollarımız sanki aramızdaki boşluk milimetre değil de uçurum genişliğindeymiş gibi birbirimize sarılırken onun nerede bitirdiğini ve benim nerede başladığımı söylemek zordu. Çaresizlik havayı ağır iniltilerin ve çarpışan dişlerin müziğine bağladı, dillerimiz kesinlikle hiçbir incelik olmadan birbirine sokuldu, çünkü ikimizin de daha yavaş almaya sabrı yoktu. Ben onun ellerini üzerime almak için, o da benim ellerimi kullanmak için çıldırıyordu. Onu henüz çıplak görmediğimden bahsetmiyorum bile ve beni neyin beklediğini tam olarak hissettiğim bir haftadan sonra, gerekenden bir saniye daha fazla beklemek gibi bir planım yoktu.

Huck'ın uzun parmakları saçlarımin arasından geçerek başımı geriye doğru çekti, ta ki ben ona, şimdi kapüşonlu ve mürekkep mavisi gözlerine bakana ve yüzümü her parçamı hafızasına kaydetmek istercesine inceleyene kadar. Beni kavrarken göğsüm ona karşı kabardı. Bir hamle yapmasını, ağzını tekrar ağzıma götürmesini bekledim, çünkü bana baktığı beş saniye şimdi bir ömür gibi geliyordu.

"Çok güzelsin amına koyayım," dedi sonunda, her nefes verişinde havayı kalın ve yapışkan bir hale getirerek.

Boştaki eli perçemimi çekip aldı ve yanağımda durdu. Yavaşça, ciğerlerimdeki havayı hapsedecek kadar yavaşça, başparmağının kalın pedi alt dudağıma bastırdı ve onu dişlerimden kurtardı.

Yavaşça ileri geri ovuşturdu, ileri geri.

Gözleri, başparmağının öpüşmelerimizden dolayı hafifçe şişmiş olan ağzımın çizgileri boyunca gezindiği yere kaydı ve her geçişinde dudağıma daha da aşağı çekti. Nazik değildi, sert de değildi, ama her neyse vücudumu ısıtıyor ve gözlerimi yakıyordu, çünkü bana yaptığı şeyin bir nanosaniyesini kaçırdım diye gözümü bile kırpamıyordum ya da

Başparmağını dişlerime bastırıp dilimin üzerinde gezdirirken yüz ifadesinin neredeyse vahşileşmesini özledim.

Dudaklarımı dudaklarına doladığımda çıkardığı ses acıdan başka bir şey değildi; sanki bir ömür boyu köhne, duman dolu barların arkasında oturup günlerce burbon içmiş gibi ve çakıllı bir ses; ve eğer oku o atıyorsa, benim klitorisim hedefti. Tam ortasından vurmuştu.

Ve şimdi daha fazlasına
ihtiyacım vardı. "Huck?"

Gözleri benimkilere dikildi, az önce onu çıkardığım trans halinden dolayı irileşmişti. Geri çekildim, kendimi onun elinden kurtardım ama yumruklarını iki yanında sıkmaya devam etti.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Kontrolümü kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum."

Nereden başlayacağını bilmek istiyordu?

Kazağımın eteklerini çekiştirdim, başımın üzerinden yukarı doğru çektim ve yere düşmesine izin verdim. Ardından kot pantolonum geldi ve yığına katıldıklarında gözlerim onunkilere kilitlendi. Sadece çenesini sıkarkenki titremesi bana onun kırılma noktasına hiç görmediğim kadar yakın olduğunu gösteriyordu.

Sütyenim çıkana kadar.

Parmaklarım külotumun lastiğini sıyırırken "Dur!" diye emretti. "Onlar benim."

Kıçımı avuçlayıp beni kendisine doğru çektiğinde sırtıtmamak için yanağımı ısırdım. Bir sonraki nefeste beni kucaklayıp keskin bir solukla mutfak adasının üzerine bıraktı.

Beni geriye itti, iri avuçlarını yavaşça kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirdi. "Beni acele ettirmen konusunda sana ne demiştim?"

Kirpiklerimi kırıştırmam yüzündeki sert ifadeyi yok etmediği gibi gözlerindeki ateşi de azaltmadı. "Yapmamak mı?"

"Doğru," diye noktaladı her kelimeyi, gerçi bunlar hırıltıdan çok kelime gibiydi ve her biri göğsümün zor nefeslerle kabarmasına neden oldu.

Bildiğim bir sonraki şey, ayaklarım tezgâhın üzerinde düzleşene kadar dizlerimi yukarı kaldırmaya zorladığıydı. Kıçıma o kadar yakındılar ki ancak geriye düşebildim, sıcak ve hassas bedenim soğuk mermere çarptığında içgüdüsel olarak kamburlaştı. Sıcaklık çatışmasından bir buhar tıslaması çıkmamasına şaşırdım.

Kalçalarım birbirinden ayrılmıştı, gerçi burkulmak daha uygun olurdu ve Huck'ın amımı izlediğini görmek için yukarı baktım. *İzliyordum*. Ve geçen her saniyede, külotumun karardığını görebildiğini biliyordum.

İçimdeki tahrik sızıyordu. Biliyordum çünkü gömleğinin üzerinde beni kucakladığı yerin izini görebiliyordum.

Damladığını
hissedeabiliyordum.
Sırılsıklam olmuşum.
Çaresiz.

Bana dokunmamıştı bile ve tüm vücudum şimdiden ihtiyaçla, gelmekte olduğunu bildiği şeyin beklentisiyle titriyordu. Geçen hafta onun elinde yaşadığım her şeye dayanarak yapabilecekleri için.

"Çok açgözlüsün."

Elini uzatıp bir parmak eklemine külotumun dikişi boyunca sürttüğünde başım tezgâha çarptı.

"Ne kadar açgözlü bir kızsın, Nora. Seni üst kata çıkarmamı, seninle ilk kez sevişmemizi bile bekleyemedin." Parmak boğumları ipek üzerinde gezinen ve tenime bastıran parmak uçlarına dönüştü. "O kadar çaresizdin ki, bu mükemmel vücudunda ilk olarak nereden başlayacağıma karar vermemi bekleyemedin. Acele etmek istemedim ve sana nasıl tapılmak için yaratılmışsan öyle tapmak istedim."

Parmakları amıma o kadar sert bastırdığında içimden çıkan sesi tanıyamadım, külotum da gezintiye çıktı.

"Nereden başlayacağımı söylemene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Seni nasıl iyi hissettireceğim konusunda yönlendirmeye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellerini bıraktığını fark etmem bir saniye sürdü ve bir şekilde çırpınan kirpiklerimin arasından başımı kaldırıp bana baktığını gördüm.

"Öyle mi?"

Bırakın soruyu, kendi adıma bile hatırlayamıyordum. Hissetmekten başka bir şey yapamıyordum - meme uçlarımın kopacaklarını sandığım kadar sertleştğini hissediyordum, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum, kalbimin vücudumun her hücresinde attığını hissediyordum - bu yüzden sadece başımı salladım ve doğru olmasını umdum.

"Doğru." Parmaklarını yarığım boyunca ısrarla gezdirirken göz kapaklarımı açık tutmak imkânsızdı, sonra kalçalarım bir derece daha birbirinden ayrıldı. "Ne kadar dağınıksın, her yerin damlıyor. Kesinlikle damlıyor."

Külotumun yırtılma sesinden bayılmış olabilirim ve kafam kurşun bir ağırlığa dönüşmüştü, çünkü sonunda başardığımda,

Huck tüm çıplak ihtişamıyla ayakta duruyor, tembelce sikini okşuyordu; kalın, muhteşem siki pre-cum içinde parlıyordu.

Ağzım zaten Sahra kadar kuru olmasaydı yutkunurdum.

"Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum, Nora. Altımda yayıldığını, sadece benim için çaresiz ve muhtaç olduğunu düşündüm ve gerçek hayal ettiğimden daha iyi."

Bu noktaya kadar hiçbir parçası bana dokunmamıştı. Parmakları içime girdiğinde ince bir ipek bariyerle kaplıydı, bu yüzden horozunun ucu zonklayan, aşırı hassas klitorisimin üzerinde hayalete dönüştüğünde, cildim mermere karşı gıcırdadı ve beni geri sürüklediğinde tekrar tezgâha kadar fırladım.

Folyonun yırtılma sesini ya da kendini hizaya sokarken avuçlarının nemli tenimde gezinmesini fark edecek gücüm yoktu çünkü artık Nora Campbell değildim; her an patlamaya hazır bir düdüklü tencereydim.

"Nora, bana bak," diye tısladı geri çekilmeden önce hafifçe içime sokulurken. "Gözlerini aç."

Önce birini, ardından da diğerini açmayı başardım.

Bakışları üzerimde gezindi. "Aferin kızıma. Yüzünü görmek istiyorum. İçini doldururken seni izlemenin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum."

Dişlerinin arasından hava tıslayarak ilerledi ve yaptığım her sıkışmayı hissedebildiğini biliyordum, çünkü içeri ittiği her inç beni kırılma noktasına yaklaştırdı. Orgazmımın gücü omurgamın etrafında kıvrılıyor, vücudumun üzerinde dalgalanıyor ve çekirdeğimin derinliklerinde toplanıyordu.

"Fuuuck. Siktir. Bu... sen mükemmelsin." Ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha acı vericiydi.

Ayaklarım hâlâ tezgâhın üzerindeydi, elleri şimdi ayak bileklerimi kavırıyordu ve taşakları kıcıma değene kadar santim santim içeri girdi.

"Tanrım," diye inledi ve bana daha sıkı sarıldı, bu hareket tenimde küçük şimşekler çakmasına neden oldu. "Beni öyle sıkı boğuyorsun ki böyle boşalabilirim."

Ama sonra beni sikmeye başladı ve eğer daha önce bayılmamış olsaydım, kesinlikle bayılmak üzereydim.

İlk seferimizin nasıl olacağını bilmiyordum. Tatlı, belki? Nazik, muhtemelen? Sevecen mi? Olabilir. Ama bu değil; bu patlayıcı, haşlayıcı

Sanki bir şeytan çıkarma ayini gibi bedenimi ele geçiriyor, hafızamı ondan başka herkesten temizliyordu.

Her uzun, ölçülü vuruş daha derine indi ve beni geri dönemeyeceğim bir yörüngeye fırlatana kadar daha sert itti. Orgazmım vurdu. Elleri yer değiştirirken, avuç içleri karnımın üzerinde yayılırken, dalgalar içimden geçerken ve adı boğazımdan yırtılırken hiçbir şey beni bağlı tutamazdı.

Sonra bu onun için çok fazlaydı ve sahip olduğu her son damlayı boşaltarak içimde titreyerek öne düştü.

Orada uzandık, terimiz hem birbirimize hem de mermer tezgâha yapıştı, vücudum normale dönerken nefes almayı bekledik ve ben az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Yapamadım. Tükenmişim.

Onun dünyasını salladı mı bilmem ama benimkini salladığı kesin.

HUCK

Omzuma değen sıcak hava hissiyle uyandım. Yalnız olmadığımı hatırlamam bir saniye, bunun nefes olduğunu anlamam ise bir saniye sürdü.

Başımı olabildiğince nazıkçe çevirdiğimde Nora'yı yastığının üzerinde uyurken buldum, kolum onu sararken yüzü pazuma bastırılmıştı. Muhtemelen gece boyunca ona o kadar yaklaşmışım ki kocaman yatağımın yüzde sekseni boştu ve Nora düşmemek için ona tutunmak zorunda kalıyordu.

Eğer biri bizi görürse, gece kaçma ihtimaline karşı onu esir tutmakla suçlanabilirdim ve muhtemelen haksız da olmazlardı, çünkü dün gecedен sonra o benimdi. İki yılımı duygularımı görmezden gelerek ya da görmezden gelmeye çalışarak geçirmiştim ama onu ilk öptüğüm günden beri duygularım ışık hızıyla geri dönüyordu ve hiçbir yere gitmiyorlardı.

Brogan ve Carter ortaya çıkıp daha da aptal sırtışlarıyla aptalca sorularını sormamış olsalardı, muhtemelen bunu resmileştirmek için biraz daha beklerdim ve hey, onu şaşırttığım kadar kendimi de şaşırtmışım. Ama o anda tek düşünebildiğim, kara kara düşünerek geçirdiğim iki yıldız ve onu benim yapmadan önce bir saniye daha beklemek istemiyordum.

Biraz erken olsa ve şahitlerimiz olsa bile.

Ve şimdi , koluma o kadar sert çarpmıştı ki muhtemelen yanağında izi kalacaktı. Dikkatlice yanıma, ya da biraz yanıma doğru dönerken kıkırdamamı engelledim, çünkü ne bu yakınlığı bozmak ne de onu uyandırmak istiyordum. Hayır, mümkün olduğunca uzun süre burada kalıp onun uyumasını izlemek istiyordum.

Bunu daha önce hiç yapmamışım, hiç mümkün olduğunca hareketsiz kalma ihtiyacı ya da arzusu hissetmemiştim, hiç başka bir insandan ağzının her nefeste hafifçe ayrılma şeklini ya da saçlarının sarısının nasıl on altı farklı tondan oluştuğunu inceleyecek kadar etkilenmemiştim. Ya da rüya görürken burunlarının nasıl kıvrıldığını ve kirpiklerinin nasıl dalgalandığını.

Birinin yanında uyanmayalı uzun zaman olmuştu; gerçi daha önce uyandığımda, uyandığım anda uyanık olduklarından emin olurum

Böylece sonsuza dek ayrılmadan önce bir kez daha kaldığımız yerden devam edebilirdik. Ama bu sabah, yatağımı paylaşan meleği rahatsız etmemek için ellerimi kendime saklamaktan memnun olurdum. Ve bu olay sonsuza dek sürecek bir ayrılıkla sonuçlanmayacaktı. Sahip olabildiğim sürece her sabah tekrarlanmasını istedim.

Tam tekrar uykuya dalmaya başlamıştım ki, onun sakın nefes alış verişini beni uyuttu ve o da kıpırdanmaya başladı. Alnı hafifçe kırıştı ve eli burnunu o kadar agresif bir şekilde ovma için havaya kalktı ki, bir şekilde burnunu yerinden çıkarabileceğinden endişelendim. Sonra gözleri açıldı, ne kadar yakın olduğumu fark ettiğinde daha da genişledi ve geri çekilme hızı nedeniyle düşmeden önce onu tutmak için uzanmak zorunda kaldım.

"Günaydın," diye sııttım.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye mırıldandı, sonra komodinin üzerindeki su bardağına uzandı ve yorganın altına geri dönerken çenesinden sildiği damlalar dışında bir dikişte içti. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Yüzündeki kızgınlığa gülerek, "Sadece biraz daha zarif bir şekilde uyanırsın diye düşünmüştüm," diye takıldım.

"Gözlerimi açtığımda dev gibi bir adamın bana bu kadar yakın olmasını beklemiyordum," diye homurdandı. "Odakta bile değildin."

Gülümseyerek bir kol boyu geri çekildim. "Şimdi odaklandım mı?"

"Evet, bu iyi."

"Hayır, değil." Pozisyonumu koruyarak onu öpücük için kendime çektim. "Çok uzakta. Ama uyandırma ruh hali not edildi."

"Havamda değilim."

Tekrar sııttım, gülümsemem yüzümü hiç terk etmemişti ama bu asık suratlı sabah Nora'sını sevmiştim. "Şaka yapıyorum; sen mükemmelsin. Yaklaşık otuz dakikadır uyanıktım ve sen bir kasırğa gibi uyandığında tam uyumaya geri dönüyordum."

İnledi ve yorganı başının üzerine attı. Bir saniye bekledim ve tam onu bulmaya gidecektim ki bir gülümseme ve gözlerinde kesinlikle orada kalmasını istediğim bir pırıltıyla yeniden ortaya çıktı. Yine de bana bakarken yüzü düştü ve oturmak için kendini kaydıldı.

Neye baktığını görmek için bakışlarını takip ettim ama parmakları çoktan kaburgalarımındaki morlukların üzerinde gezinmeye başlamıştı. "Kahretsin, bu ne zaman oldu?"

Harika görünmüyordu, aslında dünkünden daha kötü görünüyordu, ama yardımcı olması için Arnica tüplerini köpürtüyordum ve daha önce hafif leylak rengi olan yer şimdi koyu mor ve siyah kıvrımlar halindeydi. Sanki bir bar kavgasının ve iki dörtlüğün kaybeden tarafındaymışım gibi görünüyordu.

"Perşembe günü maça tahtaya sert bir şekilde vurdum," diye omuz silktim.

Rahatladı ve tekrar uzandı, ancak parmakları göğsümden ayrılmadı. Parmaklarını ileri geri hareket ettirme şekli, bu şekilde daha sık kontrol edilmeyi ciddi ciddi düşünmeme neden oldu.

"Dün gecedен olduğunu sanıyordum."

Dün gece... *aklıma* gelen tek kelime *akıl* almazdı, ama aşırı kullanımdan neredeyse düşecek olan aletimi saymazsanız, yaralanmayla sonuçlanmamıştı. Sırıttım. "Nora, tatlım, güçlüsün ama *o kadar da* güçlü değilsin."

"Hey, sadece fark etmedim, hepsi bu. Dikkatim dağılmıştı." "Evet, öyleydin."

Kızardı, yanakları boşalırken vücudunun aldığı renkle aynı tonda ısındı. Çok güzeldi, soluk altın rengi teninin üzerinde Hudson Nehri'nin üzerinde güneşin doğuşu gibi uzanıyordu. "Acı veriyor mu?"

"Biraz hassas, ama parmaklarınızı üzerinde gezdirdiğinizde sihirli oluyor."

"Pazartesi günü düzeltebilirim. Biraz akupunktur yardımcı olacaktır."

Ama ben başımı salladım. "Hayır, artık yağlı ve evimizin mahremiyetinde olmadığı sürece masaj yaptırmaya gelemem."

Kaşlarını çattı ve ne yazık ki benim için parmakları hareket etmeyi bıraktı. "Ne oldu? Neden?"

Geçen haftaki deplasmanımız sırasında bunu çok düşündüm.

Gizlice dolaşmak için yaratılmamıştım. Hokey oyuncusu olmamın ve karşı istihbaratta çalışmamamın bir nedeni vardı.

Ben de zayıf bir adamdım.

Nora'nın her zamanki gibi kulüpte olduğu iki gün boyunca dikkatim dağılacak kadar onu düşünmüştüm. Her şeyin Cumartesi gecemizi nasıl sonlandırdığımızla ilgili olduğunu biliyordum, kucağımdaydı ve neredeyse bayılacak kadar sert boşalana kadar parmaklarımın üzerindeydi, çünkü o zamandan beri neredeyse tek düşündüğüm şey buydu. Hayatımda tanık olduğum en inanılmaz şeydi ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Elime geçen ilk fırsatı değerlendirdim ve o gelir gelmez ofisine gizlice girdim.

Onu görmek için o kadar çaresizdim ve kapıyı arkamdan kapattığım anda kollarıma atlayışına bakılırsa, o da beni görmek için o kadar çaresizdi.

Bununla birlikte, PT seansı tarihinde hiç kimse, hayallerinin kızı gözünüzün önünde mümkün olduğunu düşündüğünüzden daha kısa sürede parçalanmış gibi görünerek odadan çıkmamıştır. Kendini beğenmişlik bunu anlatmaya yetmez.

Ama ne yazık ki onun ofisinden çıktığımda ve neredeyse Jasper'a doğru koşarken takındığım ifade tam olarak buydu. Boston'dan döndüğümüz uçak yolculuğundan beri gözlerini benden ayırmayan ve bana dikmiş olan Jasper'ın zaten bir şeyler olduğundan şüphelendiğine emindim.

Öyle bir noktaya gelmişti ki telefonumu cebimden çıkarmayı reddediyordum.

Bundan ders almalıydım ama almadım çünkü ben bir aptalım ve ikinci sefer neredeyse daha kötüydü. Hemen Koç'un ofisine çağrılmışım ve ellerimi yıkamaya bile fırsatım olmamıştı. Oraya vardığımda sinirden harap olmuşum; endişe her bir gözeneğimden sızıyordu, çünkü beni ofisine yaklaştıran her adımda, biricik kızıyla az önce ne yaptığımı tam olarak bildiğine kendimi ikna etmişim.

Ama bana sadece Perşembe günü maçın ilk 11'inde yapılacak bir değişiklik hakkında bilgi vermek istedi. Görüşme bir dakikadan az sürdü ve bence bir nota dönüştürülebilirdi, çünkü bu beni geçirdiğim neredeyse tam panik ataktan kurtarabilirdi. Tek kurtarıcım, ofisinden çıktıktan sonra ciğerlerime çektiğim hava oldu.

Yani iş seksini masadan kaldırıyordum.

Her şeyi kolaylaştırdı ve erken bir kalp krizi geçirmemi engelledi.

Okşamaya devam edebilmesi için parmaklarını tekrar göğsüme götürdüm. "Çünkü etrafta gizlice dolaşp her zaman suçlu görünemem. Her düşüncemi okuyabiliyorsun, bu benim zayıflığım. Ayrıca, eğer iş seksi söz konusuysa, o zaman yapmak istediğim tek şey bu. Bu hafta başka bir şey düşünemedim ve henüz yememiştik bile. Ve şimdi var..." Ellerini üzerime koyduğundan beri kalınlaşan ve şimdi tamamen sertleşmiş olan sikime baktım, "hayır, iş seksini yasaklamam gerekiyor."

Kaşlarını çatarken alnında küçük kırışıklıklar belirdi. " ya öpmek?"

Bunu düşündüm ama sonra ekipman odasını hatırladım. Bunun sadece bir öpücük olması gerekiyordu ve neredeyse onu yeni takım formalarına karşı beceriyordum. "Hayır, dokunmak yok. Öpmek daha fazlasına yol açacaktır."

Gülümsemesini tutmaya çalıştığı belliydi, çünkü durumumun ne kadar ciddi olduğunun farkında değildi. Ama *çok* ciddiydi. "Tamam, artık babamla her zaman konuşabileceğimi biliyorsun, özellikle de 'resmi' olduğumuz için."

Tırnak işaretlerini görmezden geldim. Ayrıca, babasına söylemenin bir çözüm olduğunu düşünmüyordum. Koç, o ya da ben emekli olduğumuzda - kim önce emekli olursa- bizi öğrenecekti.

"Hayır, hayır. Bunun henüz iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye yüzümü buruşturdum, bu da onun yüzünün düşmesine neden oldu ve karşılığında suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırdı. "Demek istediğim... sadece birkaç haftadır beraberiz ve her dakikası muhteşemdi. Taşaklarım kesilip bana yedirilmeden önce birlikte biraz daha zaman geçirebilir miyiz?"

Gözlerini devirerek homurdandı. "O kadar da kötü olmayacak, tabii dün birlikte olmamızla ilgili söylediklerinde ciddi değilsen."

Onu aramızdaki son birkaç santimlik mesafeye kadar salladım ve üzerine çıkana kadar yer değiştirdim, ağırlığımın cesaret edebildiğim kadarıyla onu sıkıştırdım.

"Her kelimesinde ciddiydim. Birlikte olduğumuzu kimin bildiği umurunda değil, ama şimdilik, mevsim henüz tazeyken, bunu gizli tutabilir miyiz?" Burnum çenesinde gezindi, onun kokusunu, ikimizin kokusunu içime çektim, ta ki gevşediğini hissedene kadar. "Lütfen bunun seninle birlikte olmak istemediğim anlamına geldiğini düşünme. Seni ilk gördüğümünden beri istediğim her şeydin. Sadece kaptan olarak ilk görevimin koçun kızını becermek olmasını istemiyorum."

Kalçalarını öyle bir oynattı ki, aletimdeki azıcık kan bile oraya akmaya başladı. Gözleri parladı ve gözlerindeki meydan okumanın kaybolduğunu ya da yerini başka bir şeye bıraktığını görebiliyordum... farklı türden bir meydan okumaya.

"Bu adil. Dün gece beni oldukça iyi çiviledin, ama gelişmeye açık bir alan olduğunu söyleyebilirim."

Daha sesimi çıkaramadan sikim öfkeyle kalktı. "Gelişmeye açık bir alan, ha?"

Başını sallayarak dudaklarını yuvarladı.

Boğazını bularak sütun boyunca yavaşça yaladım, dilimi kulağının kabuğunun üzerinde gezdirdim ve lobunu dişlerimin arasına aldım.

"Adımı haykırdığına göre yer varmış gibi gelmedi ama tamam... Bakalım bu konuda ne yapabilirim, olur mu?"

Uzun ve sert bir hamleyle içine daldığımda o kadar da ukala değildi.

Gelişmeye açılmış, kığımın kenarı.

Benimle ilgili bir şey var: Her zaman bir meydan okumayla karşılaştım.

"Nora, hayatım, sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum!" Abby kollarını Nora'nın boynuna dolayarak, tıpkı bizi evinin önünde gördüğünde kapıyı açtığı gibi coşkuyla ağladı.

Ayrıca o kadar hızlıydı ki pencereden dışarıyı izliyor olmalıydı.

Nora yüksek sesle güldü ve aynı hararetle ona sarıldı. "Sizinle tanışmak da harika. Hakkınızda çok şey duydum."

Abby'nin orada durduğumu fark etmesini beklerken arabayı kilitledim, ama o benim misafirime kendini kaptırmıştı ve ben de sessizce onları ön merdivenlerden eve kadar takip ettim. Bu sırada Abby Nora'yı tutuyordu, sanki tutmazsa kaçıp gideceğinden korkuyormuş gibiydi ama Nora'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa böyle bir şey aklının ucundan bile geçmiyordu, özellikle de giriş fuayesinde, binlerce kez yerini değiştirmek zorunda kaldığım ve omzumun ağrmasına neden olan masanın hemen üzerinde asılı duran Abby'nin yüzünün dört büyük baskısı onu büyülemişti.

"Huck, hayatım, hava hala yeterince sıcak, arka bahçede oturup öğle yemeği yiyebiliriz, ama neden Nora ve ben yerleşirken sen de gidip hepimize biraz Bloody Mary yapmıyorsun?"

Daha eşikten adımımızı bile atmamıştık ki kız kıza sohbetten kovuldum. Neden şaşırdığımdan emin değildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Abby Nora'yı öğle yemeğine davet etmişti ve ben de kendimi davet etmişim çünkü Abby'nin en iyi davranışını sergileyeceğine pek güvenmiyordum - bu da ona yazın başındaki aşk dolu, depresif halimde Nora hakkında söylediğim hiçbir şeyi ya da Koç ve kuralları hakkındaki görüşlerini tekrarlamamak anlamına geliyordu.

Ben başımı salladıktan sonra Abby Nora'ya döndü. "Nora, gel benimle bahçede otur ve bana kendinden bahset, Huck'tan duymadığım her şeyi anlat."

"Vay canına, burası harika bir yer," dedi Nora, geniş koridordan geçip çift yüksek tavanlı ve geniş pencereleli mutfak ve oturma odasının açığa girdiğimizde.

Buradan Abby'nin battaniyeleri açık havadaki kanepelere çoktan yerleştirdiğini görebiliyordum ama arka kapı açıktı ve serin bir esinti geliyordu, bu yüzden duvardaki düğmeye ve geçerken veranda ısıtıcılarını çalıştırdım.

"Teşekkür ederim, hayatım." Abby, Nora'yı yavaşça avlu kapısına doğru götürürken cevap verdi. "Bu benim yeni hayatım oldu. Şimdiye kadar harcadığım en iyi otuz milyon. Korkunç eski kocam beni terk ettikten sonra Huck onu benim için buldu ve boşanırken kazandığım iğrenç bir tabloyu satmak için bana bir bahane verdi. Şimdiye kadar olan en iyi şey, diyorum. Greenwich Village harika. Bana yirmili yaşlarımı hatırlatıyor, gerçi o zamanlar biraz daha farklıydı."

"Çok üzgünüm; Huck bana nasıl tanıştığınızı anlattı. Kulağa korkunç geliyordu," diye yanıtladı Nora, Abby'nin okşadığı kanepeye otururken.

"Öyleydi, ama bu olmasaydı Huck'la asla tanışamazdım ve bildiğin gibi o gelmiş geçmiş en harika insan, bu yüzden böyle şeylerden pişmanlık duyamayız. Ama benden bu kadar bahsettiğiniz yeter, sizi dinlemek istiyorum."

İkisi de dönüp arka bahçeye çıkan merdivenlerde duran bana baktılar, sanki lanet bir garsonmuşum ve ne görülmemi ne de duyulmamı bekliyorlarmış gibi. İki kez söylememe gerek yoktu.

Arkamı işaret ettim. "Abs, ben gidip içecekleri ve öğle yemeğini hazırlayayım."

"Çok güzel, hayatım, teşekkür ederim," dedi, Nora'nın büyüüne kapıldığı için bana bakma zahmetine bile girmedi.

Böylece ikimiz olduk.

Eve geri döndüm. Belki de evde kalmalıydım çünkü birazdan gerçekleşecek olan konuşmaya davet edilmediğim açıktı. Belki de bilmek istemiyordum. Zaten neden bunun bir parçası olmak istediğimden de emin değildim.

Kızlarla sohbet etmekten nefret ederdim.

Mutfaktan çıkıp Abby'nin çalışma odasına, burayı satın aldığı ilk uğradığı yer haline getirdiği odaya girdim ve ateşi yaktım. Abby'nin daha sonra buraya gelmek isteyeceğini biliyordum; her zaman söylediği gibi yatak odasından sonra evin en sevdiği ikinci odasıydı ve bunun pelüş kadife kanepesi ve buzdolabı, buzdolabı ve tüm garnitürleri içeren, tamamen dolu içki barıyla ilgisi vardı.

istenen herhangi bir ieeği yapmak için ihtiyaç duyulabilir. Kelimenin tam anlamıyla *herhangi bir* içki - Brogan bunu test etmişti.

Raftan highball'ları alıyordum ama sonra kendim için bir tane yapmaktan vazgeçtim ve onun yerine cebimden telefonumu çıkardım.

Huck: Parkta koşmak mı?

Carter: Abby'de bir kızla yemek yediğini sanıyordum.

Huck: Davet edilmedim. Kaçmak mı?

Carter: Evet, 20 dakika içinde orada olabilirim.

Huck: Harika. Bana şort ve spor ayakkabı getirebilir misin?

Carter: *göz devirme emoji*

Kardeşim?

Brogan?

Carter: Eğer hayattaysan, 20 dakika içinde Abby's'e gel.

Tüm malzemeleri bir kokteyl alkalayıcısına doldurdum ve her bardağa birkaç kereviz çubuğu, bir limon dilimi ve bir dal maydanoz, Abby'ninkine de iki şişman zeytin ekleyerek tepsiye yerleştirdim. Bardakları bile tuzlamıştım, çünkü eğer garsonculuk oynayacaksam, en azından bunu düzgün bir şekilde yapacaktım.

"Oh, Huck, bunlar harika görünüyor. Teşekkürler!" diye bağırdı Abby, ben içecekleri önlerindeki masaya koyarken, bardağını alan Nora'ya göz kırptı. "şimdi kış, Nora ve ben birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Evet, evet, ne zaman istenmediğimi bilirim," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ben koşuya çıkıyorum; gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. İyi eğlenceler."

İçeri doğru yürüdüm. Sırf Nora'nın tadını çıkarabilmek için pencereden kızları izleyerek vakit geirebilirdim ama bu fark edilmeyecek bir şey değildi. Bunun yerine Carter'ı beklerken Sports Illustrated'ın bir nüshasına göz attım. Brogan burada bırakmış olmalı. Telefonumu kontrol ettim ama hâlâ cevap vermemişti. Tam Packers'ın yeni yıldız oyun kurucusu hakkındaki makaleyi okuyordum ki Carter mutfağa girdi ve bana bir şortla bir tişört fırlattı. Spor ayakkabılarını fırlatmadığı, onun yerine yere koyduğu için minnettardım.

"Sağ ol, dostum." Carter her zaman yaptığı gibi içinde ne olduğunu kontrol etmek için buzdolabını açarken ben de kot pantolonumu ve popomu çıkardım. "Brogan'dan haber aldın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi ve başını sallayarak buzdolabının kapağını kapattı. "Burada ne yapıyordun ki?"

"Kızlar konuşuyor," diye homurdandım ve spor ayakkabılarımı giydim.

Ne demek istediğimi tam olarak anlamış gibi başını salladı. "Veda edecek misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, dostum, gittiğimi fark etmezler bile."

"Bu iyi o zaman, ha?" diye sırtarak kapıyı arkasından kapattı, sonra en üst basamakta durdu ve kasketini yukarı iterek saçlarını karıştırdı. "Hadi Battery Park'a gidelim. Çok uzağa koşarak siki tutamam."

"Bana uyar. Yolu göster, dostum."

Sik kafalı gibi koşmaya başladı, yan yana gelene kadar ben ona yetişirken gülüyordu. Birlikte o kadar çok egzersiz yapmıştık ki hiç düşünmeden senkronize olmuştuk ve ikimiz de konuşma ihtiyacı hissetmeden Battery Park'ın girişine ulaşmıştık. Ekim ayının serin havasında bile, ikimizin de terden sıırıslıkam olmasına neden olan bir tempoda koşuyorduk ve patika boyunca koşarken biraz yavaşladım.

Atlıkarıncanın yanından geçerken Carter, "Bir şey soracağım," dedi. "Hepimiz hâlâ Nora'yla PT'ye çıkarken bize garip davranmayacaksın, değil mi?"

O kadar çok güldüm ki durup temiz hava almak zorunda kaldım. "Hayır. O işini yapıyor. Ayrıca beni bir kez tedavi ettiğinde Tomo'dan daha acı vericiydi. Bu hiç seksi değil, dostum."

Carter yüzünü buruşturdu. "Evet, bir de bana sor. Gerçekten kazıyor." "Öyle."

"Senin adına sevindim dostum. Nora'yı çok seviyorum, o harika biri. Ve sonunda hep istediğin kıza kavuştun."

"Biliyorum," diye sırttım. "Buna inanabiliyor musun?"

"Pek sayılmaz." Ben onu yanından geçmekte olduğumuz çalılığa doğru itene kadar kıkırdadı. "Koç konusunda ne yapacaksın?"

Çift bebek arabalı bir anne yanıımızdan geçerken patikadan uzaklaştım. "Bilmiyorum. Nora ona söylemek istiyor ama ben hazır değilim, diğer yandan da gizlice dolaşamam. Geçen hafta neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Sanırım birbirimizden bu kadar çabuk hoşlanacağımızı ya da onun benden bu kadar hoşlanacağını beklemiyordum."

"Sence Koç ne derdi?"

"Bilmiyorum. Bana tek söylediği örnek olmak ve ben bunu tam olarak yapmıyorum. Kendimi lanet bir ikiyüzlü gibi hissediyorum. Bak Dante'ye ne oldu."

Aramızdan bir grup güç yürüyüşçüsü geçerken tekrar ayrıldık. "Bu Dante gibi değil, dostum. Dante terk edildikten sonra bir sürü şeyi parçaladı ve kendini kaybetti. Felix bacağını kırdığından beri sen ve Nora kaçınılmaz oldunuz."

"Belki," diye cevap verdim dalgınca, çünkü tek düşündüğüm Koç'un öfkesi ve Dante'den sonra nasıl tepki verdiğiydi.

"Buna değer mi?"

Cevabı düşünmeme bile gerek kalmadı. "Evet, dostum, gerçekten buna değer."

"O zaman konuş onunla. O mantıksız biri değil," Carter sırtıtarak yan gözle bana baktı, "bazen."

. "Evet. , geri dönüp Bro'nun nerede olduğunu öğrenelim. Yarışalım."

Carter ve ben döndüğümüzde Abby ve Nora hâlâ dışarıda dedikodu yapıyorlardı. Dedikodu yaptıklarını biliyordum çünkü kendimi belli ettiğim anda konuşmayı kestiler ve kafalarını Carter'la benim durduğumuz yere doğru kaldırdılar. Sonra Abby bize duş almamızı söyledi, bu da işlerinin bitmediği anlamına geliyordu.

"Kırk beş dakika sonra yemek var," diye homurdanarak mutfağa döndüm ve Nora'dan almayı umduğum hızlı öpücüğü kaçırdım.

"Her zaman böyle olmasa iyi olur," diye homurdandım.

"Ah, ahbap, kesinlikle senden bahsediyorlar," diye güldü Carter merdivenlerden yukarı çıkarken, ben kendi odama giderken o her zaman kaldığı odaya yöneldi.

"Bir de bana sor. On dakika sonra aşağıda görüşürüz. Öğle yemeği hazırlamama yardım edebilirsin."

Tahmin edildiği gibi, Abby öğle yemeği hazır olmadan hemen önce içeri taşınmıştı, bu yüzden dördümüz yemek için içerideki masaya oturduk. Abby Citadella'dan sipariş verdiği ve her şey buzdolabında hazır olduğu ve sadece ısıtılması gerektiği için fazla bir şey yapmama gerek kalmadı. Ancak Carter ve benim için büyük bir kase limonlu ve beyaz peynirli spagetti hazırlamıştım çünkü Abby'nin yemeklerinde genellikle karbonhidrat eksikti ve nasıl yapılacağını bilmediğini söylediği için bunları yapmak bize kalmıştı.

"Son silahşör nerede?" Abby, tabağını salata ve kızarmış tavukla doldurduktan sonra Carter'dan alarak sordu. "Teşekkür ederim."

"Raya'daki kızla randevusu olduğunu söylemek için mesaj attı."

Kaşlarımı tekrar çattım, çünkü onu ilk duyduğumuzdan beri hiçbir gelişme olmamıştı. "Kim bu piliç? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Carter başını salladı. "Hayır, ben sadece senin bildiklerini biliyorum. Yine de onu terk ettiğini sanıyordum."

"Hmmm, ilginç," diye cevap verdi Abby, gerçi benim kullanacağım kelime bu değildi ama Abby'nin söyleyecek daha çok şeyi olduğunda kullandığı ama ağzını kapalı tuttuğu kelime buydu, "Her neyse, siz çocuklar iyi koşunuz mu?"

"Elbette," diye cevap verdim, masaya taze içecekleri koyduktan sonra Nora'nın yanına oturdum, şeker zulasına uzanan bir çocuk gibi eline uzandım, umutsuzca şekerin yüksekliğini kovaladım. "Arayı kapatmak nasıldı?"

"Oh, harika," diye ellerini birbirine vurdu Abby. "Bu kızın gitmesine izin verme, Huck. Ona tutunmak için elinden geleni yap."

"Planlıyorum, merak etme." Eğildim ve Nora'nın yanağına bir öpücük kondurdum. "Şimdi, ne hakkında konuştuğunuzu paylaşacak mısınız?"

"Öyle bir planım yoktu," diye tatlı tatlı gülümsedi ve ben de ona derin bir göz devirmeyle karşılık verdim. "Yavru kediler nasıl, Carter?"

"İyiler, eğlenceliler," diye mırıldandı bir tutam spagettiye höpürdeterek, sonra Nora'ya döndü. "Hey, onlarla bir oyun randevusu yapmalıyız."

Nora kıkırdadı. "Tabii, kulağa eğlenceli geliyor. Seyahat ederken onlara ne oluyor?"

"Evde oldukları için onlara hizmetçim bakıyor. Sizinkiler nerede?"

"Arkadaşım Jess'te var. Dürüst olmak gerekirse, sanırım onları kendisi için istiyor ama almıyor." Gözlerim irileşince sıırttı. "Onlar benim küçük dostlarım."

Ona gülümserken kalçasını sıktım, bu kadını şansımı denemeye değer olduğuma nasıl ikna ettiğimi merak ediyordum, çünkü kollarındaki çiziklere bakılırsa yavru kedilerin o kadar da etkili olduğunu sanmıyordum.

"Şu halinize bakın," diye iç geçirdi Abby, yaşadığım anı bozarak. "Nora yarın akşam gelip beni alacak. Maça birlikte gideceğiz ve eğer takılırsam kuralları açıklayacağına söz verdi."

Carter'ın başı ikisi arasında gidip gelirken yüzüne bir sırıtma yayıldı. "İlk maçında benim formamı giyeceğine söz verdiğini unutma. Bunu adil bir şekilde kazandım."

"Hayır, Carter sevgilim, yapmayacağım." Onun yüzünü okşayarak gülümsemesini sağladı.

"Neyi kazandın?" Nora sordu, ben bir kaşık daha spagetti almak için uzanırken kafası arasında gidip geliyordu.

"Burada düzenli bir poker oyunumuz var ama para yerine jelibon ve vaatler için oynuyoruz. Çocuklar bu kadar çok çalışırken onların parasını almanın haksızlık olduğunu düşündüm." Sırıttı ve Bloody Mary'sinden öyle büyük bir yudum aldı ki ben bile irkildim. "Poker oynar mısınız?"

"Nora gülerek başını salladı, yüzümdeki şaşkınlık ifadesi karşısında sesi daha da yükseldi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, annem öğretti."

"Ne kadar eğlenceli. Huck, bir dahaki sefere Nora'yı da getirmelisin, böylece hep birlikte bir oyun oynayabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi," diye yanıtladı salatayı ağzına götürürken.

"Ben de." Kalçasını tekrar sıktım, tam da elimi son on dakikadır tuttuğum yerden.

"Ve ilk kez canlı izleyeceğim için heyecanlıyım. Yine de bana kuralları açıklaman gerekecek. Başka türlü takip etmekte hep çok zorlanıyorum ama bunu Brogan'a söyleme. O anladığımı düşünüyor."

Nora kıkırdadı. "Yapmayacağım."

Hepimiz Carter'a baktık, sandalyesinde dramatik bir esneme hareketi yapıyor ve karnını sıvazlıyordu. "Öğle yemeğı çok lezzetliydi, teşekkürler Abs. Ama şimdi biraz kestirmem gerek."

Çoğunlukla boş tabaklardan oluşan masanın etrafına bakındım ve birden kendimi çok yorgun hissettim ve Nora'yla birlikte nasıl uyuyabileceğimi merak ettim - gerçi uyuyamayacağımızı da biliyordum.

Carter ayağı kalkıp masayı toplamaya başlarken Abby, "Git ve yukarıda biraz kestir," dedi.

"Hayır, eve gidene kadar bekleyeceğim."

Carter'dan tabakları aldım. "Dostum, istersen gidebilirsin. Ben hallederim."

"Sağ ol dostum," diye cevap verdi ve hemen yerine oturdu.

Onun yerine Nora beni mutfığa kadar takip etti ve almadığım diğer tabakları taşıyarak tezgâhın üzerine koydu.

Beni inanılmaz derecede mutlu eden bir iç çekişle, "Vay canına, harika biri," dedi.

"Evet, öyle. Onu sevmene sevindim çünkü o benim hayatımdaki en önemli insanlardan biri oldu." Ellerimi bir bezin üzerinde kuruladıktan sonra

parmak uçlarımı yanağına değdirdim. "Onu kurtarmaya yardım ettiğimi söylediğini biliyorum ama bence o da beni kurtarmaya yardım etti. Ve o olmasaydı, seni bulmayı başarabilir miydim emin değilim."

"Bu hafta sonu fazla yalnız kalamadığımız için üzgünüm."

Çocukların yemeğimizi bölmesi ve Abby'nin onları yalnız bırakmam için beni zorlaması arasında, onunla istediğim kadar zaman geçiremedim ama onu arkadaşlarımla, sevdiğim insanlarla görmek bir saniye bile değişmezdi. Bunu *onun* sevdiği insanlarla da yapabilmemiz gerektiğini fark etmemi sağladı. Ve o anda, bunu yapmak istedim.

"Babanla konuşacağım."

Kaşları derin bir şekilde düğümlendi. "Yalnız geçirdiğimiz zaman hakkında mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır... şey, evet, ama bizim hakkımızda demek istedim. Ben de bunu bir sır olarak saklamak istemiyorum. Gizlice dolaşmak istemiyorum ve ona söylemeden önce bizi yakalamasını da istemiyorum, çünkü bunun sonu iyi olmaz."

Kolları boynuma dolandı ve dudaklarımı dudaklarına değdirebilmek için eğildim. Bütün öğleden sonrayı bunu yapmadan geçirdiğime şaşırmıştım.

"Yapacak

mısın?"

"Evet."

Bir kez daha gülümsemesi serin bir sabahta doğan güneş gibi içimi ısıttı ve benden istediği her şeyi yapabileceğimi fark ettim.

Şimdi tek yapmam gereken sevdiğim işi ve hızla aşık olduğum kızı nasıl elimde tutacağımı bulmaktı.

NORA

"Sana yakışıyor Abby," diye güldüm Carter'ın formasının içinde dönerken.

Bir hokey formasının hiç bu kadar şık görüldüğünden emin değilim ama Abigail Hoffman'ın her şeyi yapabileceğine dair bir his vardı içimde. Tıpkı benim gibi kot pantolon ve spor ayakkabıyla eşleştirmiş olsa da, muhtemelen kolundan sarkan Birkin Çanta'nın da yardımıyla, onu diğerlerinden ayıran soyut bir nitelik taşıyordu. Türünün tek örneği idi ve üç burley hokey oyuncusunu evlat edinmiş gibi görünmesi daha da eğlenceliydi, özellikle de onları daha önce kimsenin başarabildiğinden şüphelendiğim bir kontrol altında tutuyor gibi görünürken - çoğunlukla kontrol edilemeyen Brogan bile.

"Teşekkür ederim, hayatım. Huck'ın formasını çok beğendiğimi söylemeliyim. Sana verdiği bu mu?"

Başımı salladım. "Bunu duydun, değil mi?"

"Çocuklar korkunç dedikoducular, biliyorsun." Sırıttı ve bana bir parmağını salladı. "Eğer bir sırrın saklanması istiyorsan, onlara hiçbir şey söyleme."

Deri ceketimi üzerime geçirdim ve Abby'nin koridordaki boy aynasında kendimi kontrol ettim. "Herhangi bir sırrım olduğundan emin değilim - Huck dışında sanırım."

"Hmm, bu oldukça büyük bir şey diyebilirim, ama aynı zamanda boşboğazlık edeceklerini de düşünemiyorum. Dedikoducu olabilirler ama aynı zamanda inanılmaz derecede sadıktırlar."

"Evet, öyle." Telefonum çaldığında ona baktım. "Gitmeye hazır mısın? Uber geldi."

Başka zaman olsa beni doğrudan The Garden'a götürecek metroya atardım ama Abby bana metroya binecek biri gibi gelmiyordu. Ayrıca bizi Uber Lux'a yükseltmiştim, bu yüzden kapıyı açtığımda şık siyah bir Mercedes dışarıda bekliyordu.

"Şimdi bana bu gece neler olacağını anlat," diye rica etti, ben arka koltuğa onun yanına geçtikten ve şoför kapıyı kapattıktan sonra.

Trafiğin içine doğru ilerlerken saatimi kontrol ettim. "Biz vardığımızda takımlar muhtemelen ısınıyor olacak, bu da genellikle

yaklaşık on beş dakika. Daha sonra herkes buzı temizler ve oyun için hazır hale getirilir. Sonra oyuncular yerlerini alır ve pak bırakılır."

"Büyüleyici," diye cevap verdi, sanki bu gerçekten de şimdiye kadar duyduğu en büyüleyici şeymiş gibi. "Umarım canlı yayını takip etmek Brogan'ın geçen hafta bana izlettiği maçtan daha kolaydır. Kimin ne yaptığını anlayamadım."

"Çok hızlı," diye kıkırdadım.

"Evet, ve şiddet." Gözleri büyüdü ama ses tonundan hoşlandığı anlaşılıyordu. "Çok fazla testosteron! Neden daha önce hiç maça bilmiyordum. Hayatım boyunca New York'ta yaşadım; yani eski kocamdan önce tabii ki."

"Başlamak için asla geç değildir," diye cevap verdim Madison Square Garden'ın uzakta beliren heybetli dairesel yapısını görüp onu işaret ederken. "Bak, neredeyse geldik."

Abby'yi Madison Square Garden'ın ana girişinden geçirmek, bir çocuğu şekerci dükkanına sürüklemek gibiydi. Durmak ve her şeyi görmek istiyordu. Koltuklarımıza ulaştığımızda, iki köpük parmak, üç tişört almıştı - her birinin üzerinde erkeklerin isimleri vardı, ayrıca şu anda taktığı bir Rangers şapkası ve bir kapüşonlu sweatshirt. Haklı olarak şikâyetçi olduğu tek şey, mevcut alkol çeşitliliğinin azlığıydı. Abby Hoffman bira içen biri değildi.

Alışveriş poşetlerini, sezonun ilk maçında Jess ve Holden'la birlikte oturduğum koltuğun altına tıktırmayı başardım - Abby'nin zaten ayakta durduğu pleksiglasın hemen yanına - ta ki Brogan kayarak geçip sertçe cama çarpıp Abby'nin şok içinde çılgılık atmasına neden olana kadar. Brogan çok güldüğü için arkaya doğru düştüğünde biraz sakinleşti ve daha sonra camı buğulandırıp içinden bir kalp çizdiğinde ve yanımızda duran bir grup kızı kızdıracak şekilde "Özür dilerim" daha da sakinleşti.

Tüm bu alışveriş, dikkatimi kısa bir süreliğine buzun diğer tarafında, Huck'ın tüm gün boyunca var olan lezzetli ağrıyı bastırmak için kalçalarını birbirine kenetleyecek şekilde gerdiği yerde eğitildiği yerden uzaklaştırmıştı. Aslında bütün hafta sonu.

Bedenim artık bana ait değildi, yeni bir sahibi vardı: Huck Sands.

Sonra başını kaldırdı, sanki bakışlarım onun için bir siren çağrısıymış gibi hemen gözlerimi buldu ve kalbim karşılık olarak kekeledi. Buzlar bir spot ışığının doğrudan onun üzerine tutulmasıyla temizlenmiş de olabilirdi.

başka birini fark etmedim. Temasımız ne kadar derin olursa olsun saniyeler ya da saatler sürebilirdi. Göz hizamızdan kayan oyuncular bile bunu bozamadı.

Ağzının kenarlarından yavaş, tembel bir gülümseme süzülürken derin, ağır bir zonklama yükseldi ve bu bana sadece o ağzın tam olarak neler yapabileceğini hatırlattı. Kamburunun üzerine oturup Kaptanlık bandını ovuşturduğunda aynısından bende de olduğunu hatırladım ve ceketimi silktim. Bunu yaptığım anda öyle büyük bir gülümseme belirdi ki, burun kanamasından bile görebilirdiniz ve ancak o zaman yüzü, bakan herkesten saklayabilmek için geriye düştü.

Gözlerimi kırıştırdığımda Abby'nin camdan kalkıp yanıma oturduğunu gördüm. "Çocuklar yakışıklı görünüyor, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Tüm bu dolgu ile çok heybetli. Yalnız yürümek zorunda kalırsanız kesinlikle kendinizi güvende hissetmenizi sağlar."

Sırıttım. "Evet. Etrafınız hokey oyuncularıyla çevriliyken kimsenin kavga etmek isteyeceğini sanmıyorum."

Buzun etrafına tekrar baktı ve sonra sordu: "Şimdi, baban hangi pozisyonda oynuyordu?"

Gülümsedim, çünkü bu bana Huck'a bakmak için bir bahane daha verdi, buna ihtiyacım olduğundan değil. "Aslında Huck'la aynı."

"İlginç," diye cevap verdi, çünkü ne zaman Huck ve benim hakkımda bir fikri olsa tek söylediği buydu. Bunu Cumartesi günü Huck arka bahçeden kovulduğunda öğrenmiştim ve hayatım hakkında herhangi bir terapistten daha iyi bilgi almak için beni pompalamıştı. Hiç düşünmeden her şeyden vazgeçmiştim.

Ama onun tam olarak neyi ilginç *bulduğunu* henüz anlayamamıştım.

"Peki baban şimdi nerede?"

Babamın Jasper Jacobs ve yardımcı koçlarından biriyle derin bir sohbeta daldığı Rangers yedek kulübesine doğru baktım. Ona doğru eğildim ve sıranın aşağısını işaret ettim. "İşte orada. Siyah takım elbiseli, beyaz gömlekli ve çizgili kravatlı adamı görüyor musun?"

Başını salladı ve bana baktı. "Bu senin baban mı?" "Evet."

Önce ona, sonra bana baktı. "Sevgilim, o çok yakışıklı. Eski bir oyuncu olarak biraz daha hırpalanmış görünmesini bekliyordum."

"Evet, geçen yıl NHL'deki en yakışıklı koç seçildi," diye güldüm, antrenman tesisine geldiğinde ve yardımcıları girişi bir hoş geldin pankartı ve kırmızı kalpli balonlarla kapladığında yüzündeki tiksintiyi hatırladım.

Doğruca içeri girdi, sonra elinde bir iğneyle geri döndü ve herkesi çok eğlendirecek şekilde her birini patlattı. Onu gerçekten kızdırmak istediğimde, ona adanmış en son sosyal medya paylaşımlarını gönderirdim.

Patrick Campbell'ın şu anda aktif olan tüm NHL oyuncularına rakip olabilecek bir kadın takipçi kitlesi vardı ve Rangers'ın sosyal medya ekibi bunu öne çıkarmayı seviyordu. Tuzlu ve karabiberli saçları, bana miras kalan delici mavi gözleriyle birleşince Gümüş Tilki Kulübü'ne üyeliğini sağlamlaştırmıştı. Hâlâ her gün spor yapıyor olması da buna yardımcı oluyordu. Bir keresinde bunu sorguladığımda homurdanmıştı. "Masa başında oturuyorum diye böyle görünmek zorunda değilim."

"Kız arkadaşı var mı?" Abby, açıkça Patrick Campbell hayran kulübünün son üyesi haline gelerek sordu.

Başımı salladım ve Huck'ın birkaç hafta önce aynı soruyu sorduğunda olduğu gibi içimden ince bir hüznün dalgasının geçtiğini hissettim. Annemin ölümünden bu yana yeterince uzun zaman geçmişti, yeni birini bulmayı hak ediyordu, özellikle de annem onun yalnız olduğunu öğrenirse kalbi kırılırdı. Ama çöpçatanlık konusunu açmak bile büyük bir isteksizlik ve muhtemelen sessiz bir muamele ile karşılanacaktı.

"İlginç," diye cevap verdi ve beni tekrar güldürdü, özellikle de bu sefer hoparlörlerden gelen müzik sesinden bile çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyordum. "Sen ve Huck konusunda mantıksız davranacak gibi görünmüyor. Gerçekten o kadar kötü olacağını mı düşünüyorsun?"

Derin bir iç çektim. "Bilmiyorum. Bu kadar büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim ama çocukları benden uzak durmaları için uyardığını da bilmiyordum. Huck bu konuyu onunla konuşacağını söyledi."

Elimi okşadı. "Eminim her şey girecek, hayatım. İkiniz arasındaki bağı herkes görebilir ve insanların aşık olmasına kızamazsın."

Son sustum. Bunu düşünmediğimden değil, ama daha önce hiç aşık olmamıştım ve bunun -kalp çarpıntısının, sürekli ve her şeyi tüketen düşüncelerin, ne zaman yüz metre yakınımaya gelse vücudumun gizli bir enerjiyle uğuldamasının- aşk olup olmadığını anlamak için biraz daha zaman istedim.

Kesin olarak bildiğim tek şey, daha önce hiç böyle hissetmediğimdi ve bunun bitmesini istemiyordum.

Abby tam yorumuna ekleme yapmak üzereydi ki ışıklar karardı ve müzik kesildi, kalabalık çılgına döndü. New York'un sporseverlerine rakip olabilecek hiçbir şey yoktu - dünyanın en sadık taraftarları - ve her tezahüratla, yere her basışla ve pleksiglasa her vuruşla bunu herkesin bilmesini istiyorlardı.

Abby sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi etrafına bakınıyordu, gözleri o kadar geniş ve heyecan doluydu ki, Huck'ın formasını giyerken onunla birlikte bunu deneyimleyen kişi olduğum için kendimi özel hissettim.

Sonra takımlar kaymaya başladı ve Abby'nin söylediklerini duymak bir yana, gürültüden kendi düşüncelerimi duymak bile zordu.

"Ooh, işte Brogan... ve Carter... ve Huck." Mavi köpük parmağını havaya kaldırarak her birini işaret etti ve çocuklar tünelde yeniden belirdi, kısa bir süre bankta zamanın gelmesini beklediler ve sonra yerlerini aldılar.

"Pekâlâ Abby, ilk canlı hazır mısınız?" Tam Huck ve Detroit takım kaptanı hakemle konuşurken elini sıktım.

Başını salladı, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Ve sonra disk düştü.

Rangers kazandı.

Cash Merryfield topu kaptı ve buza doğru koşmaya başladı, Detroit'li kanat oyuncusu tarafından kovalanıyordu, daha sonra Huck tarafından panolara fırlatıldı ve Abby'nin yüksek sesli bir nefes almasına neden oldu. Ancak Huck hiç fark etmemiş gibi kayarak uzaklaştı ve Cash'i korumak için pozisyonunu aldı. Pak kanattaki Joey Flannigan'a geçti, o da kaleyi yuvarladı ve pası Huck'a geri verdi, o da net bir vuruş yaparak pakı kalenin arkasına gönderdi ve maçın ilk golünü attı - hepsi beş saniyeden kısa bir sürede.

Abby yüksek sesle bir hava üfledi. "Aman

Tanrım!" Ona sıırttım. "Biliyorum."

Sonra her şey yeniden başladı ama bu sefer konsantrasyonum sadece 46 numaraya, yani üzerimdeki formaya odaklanmıştı.

Gözlerim onu hiç bırakmadı ve izlerken, hayatım boyunca gerçekten hokey mi yoksa başka bir şey mi izlediğimi merak ettim, çünkü daha önce hiçbir şeyi bu kadar seksi bulduğumu hatırlamıyordum; bu kadar ham ve erkeksi, testosteronla yoğun hava. Ya da belki de artık tam olarak bildiğim içindi.

Tüm o testosteronun neler yapabileceğini, tüm dolgular çıkarıldığında neye benzediğini. Vücudumu nasıl hissettiriyordu; sanki canlı canlı parçalanıyor, içten dışa doğru parçalanıyor ve tekrar bir araya getiriliyordu.

Huck iş yerinde herhangi bir teması yasaklamış olsa da, The Garden'ın sayıldığından emin değildim. Soyunma odalarına önce onu bulup bu kararlı iradeyi kırıp kıramayacağımı görmek için neredeyse çaresizdim.

Abby'nin anlattıkları bile bakışlarımı kıramadı.

", Brogan!" Abby her pak kurtardığında "Bir dahaki sefere hayatım!" diye tezahürat .

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Carter kanattan yukarı doğru koşarken.

"Yürü be Huck!" diye daha yüksek sesle haykırdı, Huck her adamı panolara fırlattığında. Bir devre içinde bu kadar kana susamış hale gelmesi neredeyse tüyler ürperticiydi.

"Çok heyecan vericiydi!" diye mırıldandı, sesi bağırış çağırış ve tezahürattan çoktan kısılmıştı. "Neden maçlara daha sık gelmiyorsun?" Omuz silktim. "Bu sezon Huck'ı izlemek için daha fazla yere gittim. Önceleri evde arkadaşlarımla izlemeyi seviyordum ama artık daha sık gelebiliriz. Şimdi tadını çıkarıyorsun."

O anda evde izlemeyi neden sevdiğimi tam olarak hatırlayamadığımı eklemedim, çünkü canlı izlemekle evde izlemek arasındaki fark, altmışlı yıllarda televizyon izlemekle sinemaya gitmek arasındaki farktı. Bir yarışma yoktu.

"Oh, evet!" Devam etmeden önce arenanın etrafına baktı, "Belki de bir kutu almalıyım, o zaman içecek iyi bir şeyimiz olduğundan emin olabilirim."

"Elbette, Abby," diye yüksek sesle güldüm.

Onu sadece iki gündür tanıyordum ama öğrendiğim bir şey varsa o da iyi bir içki içmek konusunda ciddi olmadığıydı ve eğer The New York Rangers'da bir loca satın almak istemenizin tek nedeni buysa, o zaman ne mutlu size. Bir başka neden de kendi özel banyonuz olabilirdi, ki ben ikinci periyodun başlangıcını kaçırdığım için bayanlar tuvaletindeki kuyruk çok uzundu.

Yanına otururken satılık kutulara bakacağıma yemin ettim. "Bir şey mi oldu?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Carter şu adamı devirdi..." Detroit oyuncularından birini işaret etti, "ya da şu adam olabilir..."

Bunu söylemek zor."

İkimiz de konsantre olmuştuk - o Carter'ın kimi kontrol ettiğini bulmaya çalışıyordu, ben de ona dikkat etmeye çalışıyordum - tam önümüzde cama çarpan gürültülü bir ses ikimizin de şaşkınlıkla çılgılık atmasına neden olana kadar oyunun bize yaklaştığını fark etmedik. Gözlerimi kırıştırdığımda Huck'ın bana göz kırpıp bir saniyeden kısa bir süre sonra kayarak uzaklaşmadan önce kocaman sırttığını gördüm.

"Gördünüz mü?" diye fısıldadı Abby elinden geldiğince sessizce, ama aynı zamanda sağır edici tezahüratların arasından duyabileyim diye. "İkinizi kim nasıl inkâr edebilir ki? Siz mükemmel bir eşleşmesiniz."

Aynı fikirdeydim, özellikle de kalbim aynı şeyi haykırdığı için.

Üçüncü periyodun sonunda, tam buzlar temizlenirken Abby'ye dönüp, "Tamam, hadi gidip çocukları bekleyelim," dedim.

Zorlu bir maç olmuştu. Nispeten kolay geçen ilk periyodun ardından, ikinci ve üçüncü periyotlar daha acımasızdı. Carter, her iki takımdan üçer kişinin ceza sahasına gönderildiği bir kavganın ardından burnu kanayarak oyundan alınmıştı. Birkaç dakika sonra biraz daha temiz ve kelebek şeritleriyle kaplı bir burunla geri dönmüştü.

Abby'nin, onu yumruklayan Detroit Center'a o kadar yüksek sesle bağdıktan sonra sesinin kalmasına şaşırmışım. Birkin'ini camın üzerinden fırlatmasını neredeyse engellemiştim.

Ama kavgaya rağmen, Detroit'in üç golüne karşılık dört gol atarak galibiyete ulaşmayı başarmıştık ve önemli olan da buydu. En azından babam uğurlama töreninde çok kızmayacaktı.

Abby'nin giriş kartını boynuna taktım ve onu yavaşça arenaya doğru yönlendirdim, yönetici süitlerine doğru ilerlerken mavi ve kırmızı kalabalığın arasına karıştık. O kadar kalabalıktı ki, kendimizi burada çalmış grupların eski turne posterleriyle kaplı koridorda bulmamız neredeyse yarım saat sürdü. Abby her birinin önünde durup onları ne zaman canlı izlediğini anlatmasaydı daha kısa sürerdi. Mick Jagger'dan bahsederken babam köşeden döndü, beni görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Hey, bebeğim!" Beni kucakladı ve başımdan öptü. "Seni tribünde gördüğümü . Ne güzel bir sürpriz. Geleceğini söylememiştin."

"Seni aradım, mesaj bıraktım ve sana bir mesaj attım," diye söylendim.

"Oh, görmedim. Özür dilerim." Başı benimle Abby arasında gidip geliyordu, bakışları her bakışında Abby'yi biraz daha uzun süre tutuyordu, ta ki durup sadece bakana kadar.

Geri çekildim ve kolunun altından çıktım. "Baba, bu arkadaşım Abby. Abby, bu da babam Patrick."

Abby'nin yüzü benimle buluşmak için merdivenlerden indiğinde olduğu gibi aydınlandı ve bu hafta sonu eski kocasının onu nasıl bıraktığını ilk kez merak etmiyordum.

"Patrick, seninle tanışmak harika. Çok güzel şeyler duydum." Büyük, yeşil gözleriyle onu tam olarak kıstırmıyordu ama kesinlikle bir şeylerin içinde tutuyordu, çünkü arkama baktığımda, konuşma yeteneğini kaybetmiş görünüyordu.

"Baba?"

"Şey..." kırıştırdı, "Pardon, Jess nerede?" Omuz silktim.

"Evde sanırım."

Babam önce Abby'ye, sonra onun formasına - Carter formasına - baktı, sonra da sadece şaşkın, belki meraklı ama çoğunlukla şaşkın olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle tekrar yüzüne baktı. Gözleri önce benim formama sonra da Abby'ye kaydı. Elimden geldiğince kurnazca saçlarımı omuzlarıma attım ve ceketimi daha sıkı sardım ama o sırada Abby'nin söylediklerine o kadar dalmıştı ki bana hiç dikkat .

"Bu gece benim ilk canlı oyunumdu ve Nora çok nazik bir şekilde beni getirdi. Harika bir kızınız var."

Homurdandım, eve yeteri kadar gelmediğime dair iğneleyici bir cevap bekliyordum, ama babama baktığımda yakasında pembeleşen bir renk tonu gördüm. Babam kızarıyordu, gerçekten kızarıyordu.

"Ve hokey izlemeye başlamak için mükemmel bir maçı. Sonuçtan memnun olmalısınız," diye devam etti Abby, sanki bir tür spor muhabiriymiş gibi.

"Hımm..." diye başladı babam, gerçi şu anda olup bitenler karşısında onun da kafasının benim kadar karışmış olması mümkün değildi. Çünkü biri bana sorsa, Patrick Campbell'ın kesinlikle kekelemediğini ve kesinlikle kızarmadığını söylerdim ama şu anda Abby'nin ona yaptığı büyüünün etkisiyle her ikisini de yapıyordu. "Evet, evet iyiydi. Detroit'in daha az sayı atması ve daha az ceza alması iyi olabilirdi ama genel olarak fena değildi."

Sonra bir kez daha bana döndü, formama baktı ama ben çoktan ceketimi bağlamıştım. "Normalde maçlara gelmiyorsun."

"Hayır, ama Abby gelmek istedi ve ben de onu getireceğimi söyledim. Abby benim hastam," diye hızla ekledim, ona neden yalan söylediğimi gerçekten anlamamıştım ama neyse ki Abby'ye tekrar baktı.

"Hoş geldin," diye gülümsedi, bir yabancıyı selamladığına daha önce hiç tanık olmadığım bir şeydi bu - ama Abby'ye baktığı gibi birine baktığını da hiç görmemiştim. "Madison Square Garden'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diye sıcak bir şekilde cevap verdi, yüzü tekrar aydınlandı ve daha yakından baktığımda, makyajdan olsa da onun da kızardığını fark ettim. "Seksenli yıllarda Bruce Springsteen'i görmek için buraya geldiğimi hatırlıyorum. O zamandan beri buraya ilk kez geliyorum."

Yine bir ilk olarak, babam gülerek başını arkaya attı. "Muhtemelen değişmemiştir. Bir tur atmaya gelmelisin."

Abby sevinçle ellerini çırttı. "Bunu çok isterim ve eğer şu anda meşgul değilsen, şimdiki zaman gibisi yok."

"Um..." dedi babam tekrar.

İkisi de sanki iznimi istiyormuş gibi eşzamanlı olarak bana baktılar, ama benim tek gördüğüm kolay bir çıkış ve Huck'ı bulup beş dakika yalnız kalmak için bir fırsattı.

"Evet, tabii, siz bensiz gidin. Zaten tuvalete gitmem gerekiyor, sizinle burada buluşuruz," diye cevap verdim. Abby kolunu babamla birleştirirken Patrick Campbell da Madison Square Garden'da özel, rehberli bir tura çıkmasına izin verdi.

Koridordan aşağıya doğru koştum, beş dakikamı uzatacak planlarla doluydum.

on.

HUCK

"S ands!"

Çantamı baş üstü dolaplarına yerleştirmeye çalıştığım yerden döndüğümde Koç'un uçağın yarısına kadar uzanan köşe koltuklarından bana baktığını gördüm.

Brogan beni kimin aradığını görmek için etrafına bakarken "Yakalandım," diye şarkı söyledi, ama en azından sadece Carter ve benim duyabileceğimiz kadar sessizdi.

"Kapa çeneni," diye tısladım, çünkü Koç ne zaman adımı söylese paniğe kapılıyordum, hatta yasal olarak hizada tutulmam gerektiğinde eskisinden daha fazla paniğe kapılıyordum, ancak bu hiçbir şeye dönüşmeyebilirdi.

Ama bu, Jasper'la oturduğu yere doğru ilerlerken içimin o kadar hızlı bir şekilde serbest düşüşe geçmesini engellemedi ki, eğer aşağı bakarsam onları yerde izleyeceğimi biliyordum, çünkü müdürün odasına çağırılmış gibi bir his vardı. Nora'ya olan hislerimi konuşmak için bütün gün onunla vakit geçirmeye çalışmam bu hissi daha da kötüleştirmişti.

Kırık bir parmakla kaymışım, kaslarım acıdan çığlık atarken ve ciğerlerim yanarken sık sık uzatmalarda buza doğru koşmuştum ve Ranger kariyerimin ilk dört yılında Brogan'la aynı odayı paylaşmışım ve yine de yüz ifademi olabildiğince sakın ve tarafsız kalmaya alıştırmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

"Hey, Koç. N?"

Gözlerini kısmıştı, bu asla iyiye işaret değildi, özellikle de Jasper'ın solungaçları hafifçe yeşil görüldüğü için. "Oturun."

Bana söyleneni yaptım. Ayrıca bakışlarıyla buluşmak için gerçekten çok uğraştım. Keşke bana Nora'yı ve bu sabah ona veda öpücüğü verdiğimde iri mavi gözlerinin parlamasını bu kadar çok hatırlatmasaydı.

Ayrıca tavırlarının ne kadar benzer olduğunu da hiç fark etmemiştim; bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanması, başparmağını işaret parmağının üzerinde gezdirışı ve söylemek istediği şeyi düşünürken burnunun tam ortasında bir çizgiyle kırışması - tıpkı şu anda olduğu gibi.

Sikeyim.

Oturdum. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel. İyi, teşekkürler Koç." Titremenin beni ele vermesini engellemek için avuçlarımı kalçalarımın altına bastırdım.

"Yarınki maç için ne hissediyorsun?"

İhtiyacım olan kadar derin olmasa da kendime biraz nefes alma izni verdim. "Güzel, kolay bir maç olacak. Dallas bu sezon henüz formunun zirvesinde değil, çok fazla sakatlık oldu. Geçen hafta Kings'e karşı kazanmaları gerekirdi ama kan banyosu gibiydi. Güçlü bir çizgimiz var, bu yüzden onlarla sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Evet, ben de. Umarım haklısındır." Dudaklarını yuvarladı ve ben daha bitirmediğini anladım. Bir şeylere ısındığını biliyordum. "Çaylakları nasıl buluyorsun?"

"Merryfield ve Flannigan?"

"Evet, ve diğerleri. Peki ya Jones?"

"Güçlüler. Neredeyse yepyeni bir takım olduğumuzu ve bizi hala anlamaya çalışırken bulduklarını düşünürsek hepsi iyi iş çıkarıyor."

"Evet, ama belki de onları daha güçlü yapan budur. Hepimiz bunu çözmeye çalışıyoruz."

"Biraz daha sağlam olmamızı tercih ama noktaya yaklaştık. Merryfield büyük umut vaat ediyor, Flannigan da öyle."

Koç başını salladı ama sessiz kaldı, ben de sessiz kaldım... ama sanki akbabalar tarafından çembere alınmış ölmek üzere olan bir av gibiydim.

"Peki omzun nasıl?"

"Bu iyi. Çok daha iyi hissediyorum, teşekkürler." Omzumun gerçekten daha iyi hissettiğinden şüphe duyarsa diye tekrar kavradım.

"Nora işinde mükemmeldir."

Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım ama başaramadım. "Öyle, efendim. Evet."

"Son zamanlarda daha fazla maça geldiğini fark ettim. Normalde hiç izlemezdi; çok meşgul olduğunu ve evde izlemeyi tercih ettiğini söylüyor."

Kalp atışlarımın beşini saydım ve Koç henüz gözünü kırpmamıştı. Cevap verip vermemem gerektiğinden emin değildim, bu yüzden cevap vermedim, çünkü babam her zaman '*şüpheye düştüğünde çeneni kapalı tut*' derdi.

"Ve burada her şeyin profesyonelce yürütülmesini istiyorum. Dante Manners fiyaskosundan sonra bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum, ama belki de

Çaylaklar. Bu, takımımın kaptanı olarak yapabileceğin bir şey mi? Gençlere örnek olmak?"

Bunu söyleme şekli, sivri ve doğrudan, midemde safra pıhtılaşmasına neden oldu. Cevap vermeden önce, nöbet geçiriyormuşum gibi görünmek yerine göz kırpmalarımın yavaş olduğundan emin , gerçi emin değildim. "Çaylaklara profesyonel olmalarını söylememi ister misin?"

"İstiyorum."

Jasper'a bakmak için Koç'la göz temasını kestim ve yüzündeki buruşuk ifadeye bakılırsa, keşke hiç zahmet etmeseydim.

"Elbette, bunu yapabilirim, sorun değil. Dallas'a vardığımızda bunu toplantının bir parçası haline getireceğim."

"Güzel," diye cevap verdi ve gözlerini tekrar kıstı. "Kalkış için hazırız. Şimdi geri dönüp Bartlett'in yanına oturabilirsin, yoksa o kadar çok dönüp durmaktan boynu ağrıyacak."

Gözlerimi devirmiştim. Lanet Brogan.

Sonunda derin bir nefes aldım, koltuğun gergin terimle sıırılsıklam olmaması için dua ettim ve ayağa kalktım. "Teşekkürler, Koç."

"Ah, son bir şey daha," diye ekledi, taşaklarımı karnımdaki düğümlerden daha sıkı hale getirdi. "Dün maçta Nora'yı gördün mü?"

Başımı salladım ve gözlerimi onun hemen solundaki bir noktaya diktim. "Hayır, efendim."

"Senin numaranı takıyordu."

Kaşlarımı çatmışım; sadece neden bahsettiğini bilmediğimi gösterecek kadar. "Ah, doğru ya. Sanırım onları desteklemek için döndürüyor."

"Bu değil. Senin maç formanı giymişti." Beni işaret etti, keşke etmeseydi. "Kaptan'ın arması dikilmişti."

Siktir. Siktir, siktir, siktir. Zihnim karardı. Bundan nasıl kurtulacağım?

"Oh, ona verdiğim şey bu olmalı," diye araya girdi koruyucu meleğim.

İkimiz de Jasper'a döndük, ne Koç ne de ben onun ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikre sahip değildik.

"Malzeme dolabındaydım ve yeni bir tişört almak için içeri girdi, ben de en yakındakini alıp ona verdim. Benim hatam."

Koç'un kaşları havaya kalktı ama gözleri olabildiğince kısıktı. Neye inanacağından tam olarak emin olmadığı belliydi, çünkü

Koç'un emin olmadığı bir şey yoktu ve işin aslını öğrenene kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

Kaçmak için çaresizce arkamı kolaçan ettim. "sorun olur mu?"

Koç başıyla onayladı. Jasper bana baktı ve ben de arkamda bıraktığım ter birikintisini fark etmemeleri için bir kez daha dua ederek geri çekildim. yerime bile oturmamıştım ki telefonum çaldı.

Jasper: *Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur.*

Cevap verme zahmetine girmedim, çünkü bir cevabım yoktu. Tek bir ipucu bile yok.

Gerçekten görmek istediğim tek kişiye dönmeden önce Koç'un her hareketimi izlediği önümüzdeki dört günü yolda geçirmem gerekiyordu.

dışında bekliyordum, koşarak dışarı çıktı, sarı saçları arkasında uçuşuyordu ve yavru kedileri seyahat çantalarında istikrarlı ve dikkatli bir şekilde taşıyordu. Bu ironiye güldüm, çünkü ilişkimizin kedisi kesinlikle çantasından görünüyordu.

"Hey," diye dudaklarıma üflledi ve içime yeni bir hayat üflüyor, ağrıyan her kası ve ağrıyan eklemi iyileştiriyor olabilirdi.

Yoldaki dört gün pek iyi geçmedi.

İki maçı da kaybettik. Mağlubiyetlerden tamamen benim sorumlu olmadığımı düşünmek isterdim ama bu yalan olur. Büyük ihtimalle kariyerimin, belki de gelmiş geçmiş en kötü maçlarıydı. Ceza sahasının müdavimi olduğum zamanlarda bile gol atardım... ama bu sefer değil.

Bunun nedeni de şu anda öpecek kadar şanslı olduğum bu altın saçlı, mavi gözlü güzelle ilgiliydi.

Bütün bir uçak yolculuğunu Koç'un sözlerini düşünerek geçirdim - kanım kaynayan sıcak lavın yakın bir taklidi olma yolunda ilerleyene kadar kafamın içinde tekrar tekrar geçti. Sorun onun kurallarının dayatılması değildi.

Tamam, .

Ancak bundan daha fazlası, Nora'nın kendi kadını olmadığı, kendi kararlarını veremediği ve benim gömleğimi giymesinin uygunsuz bir şey olduğu imasıydı. Koç'un, Nora'nın kendi kararlarını

forma giyme konusunda, diğerk her konuda yanılıyordu. Biz uygunsuz değildik. Nora ve ben birbirimize çok yakındık.

Ve eğer oraya ilk giderek her şeyi mahvetmeseydi, ona kendim söyleyecektim. Ama söylemişti ve şimdi yeni bir plana ihtiyacım vardı.

Öfkem ikinci gün de devam etti, Koç'a her baktığımda o da bana baktı ya da çaylaklarla konuşup konuşmadığımı sordu. Oyun öncesi konuşmaları bile doğrudan bana yönelik imalarla doluydu; sadakat, örnek, profesyonel gibi kelimeler, sadece Jasper beni öfkelenmekten alıkoyana kadar. En azından dişlerimi ne kadar sert gıcırdattığım için muhtemelen birkaç dişimi kırmıştım.

Daha da kötüsü, Nora'yla ne zaman mesajlaşsak ya da FaceTime'dan mesajlaşsak ve bana nasıl olduğumu sorsa, onu özlediğimi söylüyordum. Babasıyla konuşup konuşmadığımı sorduğunda da yalan söyledim ve hayır dedim çünkü ona kuralından bahsettiğimde ne kadar kızdığını unutmamıştım. Dolayısıyla ona konuşmamızdan bahsettiğimde, Nora ve ben birbirimizden iki bin mil uzakta olmayacaktık ve ben de babasına yakın olmayacaktım, çünkü onu artık babasını arayıp kendi kendine öfkelenecek kadar iyi tanıyordum.

Onu çıkarabileceğim bir yerden çıkarmıştım, buzdan.

Bu hafta karşılaştığımız takımların hiçbirinde kontrol edilmemiş bir oyuncu kalmamıştı; hayal kırıklığının boyutunu hissetmemiş bir oyuncu bile yoktu. Yine de maçlardan olumlu bir sonuç çıkmıştı - artık ceza sahasına kaç kez gönderildiğim konusundaki rekorumu kırmıştım.

Ve şimdi burada, tüm deplasman boyunca düşünebildiğim tek yerde, Nora'nın yanındaydım.

Başparmağını gözümün altındaki morlukta gezdirirken irkildim ve o da düzgünce incelemek için biraz geri çekildi. "Sanırım bunun babamla bir ilgisi var?"

Nedenini bilmesem de şok ve şaşkınlıkla hafifçe başımı çevirdim. Babası gibi o da hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Arabaya bin ve bu konuyu konuşalım."

Kaşlarını kaldırdı ama binmesi için yolcu kapısını açtığımda sessiz kaldı, sonra yavru kedileri nazikçe kucağına yerleştirdi.

"Nerede kalmak istiyorsun?"

"Senin evinde kalalım," diye gülümsedim ve motoru çalıştırmadan önce hızlı bir öpücük çaldım. O kadar uzun zamandır uzakta olduğumu eklemedim ki, sadece

Onu görmek istiyordum; onunla çevrili olmak, onun alanında, onun hayatında, her yerde olmak istiyordum.

O anda derin uykuda olan kucak arkadaşlarını rahatsız etmeden elinden geldiğince bana doğru döndü. "Ne oldu? Lafı dolandırma, oyunları gördüm."

Uzandım ve başının arkasını okşadım, kucağı dolu olduğu için bir yere dokunmam gerekiyordu. "Eğer onları gördüysen neden bir şey söylemedin?"

"Konsantre olman gerektiğini ve buraya döndüğünde bana söyleyeceğini düşündüm."

Derin bir nefes aldım, yolda ilerlerken kırmızı bir Porsche'nin arkasına geçtim. "Seninle konuşacağımı söylemişim baba, konuştum da sayılır."

"Devam et."

"Dallas'a gitmeden önce onunla biraz zaman geçirmeye çalıştım ama beni görmezden geldi. Sonra uçağa bindiğimde beni yanına çağırdı." Yanağıma ısırdım, hem o patlamadan bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum hem de kendi öfkem tekrar ortaya çıkmasını diye kendimi zor tutuyordum. "Seninle ilgili olarak çaylaklarla işleri profesyonel tutmaları konusunda konuşmamı emretti."

"Ne?!"

İşimi bitirene kadar beklemesi için elimi kaldırdım, öndeki iki yavaş aracı olabildiğince hızlı bir şekilde sollamak için arabanın vitesini değiştirdim, ancak arkadan gelen korna sesleri bana sürücülerin bu konuda ne düşündüğünü söyledi. Anlaşabilirlerdi.

"Daha fazla maça geldiğini fark etti ve sana verdiğim formayı giydiğini gördü. Biliyor ve mutlu olmadığını ve benim de profesyonel davranmadığımı çok açık bir şekilde ifade etti."

"Seni tehdit mi etti?"

Başımı salladım. "Hayır, bu bir tehditten çok bir uyarıydı... Bilmiyorum, belki de her ikisiydi. Eğer doğrulanırsa bana ne yapacağından emin değilim."

Dallas'taki Dante'yi düşünmemeye çalıştım, özellikle de yumruğu yiyen o olduğu için, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi, gerçi biraz öyleydi ve daha sonra ona bolca özür dileyen bir mesaj ve en sevdiği şaraptan bir kasa göndermişim.

Ama Koç'a şu anda Dallas'a taşınmayacağımı söyleyebilirdim. Önce ben bırakırdım.

"Ne dedin?" diye sordu ve sesini mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışması kalbimi acıttı.

"Jasper beni korudu. Sen temiz bir forma ararken kazara sana o formayı verdiğini söyledi."

"Sana inandı mı?"

"Hayır. Bütün hafta boyunca bana çelme çalıştı. Lanet olsun!" Şapkamı çıkardım ve uçlarını çekiştirene kadar saçlarımı karıştırdım. "Hiçbir şeye konsantre olamadım. Bu beni çok kızdırdı ve çok kötü oynadım."

"Bana sormadan bunu söylediğine inanamıyorum. Bu saçmalık," diye homurdandı. "Eve mi gitti?"

"Bilmiyorum. Doğruca uçaktan indim ve oradan ayrıldım."

Başka bir şey söylemedi, yolculuğun geri kalanını sessizce geçirdi ama evine varıp yavru kedileri ondan aldığımda hâlâ öfkelenildiğini görebiliyordum. Bagajdan çantalarımı alıp onunla ön merdivenlerin dibinde buluştuğumda gözlerinin seğirdiğini görebiliyordum.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Aklından ne geçiyor?"

"Sadece Patrick Campbell daha sonra aklımdan bir parça alacak."

Ona döndüm, yanağını avuçladım çünkü tepkisinin tam olarak bu olacağını biliyordum. "Hayır. Bu benim pisliğim ve babanla aranızın bozulmasına izin vermeyeceğim. Başka bir plan yapacağım ama artık maçlara gelemezsin ve kesinlikle benim formamı giyemezsin."

İçini çekti ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. "Bu sadece senin pisliğin değil, *bizim de pisliğimiz*. O benim babam ve bu benim flört hayatımla ilgili bir Neandertal gibi davranıyor. Onunla başa çıkabilirim."

Anahtarları ondan alıp kilide soktum ve kendimi bir ay öncesine, onun buraya taşındığı güne götürdüm. Neredeyse hiç zaman geçmemişti ama yine de çok şey olmuştu. İstedğim her şeyi elde etmiştim; keşke göğsüm bunun ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissetmeseydim.

"Yapabileceğini biliyorum ama ben Kaptan'ım ve eğer benden profesyonel olmamı istiyorsa, elimden geldiğince profesyonel olacağım. Sırf o istiyor diye bu konuda hıyarlık ."

"Tamam, ama seni bir daha tehdit ederse benimle uğraşacağını söylüyorum," diye homurdandı.

"Anlaştık." Gülerek pazusunu sıktım. "Kimse bununla uğraşmak istemez."

Öpücüğünün içinden gülümsedi ve ihtiyacım olan tek şey buydu. "En azından hasarı görebilir miyim? Yoksa beni yatma vaktine kadar bekletecek misin?"

"Hasar mı?"

"Evet. Özellikle Tampa maçından sonra çürükler içinde kalmamanın imkanı yok, o yüzden tişörtü çıkar."

Yavru kedileri çantadan çıkardım ve hemen birlikte yataklarına doğru yuvarlandılar. Onları her gördüğümde bu kadar büyümüş olmaları inanılmazdı.

"Tanrım, bir adam soyunmasını emretmeden önce kapıdan geçemez mi?"

Kalçasına dayadığı eli bana hayır dedi. Ayrıca tartışmanın anlamsız olduğunu da biliyordum çünkü onu görmeden önce yedi ila on gün daha geçmezse eninde sonunda hasarı görecekti - ve bu düşünmek istediğim bir şey değildi.

Nefes nefese kalması tam da şeydi. "Huck..."

"Olduğundan çok daha kötü görünüyor."

"Umarım öyledir! Deriden çok çürükleriniz var."

Parmaklarını göğsümde yayılan kalın sıyrıkta ve Tampa'nın merkezi Knox Bowtry'ye çarptıktan sonra yediğim yumruktan kalan morlukta gezdirirken ona bakmamaya çalıştım. Dante Manners'ın kaburgalarına indirdiğim sağ kroşeye karşılık verdiği yerin tam olarak aynı noktasına yumruk atmış olması da işe yaramamıştı.

Eldivenler çıkmadan önce gözümü bile kırpmamıştım.

Ama yaralar Carter'ın izniyle olmuştu, o da beni savunmaya gelmiş, ancak Tampa kalecisi tarafından itilmiş ve pateniyle kaburgalarımın çarparak dolguyu ıskalamıştı - çünkü boktan günüm daha da boktan bir hal almıştı.

Yaramı sarmak için buzdan ayrılmak zorunda kaldım. Şanslıydım ki dikiş atılması gerekmemişti; daha da şanslıydım ki Koç tek kelime etmedi. Oyunla, sakatlığımın ya da ceza sahasına girmemle ilgili tek bir kelime bile etmedi.

Bana bilmem gereken her şeyi söylemişti.

Odağımı neden ve nasıl kaybettiğimi çok iyi biliyordu.

"Masaj masamı getireceğim. Şişliğe yardımcı olmaya çalışacağım."

Kaçmadan önce bileğini tuttum. "Hayır, ben iyiyim. Şu anda istediğim tek şey her şeyi unutmak ve sadece biz olmak. Şimdi git ve formamı giy, çünkü seni onunla becermek üzereyim."

Gözleri bir an için parladı ve koşarak uzaklaştı. Onu yatak odasına kadar takip etmeden önce ona bir dakika verdim, tam zamanında formamı gördüm, numaram kışını zar zor örtüyordu.

Gördüğüm en seksi şeydi.

Alçak sesle inlemem onu döndürdü ve beni gördüğünde dudağının kenarındaki sinsi sırıtış aletimin zonklamasına neden oldu. Yatağın ucuna doğru yürüdüm ve oturdum, aniden hayatımda hiç hissetmediğim kadar yorgun düştüm, her kontrol, her çürük, her gergin ve çekilmiş kas kendini belli ediyordu.

Bacaklarımın arasında durana kadar bana doğru ilerledi. Başım karnına doğru düştüğünde parmakları saçlarımı kazıdı. "Her şey yoluna girecek."

Cevap vermek istemeyerek derin bir nefes aldım, çünkü haklı olup olmadığını bilmiyordum. Ve eğer değilse, sözümü bozan kişi olmak istemiyordum.

Ellerimi giydiği formanın -benim formamın- altına soktum ve çıplak kışını kavradım. Söz verebileceğim tek bir şey vardı. "Bu benim ve bundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim."

"Göster bana o zaman," diye mırıldandı ve dudaklarını başıma bastırdı. "Nasıl senin olduğumu göster bana."

Ayağa kalktım, kalçamın bu kadar ağrımasını diledim. Onu öpebilmem için parmak uçlarına kalktı, gözlerimi açık tutarak sadece ona odaklanabildim; dilimi ağzına sokup onunkinin ucunda gezdirirken kirpiklerinin uçuşarak kapanışına. Kiraz tadındaydı, sanki tüm gece boyunca onu öpmeyi planladığımı bildiği için dudaklarına merhem sürmüş gibiydi.

Sarı saç telleri omuzlarına dökülene kadar saç bağını hafifçe çekiştirdim. "Bugün sana söylemediysem söyleyeyim, çok güzelsin."

Gülümsemesi göğsümü ağrıttı, özellikle de pantolonuma uzanıp aletim serbest kalıp karın kaslarımda zıplayıncaya kadar aşağı indirdiğinde. Gözleri kocaman açıldı ama istediğim sebepten değil.

"Oh, Huck!"

"Bir şeyim yok," diye anlamsızca yalan söyledim, çünkü tahtaların üzerine düştüğümde sol baldırımın yarısı morarmıştı ve ikimiz de şiştiğini ve ağrıdığını biliyorduk.

"Hiçbir şey değil." Seçeneklerini tartarken bekledim; şu anda neye daha çok ihtiyacım olduğunu tartıştığını biliyordum ve cevap oydu, sadece ona ihtiyacım vardı. Neyse ki aklımdan geçenleri okudu ve

Avucunu göğsüme dayayıp beni tekrar aşağı itti. "Neyse ki bunu daha iyi hissettirecek başka yöntemlerim var."

Diz çöktü, beni taşınmasına yardım ettiğim güne götürdü, kutuların önünde diz çökmüştü ve kendimi tam olarak bu pozisyonda hayal etmemek için tüm kararlılığımı kullanmışım. Cesaret edememişim. Bunu çok istemişim, o kadar çok istemişim ki, dili sikimin alt tarafında gezinirken çıkardığım inilti gök gürültüsüyle karıştırılabilirdi.

"Orospu çocuğu..." diye homurdanmayı başardım, çünkü ağzı aletimi sıcak, ıslak bir kucaklamayla çevreledi, hayatımda yaşadığım en iyi kucaklamaydı ve tüm vücudum aynı anda hem gevşedi hem de gerildi.

Ağzının benim için yaratıldığına zaten ikna olmamış olsaydım, şimdi tüm kalbimle inanmış olurdum.

Sonsuza dek Nora Campbell'ın mihrabında ibadet edeceğim.

Dilinin aletimin ucundan geçişini izlemeye çalıştım, ama sonra boğazının arkasına çarptım ve başımın geriye düşmesine engel olamadım. Taşaklarım o kadar gerilmişti ki zonkluyorlardı ve saniyeler kalmıştı. Her ne kadar beni istesem de, bu gece onun içinde olmak istiyordum. Sonunda patladığımda ona olabildiğince yakın olmak istiyordum.

Beni uçurumun kenarına itmeden saniyeler önce çenesini ellerimle sabitledim, gözleri masmavi ve pırıl pırıl parlayarak bana baktığında daha da yaklaşmışım. "Üstüme çık, hemen."

O kadar ıslanmıştı ki, üzerimde rahatlamak için hiç zaman harcamasına gerek kalmadı, neredeyse tek bir hareketle beni içine aldı. Formanın eteklerine uzanarak başının üzerinden çekmeye çalıştı, geri çektiğimde bana kaşlarını çattı.

"Hayır. Sen benim formamı giyerken seni becereceğimi söyledim ve bunda ciddi dim."

"Seni beceren benmişim gibi görünüyor, değil mi?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı, ancak ona güldüğümde aletim o kadar sert çarptı ki yüzündeki tüm meydan okumayı sildi.

"Evet, hoşuna gitti, değil ?" Arkama yaslandım, avuçlarımı arkama bastırırken şilte alçaldı. "Devam et o zaman. Becer beni."

Dili dışarı fırladı ve dudaklarını ıslattı.

"Ama formanı yeterince kaldır ki sikimi nasıl sevdiğini görebileyim."

Sözlerim üzerine amı o kadar sertleşti ki, ikimiz de neden sırtıttığımı anladık. Kalçalarının üzerine oturacak şekilde yukarı kaldırdı. Çıplak değildi, göğüslerini göremiyordum, kıcını sıkıyor ya da kalçalarını okşamıyordum, yine de bana karşı hareket etmeye başladığında, boşalmamak için kendimi aktif olarak durdurmak zorunda kaldım.

Daha önce söylediklerimin canı cehenneme. O sahne kesin olarak ikinci sıraya yerleşmişti, çünkü bu, *onun* kucağında oturması, benimle ilgilenirken ihtiyacı olanı alması, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Ve çürüklerime baskı yapmadan arkasına yaslanabilmek için elini boynuma doladığında, kalbim neredeyse göğsümden . Sadece sikime sahip olmamıştı, *bana* da sahip olmuştu.

Gecenin seyirci kısmı kısa sürede sona erdi ve ona dokunma ihtiyacıyla öne doğru eğildim. Yumruklarım kalçalarını kavradı, parmak uçlarım kıcını işaretledi ve kontrolü ele geçirdim. Nazik olmayı bıraktı - artık ölçülü sallanma yoktu. Sert, vahşi bir sikişti bu ve ben sikimi onun pembe, parlayan amına defalarca sokarken o da her itişime karşılık verdi. Nefes nefese kalmadan çok önce göğsünü çilek izleri kaplamıştı, haykırmaya çalışırken göğsü sarsılıyordu.

"Ben... Hu... Oh fuucck... Ben gidiyorum..." "Gel bana, Nora. Siktir. Şimdi gel."

Amcığı beni o kadar sert boğdu ki taşaklarımın koptuğunu sandım ve ben boşalırken onun adı yüksek sesle ve vahşice havayı kirletti. Yatağa yığıldık, saçları hemen terden sıırıslam olmuş göğsüme yapıştı.

"Hadi, banyoya girelim de seni temizleyeyim ve her şeyi baştan yapalım."

Kaskatı olmasaydım bile, onun koşma hızıyla muhtemelen tuvalete ondan önce varamazdım.

Tüm kariyerim boyunca Rangers'daydım. Oynamak istediğim tek kulüptü, ancak daha sonra, yavru kediler ayaklarımızın dibinde kıvrılırken Nora'nın yanımda usulca uyumasını izlerken, birdenbire bunun hiçbir anlamı kalmadı. Belki de sadece o hayatıma gireceği için Rangers'taydım, Rangers'ın beni ona götürmesi gerekiyordu. Onun benim için herhangi bir kulüpten daha önemli olduğunu fark ettim.

İş başa düşerse, onun için vazgeçeceğimi biliyordum.

Çünkü umutsuzca aşık olduğun kız için yaptığın şey buydu.

NORA

Cipsleri ve guac'ı ağızıma tıktırdım. Muhtemelen denesem daha büyük bir lokma alamazdım ve Holden ile Jess'in yüzlerindeki aynı iğrenme ifadesi de bana bunu söylüyordu.

"Bilmiyorum," diye omuz silktim, margaritamdan sağlıklı bir yudum alarak hepsini yıkadıktan sonra. "Başka bir plan yaptığını söyledi ama henüz ne olduğunu duymadım."

Jess elimdeki cips kasesini aldı. "Koca Paddy'nin onu tehdit ettiğine inanamıyorum. Bu çok ağır bir şey."

"Evet. Huck benden daha cesur. Ben olsam babanı karşıma almak istemezdim," diye ekledi Holden. "Geçen haftaki maç da çok acımasızdı. Buza çıkmadan önce kızgın olduğu belliydi."

Başımı salladım. Çürükler bu sabah soğuk, sert Ekim ışığında daha kötü görünüyordu; siyah, mavi ve mor, ağır bir yeşil halkayla renklenmişti. Yağmur tüm bu boktan durumu daha da kötüleştirmişti. Ya da Jess'in işe gelir gelmez ona her şeyi anlattıktan sonra söylediği gibi *boktan durum*.

En azından bu sabah antrenmana gitmeden önce ona biraz akupunktur ve ağrı kesici vermeme izin vermesini sağlamayı başarmıştım, çünkü kendini iyi olduğuna ikna etmiş olabilirdi, ama her hareket etmeye çalıştığında uykusunda inlemesini dinleyerek gecenin çoğunu uyanık geçirmiştim.

"Ona ne kadar süre vereceksin?" diye sordu, yanımdaki pufun üzerine sıkıştı ve kolunu omzuma atarak sarıldı, ben de sarıldım.

"Bilmiyorum." Bu konuyu düşünmemek için kendimi zor tutuyordum, çünkü gerçekten düşünecek olursam, o morlukların orada olmasının tek nedeni bendim.

Ağızıma bir cips daha tıktırdım ve duygularımı daha fazla yedim.

"Belki de Cadılar Bayramı sonrasına kadar beklemek istiyordur, sadece bir hafta kaldı."

"Bunun neden bir fark yaratacağını anlamıyorum," diye homurdandım.

"Bu büyük bir gece ve o da kaptan, dolayısıyla bağışçılarla birlikte tur atması beklenecektir. Muhtemelen şu an için huzuru korumak istiyor."

Öfkelendim. Kendim bir plan yapmaya çalışıyordum ama Huck babama öfkelenmemi gerektirdiği için hayır demişti. Babam öfkelenmeyi hak ediyordu. "Bir şey söylemedi ve ben de şu anda kendimi pek Cadılar Bayramı'na uygun hissetmiyorum."

"Hâlâ ne giyeceğimize karar vermemiz gerekiyor," diye devam etti Jess, cümlemin son kısmını tamamen görmezden gelerek.

Şu anda yapmak istediğim son şey giyinip kuşanmaktı. Huck'la vakit geçiremeyecekken onunla bir etkinlikte olmak istemiyordum. Bir öpücük ya da sarılma bile istemedim. Sadece onunla takılmak, yanında olmak ve her hareketimiz incelenmeden onunla gülmek istiyordum.

"Huck ne yapacak?" diye sordu Holden, elindeki cipsle biraz guacamole toplamak için eğilerek.

"Bilmiyorum, henüz karar verdiklerini sanmıyorum. Sen ve çocuklar ne olarak giyineceksiniz?"

"Waldo nerede?" diye sırttı ve ben de yüzündeki ifadeye gülecek kadar kendimi kasvetimden kurtardım.

"Ne? Hepiniz mi?"

"Evet, komik olacağını düşündük."

"Evet, bu oldukça iyi." Akşam için biraz daha olumlu hissetmemi sağlayacak kadar iyi. "Jess, ne olarak gitmek istersin?"

"Ben yaşlı bir kadın düşünüyordum." "Ne?"

"Evet, o zaman bütün gece oturup insanların bana içki getirmesini sağlayabilirim," diye kıkırdadı. "Geçen yıl bardaki kuyruklar çok saçmaydı."

Omzunu okşadım ve başımı tekrar omzuna koydum. "Bu konuda haklısın. Bu çok akıllıca bir plan."

"Gördün mü?" diye parmağını yüz hatlarının etrafında döndürerek Holden'ı işaret etti. "Ben sadece güzel bir yüz değilim."

Tekrar üzerime eğildi ve onu öptü. "Olmadığını biliyorum bebeğim. Sen tanıdığım en zeki ve en güzel kadınsın."

"Evet, belki biri bunu ailene söyleyebilir," diye homurdanarak kendine bir öpücük daha kazandırdı.

Ama bundan sonra söylenecek fazla bir şey yoktu çünkü Holden'ın anne ve babası gelinleri için ne istedikleri konusunda fikirlerini değiştirecek gibi görünmüyorlardı ve ben de kısa bir süre benim de başıma tam olarak bunun gelip merak ettim - eğer onaylamazsa babamla aram açılacaktı

Huck'ın. İçim öylesine burkuldu ki hasta olacağımı sandım. Margaritamı yere bıraktım ve oturma odasındaki masaya doğru itebildiğim kadar ittim.

"Koca P ile konuştun mu?" diye sordu Holden, beni sarmalımdan çekip çıkararak.

Başımı salladım. "Hayır, ama bir şeyler olduğunu biliyor. Bana mesaj atıyor ama o hiç mesaj atmaz çünkü tam bir Luddite. Yine de aramaması muhtemelen bir lütuf oldu; dilimi tutabileceğimden emin değilim."

"En azından bu düşünceni unutma," diye bağırdı ve dahili telefonun zili çalınca ayağa fırladı. Jess de aynı hızla peşinden mutfığa doğru koşarken arkasından seslenince neredeyse devriliyordum. "Nuri, bir içki daha ister misin? Ketçap alacağım çünkü hep fazladan unutuyorlar. Hardal ister misin?"

"Hardala evet, içkiye hayır, ben iyiyim," diye bağırdım ve geçmeye karar verdiğim suyu aldım.

Holden, Jess'ten hemen önce döndü; elinde sipariş ettiğimiz burgerleri içeren bir Postmates çantası vardı.

Midem gürültüyle guruldadı.

"Teşekkürler bebeğim, açlıktan ölüyorum," dedi Jess çantayı ondan kapıp içine uzanırken ve ona bir öpücükle birlikte bir kutu uzatırken. "Senin için double pastırmalı peynirli burger, Nori için tavuk ve benim için normal."

Ayrıca tüm kızartmaların içine atıldığı büyük bir kase getirmişti.

Jess Holden'ın yanına taşınmaya karar verdiği için artık kendime ait olan pufun üzerine yerleştim. Tavuk burgerimi açtım ve hardalını sıktım, bu her zaman için çok boktan bir şeydi, ama hardalı bir sos olarak yenecek bir şey henüz bulamamıştım.

"Pekâlâ bebeğim, rahatına bak. Oyun başlamak üzere."

Holden kanalı ESPN'e çevirdi ve doğrudan babamın takımların ısınmasını izlerken agresif bir şekilde sakız çiğnediği yakınlaştırılmış bir kamera görüntüsüne geçti.

"Oooh, Koca Paddy mutlu görünmüyor. Bu iyiye işaret değil."

Jess.

"Her zaman görünüyor. Alınma Nori." "Alınmadım, öyle görünüyor."

". " Holden uzaktan kumandayı aldı ve sesi yükseltti,

Çünkü fark eden sadece biz değildik ve yorum babamın tehditkâr bakışlarına odaklanırken üçümüz sessizce yemek yedik.

"Söylentilere göre Patrick Campbell bu hafta Rangers'ın soyunma odasını kasıp kavurmuş, haklı olarak da öyle. Hâlâ Dallas ve Tampa'da alınan ve Huck Sands'in tek başına tüm rakibi alt etmek istediği çifte yenilginin yaralarını sarmaya çalışıyorlar."

"Haklısın Mark, bu Sands'ten beklediğimiz sportmenlik örneği değildi. Felix Cleverly bacağını kırıdıktan sonra..."

"Bacağı kırıldı demek istiyorsun..."

"Haklısınız, buzda gördüğüm en çirkin saldırılardan birinde bacağı kırıldı, Sands bir oyuncu olarak olgunlaştı ve geçici kaptanlık pozisyonuna geçti. Jasper Jacobs ayrılmıştı ve Sands takımı gerçekten bir arada tutan tutkal oldu."

"Son iki maçta kesinlikle çözüldü Kevin. Gördüğümüz şey üç, dört, beş yıl önceki Sands'i anımsatıyordu; neredeyse çaylak davranışları. Yeni kaptan olmuş birinden beklediğimiz bu değildi."

"Haklısınız, bu yüzden Patrick Campbell'ı perde arkasında bazı sözler söylediği için kim suçlayabilir? Ve hepimiz biliyoruz ki kendisi de öfkeye yabancı değil."

"Kesinlikle hayır. Chicago'da oynadığı günleri hatırlıyorum..."

Gözlerimi devirip sesi kısıtım, babamın efsanevi çabuk öfkesinin başını nasıl belaya soktuğunu bir kez daha dinlemek istemiyordum.

Yorumcular konuşurken, kamera buzun etrafında ısınan oyunculara doğru hareket etmişti ve şimdi de Huck'ın yüzüne yakınlaştırılmıştı. Kaskı ve siperliği takılıyken bile sol gözünün altındaki mor şişlik görülebiliyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı Holden. "Bu geçen günden mi? Kahretsin, taze görünüyor."

Başımı salladım. "Evet. Bir de geri kalanını görmelisin. Gerçekten acı çekmemesine şaşırdım."

"Hayır, dayak yemeye alışıktır."

Hamburgerimden bir ısırık daha alırken, "Dayaktan daha fazlasıydı," diye mırıldandım.

Holden uzandı ve kâsedan bir avuç patates kızartması aldı. "Bunların hepsi babanın söyledikleri yüzünden miydi?"

Tekrar başımı salladım. "Evet, çok kızgındı."

Holden bir an duraksadı, sonra devam etti, "Doğru, ama Nori'nin odaklanabilmesi gerekiyor. Büyük paralar bunun için ödeniyor. Değil mi?"

sözleşmesi geçen yıl on milyon karşılığında yenilendi mi?"

Cevap verecektim ama Jess önce davrandı. "O bir insan, Hold. Eğer biri sana birlikte olamayacağımızı söyleseydi, emin ol ki ortalığı ayağa kaldırmanı beklerdim."

"Pekâlâ yetim Annie," diyor gözlerini devirirken, "sakın ol!" Jess'le o kadar uzun süredir birlikteydi ki daha iyi bilmesi gerekirdi - Özellikle de tabağını öyle dramatik bir şekilde yere bıraktı ki hamburgeri dağıldı. "Holden, bana bir bok atacağını söyle!"

"Tabii ki isterim bebeğim. Seninle birlikte olmak için dağları yerinden oynatırım." Eğildi ve ağzını onunkine yapıştırdı ve bir anda yeniden gülümsemeye başladı. Tartışma unutulmuştu.

Patrick Campbell'ın şu anda takındığı yüz ifadesiyle, *boktan durumumun* bu kadar çabuk geçip geçmeyeceğini kendime sorma zahmetine girmedim.

"Teşekkür ederim."

Kolunu dürttüm. "Şu filmi izlemeyi bırak."

"Asla," diye sırtıttı, tekrar bir araya getirdiği hamburgeri ısırdı, sonra agresif bir şekilde ekranı işaret etti, çünkü ağzının doluluğundan dolayı konuşamıyordu.

Brogan yine kaleci esneme hareketlerini yapıyordu, bacakları o kadar genişti ki Holden bile irkildi.

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Antrenman," diye cevap verdim ciddiyetle. "Ayrıca, sanırım Carter'ın bu bahsi kazanmasını ve saçlarını ağartmak zorunda kalmasını istemediği için ek esneme zamanı yapıyor."

"Bu büyük bir bağlılık."

"Brogan, arkasında duracağı bir amaç bulduğunda kendini adamaktan başka bir şey yapmaz."

Havada itmeye başlamadan önce ya da kamera aynı şeyi yapan Huck'a zum yapmadan önce daha fazla su almak için ayağa kalktım ve Jess onun yatak odası becerileri hakkında bazı espriler yaptı.

Ayrıca onun yatak odası becerilerini de düşünmek istemiyordum. Düşündüğüm tek şey bu gibi görünüyordu. Sadece hamburgerler geldiğinden beri bir dakika boyunca Huck'ın yapabildiklerinden başka bir şeye konsantre olabilmiştim.

Döndüğümde reklam arası başlamıştı ve ekip buzı temizlemişti. Holden hamburgerini çoktan bitirmiş ve

guac ve cipsler hala masanın ortasında.

"Bu skor için ne tahmin ediyoruz, millet?" "Kiminle oynuyoruz?" diye sordu Jess.

"Şeytanlar."

"Peki bu sezon nasıl oynuyorlar?"

"Tamam. Şu anda bizimle hemen hemen aynı durumdalar."

Bu konuyu düşünürken hamburgerinden son bir ısırık aldı ve dramatik bir şekilde yutkunduktan sonra şöyle dedi: "Bence uzatmalarda iki kişi kazanacak. Bir arbede. Huck en iyi davranışını sergileyecek ve gollerden birini ya da ikisini birden atacak, ikisi birden olmasa da bir asist yapacak."

Holden etkilenmiş bir kaşını kaldırdı. "Çok spesifik, bebeğim. Uzatmalarda kim kazanıyor?"

"Rangers. Huck kazanan atışı yapacak."

Holden'ın kafası ikimizin arasında gidip geliyordu, ben yerde pufumun üzerinde rahat bir şekilde oturuyordum, Jess de onun yanındaki kanepedeydi. "Bakalım birkaç spor analistiyle birlikte oturuyor muyum? Oyun iki dakika içinde başlayacak, hazırlanın. İhtiyacımız olan her şey var mı? Ben biraz daha içki alacağım."

Benim ve Jess'in boş hamburger kutularını üst üste koyup geldikleri çantaya yerleştirdim ve Holden mutfağa doğru yürürken ona uzattım. "Varsa bir bira alacağım."

Yeni Dodge minibüs reklamı üçüncü kez gösterildikten sonra nihayet canlı yayına geçildi ve maç başladı. Reklamların ne kadar sinir bozucu ve tekrarlayıcı olduğu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama son zamanlarda canlı maçlarda o kadar çok zaman geçirmiştik ki, çocukların ortaya çıkmasını beklerken birdenbire atmosferi, tezahüratları, buzun, biranın ve sosisli sandviçlerin kokusunu özler olmuştum. Ama en azından burada Huck'ın formasını giyip gözlerimi ondan ayırmadığım için başım derde girmeyecekti.

Çocuklar pozisyonlarını alıyor, kendi yerlerinin hemen yanında küçük daireler çizerek kayıyorlardı. Huck ortada hakemle ve Devils'in kaptanıyla konuşuyordu. Başını eğmiş, söylenenleri başıyla onaylıyordu.

"İyi görünüyor Nuri, henüz kızgın görünmüyor," diye teselli etmeye çalıştı Jess omzumu okşarken, bu da düğüm düğüm olmuş ellerimi sakinleştirmeme neden oldu. "Hakem ne diyor dersin?"

"Muhtemelen soğukkanlılığını korumak için," diye güldü Holden bir yudum

Bira.

Eğer durum buysa, Huck sakince kayarak pozisyonunu alırken dinliyor gibiydi, tıpkı diğer dört adamın kendi pozisyonlarına geçtiği gibi. Cash Merryfield, pakla birlikte üzerinde duran hakemin elini ısıracakmış gibi görünüyordu.

Ve sonra top düştü. Cash topu hemen kontrol etti ve Devils pivotunun burnunun altından alıp hızla kanattaki Carter'a ve buzun üzerine doğru gönderdi. Avery Jones'un sert kontrolü sayesinde Carter, kaleye şutunu çekmeden önce kendisini takip eden Devils'in arasından hızla sıyrıldı.

Arkamdaki Holden'la birlikte Rangers taraftarları da pakın direktten sekip buza ve onu sopasıyla yakalayan Devils savunmasına doğru uçuşuyla irkildi. Ancak Huck'ın pakı altından çekip alacağını ve Cash'in kontrolü tekrar ele alabilmesi için onu tahtalara doğru iteceğini hesaba katmamıştı.

Bir ileri bir geri gittiler, buzda bir aşağı bir yukarı ve tekrar geri, ilk periyot için zil çalana kadar ve hepsi bu kadardı. Çünkü başka hiçbir şey olmadı. Uzaktan yakından ilginç bir şey olmadı.

Holden, Jess'in bacaklarının altından kalkıp kanepeden inerken tek söylediği, "Bu oldukça ezikçeydi," oldu.

Dodge reklamı tekrar televizyona geldiğinde işemek için kalktım.

İkinci periyotta başka bir takım da olabilir. Kızlarının altında bir ateş yakılmıştı ve kamera babama yakınlaştığında, kibriti kimin çaktığını tahmin etmeye gerek yoktu.

Jess kavgasını aldı. Kavgayı neyin başlattığını kaçırmıştım ama bu sefer kesinlikle Huck değildi çünkü gözlerim ona odaklanmıştı çünkü o kavgayı ayırmak için buzun üzerinde koşmaya başladı ve hemen ardından hakemler geldi. Eldivenler çıkarılmıştı ve merkez üsse ulaştıklarında bir kask buzun üzerinde kayıyordu.

Huck, Carter'ı bu yıl Philadelphia'dan takas edilen Devils'in kanadı Jack Howards'ın üzerinden çekmeyi başardı, ancak Jack'in yumruğu hala Carter'ın formasının önünü , bu yüzden o da geldi. Ne yazık ki Huck için Jack Howards bunu bir fırsat olarak değerlendirdi ve Huck'ın kaskının tam ortasına hızlı bir sağ kroşe indirdi.

Huck Carter'ı taş gibi düşürdü, Jack Howards'a bir yumruk indirmedi önce kolu geriye uzandı ve Carter'ın yanına düştü. Üstüne atlayıp bir yumruk daha atmasını bekliyordum ama onun yerine Carter'ın kalkmasına yardım etti ve Brogan'ın Joey Flannigan ile Conner Matthews arasındaki kavgayı ayırmaya çalıştığı yere doğru kayarak gitti ama pek şansı yoktu.

"Bunu ne başlattı?"

"Bartlett yerde bir gol kurtardı ve Matthews onun kafasına bastı.

Ya da düştü, tekrarını izlemem gerek."

"Kahretsın."

"Tekrarını bekleyin."

Tekrarlar Conner Matthews'un gerçekten de Brogan'ın kafasına bastığını ve bunun kazara olmadığını gösterdiğinde üçümüz de televizyona yapışmıştık. Ceza sahasına gönderilmedi, buzdan atıldı ve bu da Huck'ın ilk golü atması için yeterince alan açtı. Pencereleler açık olsaydı Holden'ın dairesinden taraftarların tezahüratlarını duyabilirdik. Babam bile yumruğunu havaya kaldıran Jasper'ın sırtına vuruyordu ve Huck kalenin etrafından kayarak geçerken diğer çocuklar tarafından hemen üzerine atladılar.

"Görünüşe göre artık Koca Paddy'nin bok listesinde değil!" diye bağırdı Jess, daha fazla içki almak için koltuktan fırlayarak.

Holden ellerini birbirine sürttü. "Harika! Şimdi kendimize uygun bir oyunumuz var."

Ekran bir kez daha Huck'a odaklandığında, yedek kulübesinde hak ettiği bir nefes alan ve sakız kalkanını çiğneyen kameramanlar gibi yorum kutusundaki Mark ve Kevin de bu konuda hemfikirdi. Huck'ın oyununda - ve ruh halinde - hafta başındaki deplasman maçları ile bu akşamki maç arasındaki tezat nedeniyle, ona normalden daha fazla ilgi var gibiydi.

Bu tema üçüncü devre boyunca ve maç sonrası analizlerde de devam etti; herkesin konuşmak istediği tek şey galibiyet golüydü - Huck'ın galibiyet golü. Doksan saniyeden az bir süre kala, Devils kalesinin önündeki karmaşadan sıyrılıp buza doğru koştu ve pakı doğrudan kalecinin dolgulu bacaklarının arasından geçirdi.

İnanılmazdı ve üçümüz de heyecandan çılgık atarak zıplamıştık. Ne kadar sert zıpladığımız için yere dökülen biraları fark etmemiştik bile.

"Bu inanılmazdı!" diye bağırdı Jess. "Sana iki gol atacağını söylemiştim!" "Shhhh! Şışt. Dinleyin!" Uzaktan kumandayı kaptım ve ne söylendiğini duymak için çırpınıyordu.

Soyunma odasına dönerken Huck'ı yorum yapması için yakalamışlardı. Onun formasını kaldırıp yüzündeki teri silmesini izlerken göğsümde her zaman var olan çarpıntılar daha da şiddetlendi.

"Bu gece ile geçen haftaki maçlar arasında belirgin bir fark vardı. Bu akşam takımı tek başına sırtlamak istemiyor gibiydin," dedi mikrofonu tutan adam.

Huck ona orantısız bir sırıtış attı. "Evet, biliyorsun, eğlenceyi paylaşabileceğimi düşündüm."

Mikrofonlu adam devam etti. "Neden değışti? Geçen hafta ne oldu?"

Cevabını vermeden önce durakladı, doğrudan kameraya bakıyordu, bir an önceki neşesi kaybolmuştu. Yüzünün kenarlarından ter akıyordu ve parlak mavi gözlerini çevreleyen lacivert çizgi koyulaşmış ya da daha belirgin hale gelmiş gibiydi. Her ne ise, bakışları kararlılıktan başka bir şey değildi.

"Bazen siz oyunu oynarsınız, bazen de oyun sizi oynar ve neyin önemli olduğunu, neyi korumak için savaşmak istediğinizi anlamanız için gereken tek şey budur."

Görüşmeci daha fazla soru soramadan Huck çekip gitti. Üçümüz bir ya da beş saniye sessizlik içinde oturduk ve Huck'ın ne demek istediğini tamamen anladık.

"Kahretsin. Koca Paddy etse iyi olur." Jess de benim düşüncelerimi aynen tekrarladı.

HUCK

New York Rangers bir Cadılar Bayramı partisinin nasıl yapılacağını biliyordu. Her yıl bunun üstesinden gelinemeyeceğini düşünürdüm ama onlar her zaman bir yolunu bulurlardı.

Arabamız, herkesin perili olduğunu bildiği Washington Heights'taki malikânenin önünde durdu ve biz dışarı çıkarken kuru buzdan oluşan girdaplı bir sis, gümüşü pusunu etrafımızı saran zemin boyunca kıvırdı.

Çılgılık atan paparazzilere ait flaşlardan oluşan duvar, turuncu ve siyah çizgili uzun halıda ilerleyen New York elitinin her üyesinin dikkatini , ancak Carter'ın içeri girerken yaşadığı gerçek dehşeti hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Burası çok ürkütücü," diye fısıldadı yüksek sesle, yanından geçen bir hortlağın yanından geçerken geniş bir alan bıraktı ve bir fotoğraf *daha* çektiirmek için halının üzerinde *başka bir* yere geçti.

"Korkaklığı bırak." Brogan, Buzz Lightyear kaskının yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve vizör açıldı. "Herkes hayalet diye bir şey olmadığını bilir."

"Buna inanmana imkan yok. Hayaletler var dostum ve onlarla uğraşmamalıyız." Carter, arkasında bir hayalet olması ve tüm hayalet türlerine saygılı davrandığına dair ona güvence vermesi gerekmesi ihtimaline karşı tekrar etrafında döndü, ancak uzun dinozor kuyruğu yanından geçmeye çalışan herkese çarptı ve neredeyse en yeni Victoria's Secret modeli Joanie Burnside'a takılıyordu.

"Kıpırdama ve sakın ol," diye tısladım Batman kostümümün bana verdiği tüm güvenle. "İçeri girdiğimizde iyi olacağız. Gerçek anlamda perili olamayacak kadar çok insan var."

Carter bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi baktı, ki yoktu. Ama yine de Batman bir dinozordan çok daha inandırıcıydı, bu yüzden fikrime sadık kalıyordum.

"Diğerleri ne zaman geliyor?" Brogan, aslında zamanı göstermediğinden emin olduğum Buzz Lightyear saatine bakarken sordu. "Burada olabileceklerini düşünmüştüm. Abby'nin ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne olarak geldiğini biliyor musun?"

Brogan başını salladı ama Carter yüksek sesle gülerek başını salladı ve yüzüne hafif manyakça bir sırıtma yayıldı. "Evet. Planlamasına yardım ettim."

"Ne oldu?" Halının üzerindeki bir sonraki noktaya doğru ilerleyerek sordum. FLAŞ. FLAŞ. FLAŞ.

". "

"Peki ya Nora?" Brogan herkesin duyabilmesi için bağırarak zorunda kaldı.

Başka.

"Ben de emin değilim ama yakında burada olurlar. Bana mesaj attı on dakika önce yolda olduklarını söylemek için."

Carter ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bu kez bir yığın balkabağını devirdi. "İçeri girebilir miyiz? Dino kuyruğum donmaya başladı."

Yerde yuvarlanan balkabaklarına ve onları yeniden bir araya getirmek için acele eden etkinlik görevlilerine baktım. "Sanırım süslemeleri yok önce içeri girmemiz gerekiyor."

Merdivenlerden çıkarken Brogan kolunu omzuma doladı. "Sen ve Nora bu gece ne yapmaya karar verdiniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Koç'un nefesi ensendeyken herkesin içinde öpüşemezsin. Onu görmeye gidecek misin ki?"

Nora ve ben geçtiğimiz hafta boyunca birbirimizi pek görmemiştik. Pazartesi ve Salı günleri, onun antrenman tesisindeki olağan günleri, spor salonunda, buzda, soyunma odasında ya da onun olmayacağını bildiğim *herhangi bir yerde* kalmaya özen gösterdim. Eğer çaylaklar Koç'la antrenman yapıyorsa, iki saat boyunca yedek kulübesinde oturup antrenmanı izlerdim. Kendimi de antrenmana davet ettim ve çocukları da yanımda getirdim; ilk altıya karşı yeniler.

Koç neredeyse ben de oradaydım. Dizilişleri, yeni oyunları, eski oyunları, pozisyon değişikliklerini tartıştık ve oynadığımız maçları analiz ettik. Bir Koç ve kaptanı arasında olması gerektiği gibi her şey normaldi.

Devils maçının ardından sonraki üç maçımızı kazanmıştık ve ben Nora hakkındaki konuşmamız unutulmuş gibi davranıyordum, hiç de öyle değildi.

Bunu biliyordum çünkü Koç'un varlığını gittiğim her yerde hissedebiliyordum.

Koridorda rehabilitasyon odasına doğru yürüdüğümde arkamda belirmesi uzun sürmüyordu. Kahve ve protein shake almak için yemek odasına gittiğimde, bir dakika sonra o da kendi kahvesini alıyordu.

Ve asla kendi kahvesini alamadı.

Ben onun gölgesi olsaydım, o da benim gölgem olurdu.

Ama sadece Pazartesi ve Salı günleri, yani Nora ile geçirdiğim zaman son derece kısıtlıydı. Koç ve Hurricanes maçı için yaptığımız gece gezisi arasında onu sadece bir kez görebildim. Bruins'le oynadığımız maçtan beri hiçbir iç saha maçına gelmemişti ve ben onu özlemiştim.

Onu gerçekten özledim.

Onu görmeye ne kadar alıştığımı fark etmemiştim. Birlikte olmadan önce bile, ne zaman etrafta olsa gizlice ona baktığım o sinsî bakışlar bana şebekeye bağlı olduğumdan daha fazla enerji vermişti. Ayrıca iki şeyi de doğrulamıştı: Birincisi, gizlice dolaşmaktan her şeyden çok nefret ediyordum ve ikincisi, koçla konuşmamın bir an önce gerçekleşmesi gerekiyordu çünkü Nora gizlice dolaşmanın stresinden ölen bir erkek arkadaştan daha iyisini hak ediyordu.

"Koç'u meşgul edeceksin," diye cevap verdim ve mekâna giden merdivenleri çıkarken sırtarak yüzünü okşadım. Carter'ı, girişte herkesi karşılayan goblinler nedeniyle yönelmiş gibi görüldüğü kişisel alanımdan dışarı ittim.

"Koç ne gibi giyiniyor?"

"Drakula, yine. Dün asistanına sordum ve değişmediğini söyledi," diye cevap veren Carter, Frankenstein kılığına girmiş bir garsonu durdurarak üç bira verdi ve her birimize birer tane uzattı.

Brogan bir yudum almak istedi ama Carter'ın kuyruğuna takılıp ve bira elinden fırlayıp yere düştü. "Dostum! O şeyi bütün gece takamazsın. Biri boynunu kıracak! Gidip seni yerleştirecek bir yer bulmalıyız."

"Hey, bakın," diye başımı sallayarak, Nora'dan bir iz var mı diye etrafı tararken bulduğum birkaç tanıdık yüzü görebildiğim yere doğru ilerledim. Cadılar Bayramı kostümlerinin orijinal kralları Drew Crawley ve Felix Cleverly, artı eşleri, Carter'ı herhangi birinin yolundan uzak tutmak için mükemmel olan, fokurdayan devasa bir kazanın yanında duruyorlardı. "Şuraya gidin."

Carter'ın dev kuyruğu ve her on saniyede bir merhaba demek isteyen biri tarafından durdurulmamız nedeniyle onlara ulaşmamız on dakika sürdü.

"Oh, adamım! Nasıl gidiyor?" Drew beni tek koluyla kucaklarken sordu, diğer kolunun altında bir çizgi film köpeğinin kafasını tutuyordu. Görünüşe , Drew ve Felix giyinip gelmişlerdi.

dev bir Scooby Doo'ydu ve Drew da ön yarısıydı. "Seni görmek çok güzel!"

Geride durup beni iyice bir değerlendirdi, gerçi Batman gibi giyindiğimi düşünürsek o kadar da kapsamlı değildi. Yine de kaslarımın gerçek olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum. "İyi görünüyorsun. Jas'la çalışmak nasıl? Diğer tarafta olmanın garip olduğunu ama koçluk ekibini yeni yeni takdir ettiğini söyledi."

Bira şişesini dudaklarıma götürerek kıkırdadım. "Bu iyi bir şey. Bulabildiği her fırsatta bilgeliğini aktarıyor. Etrafta olması çok faydalı, özellikle de bizim tarafın nasıl olduğunu bildiği için. Hepinizi özlüyoruz, dostum. Siz olmadan hiçbir şey aynı değil." Konuşmayı bıraktım ve grubun etrafına bakındım. "Coop nerede?"

"Hastanede," diye başladı Drew ama yüzüm hemen düşerken başını hızla salladı. "Hayır, Wolfie bu öğleden sonra doğuma girdi, o yüzden Jasper ve Freddie ile birlikte orada. Seni özlediklerini söylememizi istediler. Uzaklaşmak zor oldu ve sadece evde maç izleyebildik. Dostum, çok meşgulüz. Kimse bana bir vakfi yönetmenin bu kadar çok iş olduğunu söylememiştii." Gürültülü bir kahkaha atarak başını arkaya attı. "Yine de her şey yolunda. Bir sonraki maç için birkaç bilet koy, seni de bir başka açık artırmaya dahil ediyorum."

Ama aklım hâlâ Jasper'la ilgili haberlerdeydi. "Kahretsin, daha fazla çocuğun geleceğine inanamıyorum."

"İkiz doğurmayı dene," diye inledi Drew inandırıcı olmayan bir şekilde, çünkü çocuklarına da karısına olduğu kadar takıntılıydı.

"Hey! Geçen sefer seni kazanan kadına ne oldu?" diye araya girdi Felix ya da bu geceki adıyla Scooby Doo'nun kızı, paytak yürüyüşünü ve uzun kuyruğunu Carter'dan çok daha iyi kontrol etmeyi başarıyordu. "Yaz boyunca bir sürü para bağışladı."

"Abby mi? Bu gece geliyor. Dostum, ona bayılacaksın, o benim yeni en iyi arkadaşım. Gerçi Brogan'dan hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda jüri hâlâ kararını vermedi," diye sııttım, arkamda durup ağzına bir avuç dolusu kanepe tıkmak üzere olduğunu tamamen farkındaydım.

"Hey!" diye boğuk bir itiraz çığılığı geldi. "Abby beni oğlu gibi seviyor."

"Kesinlikle öyle," diye yatıştırdı Carter ve başını okşadı, "yakında ne kadar çok olduğunu göreceksin! Şu anda halıda yürüyorlar."

Brogan kaşlarını çattı ve ağzındaki lokmayı bir yudum birayla bastırdı. "Bu da ne demek oluyor? Ne sikimden bahsedip duruyorsun?"

Ama Carter ona sadece göz kırptı ve telefonuna baktı. Otuz saniye sonra ana kapıya doğru döndüğünde bakışlarım onu takip etti çünkü benim de ne yaptığına dair bir fikrim yoktu - yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç de iyi değildi. Tavandan sarkan örümcek ağlarını ve içeri girenleri korkutmak için eğilerek girişin etrafında dolaşan korkunç cambazları taradım. Bir saniye sonra, dinozor kostümünün içinde iki büküm olmuş, kusacağını sandığım kadar çok gülen Carter'ın hemen ardından yakaladım.

Neredeyse biramı burnumdan çıkaracaktım. Abby Rangers forması, pantolonu ve ağır bir dolguya benzeyen kıyafetiyle gelmişti. Ama Carter'ın güldüğü bu değildi, çünkü aynı zamanda bir peruk takmıştı - tıpkı Brogan'ınki gibi kıvrık bir saç ve sakal, boynunda bir madalya gibi asılı bir kutu Rocky Road ile tamamlanmıştı.

"Siktir! O sensin!" Carter onu almak için koşarken güldüm ve Brogan'ın koluna bir tokat attım, koşabildiğinden değil ama yeri bir Zamboni'den daha iyi temizliyordu.

"Bu vatkalarla kendimi seksenli yıllara dönmüş gibi hissediyorum," diye ilan etti bize ulaştığında. Gözleri öylesine eğlence doluydu ki kısa süre içinde hepimiz gülmeye başladık. Brogan'ın formasını giymemiş olsaydı bile, peruğu ve sakalı o kadar yerindeydi ki başka biriyle karıştırılamazdı.

"Siktir, Abby, seni seviyorum! Bu harika!" Gözlerimdeki yaşları sildim ve Brogan'ı dürttüm. "Abi, sen ne düşünüyorsun?"

Hepimiz onun kararını beklerken o başını eğdi ve sakalının olduğu yerde kaskını kaşdı. "Yakışıklı olduğumu biliyordum ama *bu kadar* yakışıklı olduğumu bilmiyordum."

Kolunu Abby'nin omzuna atıp yanağına bir öpücük kondurdu ve telefonunu çıkardı. "Al, bu gece bir sürü fotoğrafa ihtiyacımız var."

"Hey, Nora! Nasıl gidiyor? Klinik nasıl?"

Felix'in sesiyle irkildim, Nora'nın nerede olduğunu görmek için etrafımızdaki kalabalığı taradım, ancak onu küçük siyah bir kediye sarılırken buldum. Kara kedinin *benim* kara kedim olduğu ortaya çıktı. Abby'yi görmenin heyecanı içinde onu fark etmemiştim bile - çünkü tepeden tırnağa siyah giyinmişti, sarı saçları minik kedi kulakları olan siyah bir başlığın altına gizlenmişti. Dar, siyah kürklü bir vücut kıyafeti görmek için yavaşça geri kalanını taradım ve mükemmel, avuç içi büyüklüğündeki kıcına tutturulmuş kuyruğa ulaştığımda durdum.

O olduğunu daha önce anlamalıydım, kışını nerede görsem tanırdım.

Felix'in karısı Molly hemen yanında duruyor olsa da, bu durum damarlarımda koparmak istediğim kıskançlık fırtınasını durdurmadı. Bunun yerine, tuttuğum uzun nefesi verebilecek kadar uzaklaştım.

"Her şey yolunda, teşekkürler. Klinik harika ve ikinci bir klinik daha açtık. Çok yoğun."

"Hâlâ kulüpteki çocukları kontrol altında tutuyor musun?"

Yüksek sesle kıkırdadı, sesi sanki sihirle doluymuş gibi tenime çarptı. Muhtemelen beni etkisi altına aldığı büyü içindi.

"Mümkün değil, onları kontrol etmek mümkün değil." "Koç nasıl?"

Tam bu noktada bir adım geri çekildi ve tam bana baktı, çünkü o konuşurken farkında olmadan ona yaklaşmışım ve başını kaldırıp baktı. O zengin mavi gözleri hızla parladı, sonra gülümsemesi Felix'le paylaştığı gülümsemeden çok iyi bildiğim gülümsemeye dönüşürken yumuşadı. Sağa göre biraz daha sola yatık olan, benim koyduğum ve genellikle bir öpücükle takip eden.

Ama şimdi değil.

Şu anda iş arkadaşıydık, daha fazlası değil.

"Özür dilerim, Huck. Orada durduğunu görmedim." Boğazını temizledi ve hafifçe kıkırdandı, ama Felix'e döndüğünde hâlâ ona dokunamayacağım ya da parmaklarımı kışında gezdiremeyeceğim kadar değil. "Koç iyi. Meşgul."

"Sanırım Drakula gibi giyinmiş?" "Her zaman."

Felix'in dikkati bana döndü. "Koçu gördün mü?"

Başımı salladım. "Hayır, ama çok uzakta değildir. Gidip onu bulmak ister misin?"

"Sonra yaparım. Burada biraz daha takılacağım ve arayı kapatacağım."

Nora, sakalını çıkarmış olmasına rağmen hâlâ Carter ve Brogan'la birlikte olan Abby'yle konuşmak için uzaklaşırken gözlerindeki ifadeden emin olamayarak başımı salladım. Kendimi kızıma bakmaktan alıkoyamadım. Yanaklarına küçük bıyıklar bile çizmiş ve burnunun ucunu pembeye boyamıştı. Kürklü şeylere hiç ilgi duymamışım ama şimdi ona bakınca, bu kesinlikle yeni sapkınlığım olabilirdi.

Kanıt, Batman pantolonumu sıkarken tam karşımdaydı.

Nora kimseye belli etmeden, "Jess ve çocukları bulmaya gidiyorum, birazdan burada olurlar," dedi. "Abby, benimle gelmek ister misin yoksa burada mı kalacaksın?"

"Geleceğim, gerçi bunlarla yürümek zor," dedi omuzlarına vurarak. "Siz çocuklar bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum."

Brogan Buzz Lightyear pazılarını esnetti. "Kaslar, Abs. Büyük kaslar."

"Tamam, hadi." Nora, Brogan'a gözlerini devirirken kolunu Abby'ye doladı, sonra bana baktı ve yürürken bana bir gülümseme daha gönderdi.

O kalabalığın içinde yutulana kadar gözlerim hiç ayrılmadı. Carter'a sığması için biraz daha yer açarak yana kaydım ve Felix'in bana baktığını görmek için etrafıma bakındım.

"Ne?"

"Ciddi misin?"

"Cidden mi, ne?"

Felix kısık gözlerini bana çevirmeden önce grubumuza bir göz attı. "Onunla yatıyor musun?"

Brogan hareketsiz kaldı, muhtemelen hiç olmadığı kadar hareketsizdi. Oradan geçen bir garsonun tepsisinden mini bir hamburger aldım ve hepsini ağzıma attım. Felix önce Brogan'a, sonra da Carter'a baktı, ikisi de yere bakıyordu.

"Kahretsin! Koç taşaklarını koparacak!" Neşesi yüzüne takdir etmediğim bir hızla yayıldı. "Siktir!"

Hamburgerimi yuttum. "Gülmeyi kes, hiç komik değil."

Felix gülmeyi bıraktı ama ağzı açık kaldı. "Bu *Doğru* mu?!"

"Clevs, sesini alçalt," diye uyardı Carter, daha önce kullandığını duymadığım bir tonda, ayrıca parti misafirlerinin ses seviyesi göz önüne alındığında gereksizdi.

"Hayır, bu doğru değil" dedim ama bunu söylerken bile içim burkuldu. En iyi arkadaşlarımdan bazıları olduğunu düşündüğüm adamlara yalan söylemekten nefret ediyordum. Yalan söylemekten nefret ediyordum, nokta.

"Huck, dostum, sen boktan bir yalancısın, bu yüzden denemeye zahmet etme." Felix başını iki yana salladı ama yüzünde hâlâ bir gülümsemenin kalıntıları vardı. "Görünüşe göre sonunda istediğini elde ettin."

Öfkelendim, çünkü belki de Felix olmasaydı onunla tanışamayacaktım. Sonra bunu düşünmemeye çalıştım çünkü Nora'nın benim için var olmadığı bir dünyayı .

"İstediğim her şey değil."

Nora ve arkadaşlarının dans pistinde olduğunu ve martinisini içmeyi tercih ettiğini söyleyen Abby'nin geri dönmesiyle konuşmamız yarıda kesildi - Carter az önce paytak paytak yürüyerek ona bir tane getirmişti.

Onun yerine bir kadeh şampanya uzattım; bir süre daha bekleyecekti.

"Clevs, Drew," diye işaret ettim onlara, "Abby'yi hatırlarsınız, şu açık artırma?"

Drew'un onu kucaklayarak havaya kaldırması çok hoşuna gitmişti. "Evet! Abby, çok teşekkür ederim. Bu yaz gösterdiğin cömertlik inanılmazdı."

"İyi bir amaç için her şeyi yaparım sevgilim," diye gülümsedi, "bir sonrakine beni de dahil et."

Heyecandan gözleri büyüdü, gerçi Drew'u heyecanlandırmak için fazla bir şey gerekmiyordu. "Elbette geleceğiz. Noel galamız yaklaşıyor, o yüzden yakında bir davetiye bekliyoruz."

"Umarım bir artı bir vardır," diye göz kırptı.

Felix bir kahkaha attı ama sonra dikkatini omzumun üzerinden geçen bir şey çekti. "Hey! İşte Ulusal Hokey Ligi'nin en yakışıklı koçu. Bu gece kimin kanını emdin?"

"Henüz kimse yok." diye gürledi Koç'un sesi arkamdan, her zaman diğer tüm sesleri - müzik, sohbet, giriş kapılarının yüksek sesli sahte gıcirtısı - kesmeyi başaran ses. "Umarım beladan uzak duruyorsundur?"

Drew ve Felix sırayla onun elini sıktılar. "Hayır, bunu senin için saklıyoruz."

"Lütfen . Siz ikiniz emekli olduğunuzdan beri zaten daha az griyim."

"Biz de Silver Foxes'un kartvizitli bir üyesi olmayı sevdiğini sanıyorduk. Şimdi sana adanmış kaç sosyal medya hesabın var?" Drew kahkahalarla güldü, çünkü Koç'u kızdırmak için yaşıyordu.

Ama her zaman yaptığı gibi Koç onları görmezden geldi ve ancak o zaman yanımda duran Abby'yi fark etti. En azından gözleri kocaman açıldığına göre onu o zaman fark ettiğini varsayıyorum. "Abby! Nasılsın?"

Drew, Felix ve ben, alışılmadık bir şekilde sessizleşen Abby'ye baktık.

"Merhaba Patrick. Çok iyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim," diye tekrarladı ve bunu yaparken garip bir baş sallaması ekledi.

Drew'un genişleyen gözleri benimkilerle kilitlendi ve bira şişesini dudaklarına götürdüğü sırada "garip" derken yakaladım onu.

"Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," dedim Koç ve Abby'ye bakarken, çünkü her şey şu anda ellerinin içine sırttan Drew'a bakmaktan daha iyiydi.

"Geçen hafta maçta tanışmıştık. Patrick çok nazik bir şekilde bana The Garden'ı gezdirdi."

Gözlerimi kırıştırdım, topuklarımın üzerinde geriye doğru eğilirken bir yandan da Felix'in gözleriyle ve yüzündeki şaşkın ifadeyle karşılaşmamaya çalışıyordum. "Seni gezdirenin Koç olduğunu söylememiştin."

Önümde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Koç, *benim* Koç'um - geçen hafta beni tamamen rezil eden ve o zamandan beri tökezlediğimde yanımda olabilmek için kıcıma yapışmış olan Koç - kızarıyordu. Ayrıca Abby'nin bana Koç'tan bahsettiğini de hatırlamıyordum, gerçi Nora'yla benim formamı giyerek Kolombo oynadığı gece olduğu için bu bilgiyi unutmuş olabilirdim.

Drew'a yakın olan tarafa geçtim, böylece açıkça bir odaya gitmesi gereken iki insanın arasında garip bir izleyici olmadım. Yine de Koç ve Abby'nin derin bir sohbete daldığını görmek bana bir fikir verdi.

"Ben bara gidiyorum; içki tepsileri yanımızdan geçip duruyor. Her yerde bira var mı?"

Kalkmadan önce onaylanmayı beklemedim, barı geçip dans pistine doğru olabildiğince hızlı . Piste ulaştığımda bir düzine el sıkışmış ve iki katı kadar selfie çekmiştim, ancak onu bir penguen ve üç Where's Waldo ile dans ederken buldum, aslında mekanın etrafına daha fazla yayılmış olmalıydılar. Bir arada kalırlarsa herkes onları bulabilirdi.

Gölgelerde kaldım, Batman rolümü mükemmel bir şekilde yerine getirdim, onun dansını izledim, başını geriye atıp gülüşünü izledim. Ritmi yoktu ve dansı sadece yukarı aşağı zıplamakla sınırlı gibi görünüyordu, ancak ödünç alınmış zamanım olduğunu hatırlayana kadar doyamadım. Dans pistine çıkıp onun görüş alanına girdim ve beni görene kadar bekledim.

Parmağımı bücktüm. "Buraya gel."

"Babam nerede?" diye sordu bana ulaştığında, elini tutabileceğim kadar yakınımnda durmuyordu.

Bir adım attım, beni izleyenler ne dediğimi duyabilsin diye yaklaşıyordum ama aslında sadece onu içime çekmek, dudaklarım kulağının kabuğunda gezinirken titrediğini hissetmek istiyordum. "Meşgul. Abby'yle birlikte kazanların orada."

Arkasını döndü. "Abby ile birlikte mi?" Başımı salladım.

"Tuhaf görünüyorlar mıydı?"

"Evet!" Ellerimle havayı yararak çılgınca hareketler yaptım çünkü bunu hayal etmediğimi biliyordum. "Sanki orada olmamalıymışım gibi."

"Evet! Benim için de öyleydi. Sana unuttum!"

Bir an için orada ne için durduğumu unuttum, ikimiz de gördüğümüz ya da görmediğimiz şeyin heyecanına kapılmıştık. Tam onu öpmek üzereyken hatırladım.

"Hadi ama, ne kadar tuhaf davranacaklarını bilmiyorum ama seni sadece beş dakikalığına kendime istiyorum."

Elini tuttum, goblin kalabalığı, daha fazla Frankenstein garsonu ve kristal küre okuyan bir cadı meclisi arasında ona rehberlik ettim, burada durup bize geleceğimizi söylemelerini isteyecektim, ama bu sessiz bir köşe ya da görülmeyeceğimiz karanlık bir alan bulduktan sonra olmalıydı. Sonunda bir balkabağı yığınının solunda, sessiz bahçelere açılan gizli bir kapı belirdi.

Hava keskin ve nemliydi. Havadaki kuru buzdan mı yoksa normal hava koşullarından mı kaynaklandığından emin değildim ama karanlığı kaplayan ürkütücü bir sis olduğu kesindi. Parıldayan ışıkların aydınlattığı patikadan çıktık ve onu sarmaşıklarla kaplı bir duvara doğru ittim.

Sonunda.

Başımı eğdim, burnumu çenesi boyunca gezdirdim, boynundan köprücük kemiğine kadar indim ve başımı dayayıp onu içime çektim.

Tüm vücudum gevşedi.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin loş ışıktaki parladığını ve her zamankinden daha parlak görüldüğünü gördüm.

"Merhaba Batman," diye nefes aldı ve bu benim sikimi hareketlendirdi. "Merhaba," diye sııttım. "Peki sen kimsin?"

Başını öne eğdi, sonra yana doğru adım atarak bana küçük bir dönüş yaptı ve bunu yaparken kuyruğunu çekti. "Tahmin edemiyor musun? Ben Mayhem'im."

"Kesinlikle öylesin ve ben de kesinlikle seninle bir şeyler yapmak istiyorum." Onu kollarımın arasına geri çektim ve parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. "Seni özledim."

Aptal Batman kafası ve kulakları maskesi yüzünden, parmaklarını saçlarımda sevdiğim gibi gezdiremiyordu, onun yerine ellerini boynuma doladı. "Ben de seni özledim."

Taşaklarım kuru üzüm gibi büzüldüğünde ağzım onunkine batacak zamanı bile bulamamıştı.

"Biliyordum ! Sands, kızımından uzak dur!" Oh, lanet olsun!

"Baba..." Nora başladı, ellerini göğsüme koyarak beni bir adım geriye çekti, böylece etrafıma bakabilecekti.

"Bu işe karışma Nora! Bu seninle ilgili değil."

Ben bile ona bunun yanlış bir şey olduğunu söyleyebilirdim.

"Öyle bir şey yok!" diye bağırdı, benim sarsılacağım bir ses tonuyla, ama ses tonunu miras aldığı adama bağıırıyordu, bu yüzden hemen görmezden gelindi.

"İkiniz de Pazartesi günü ofisimde olun. Sabah sekiz buçukta," diye hırladı ve ben kısa bir süre sahte dişlerinden damlayan kanın gerçek olup olmadığını merak ettim.

Bir duman bulutu içinde kaybolması ya da içine girmesi için bir ateş ve kükürt bulutu çağırması gerekirdi ama bunun yerine, topuğunun üzerinde dönüp hışımla uzaklaşırken pelerini etrafında parladı. Başka bir zaman olsa gülmeye başlardım ama bunda komik bir şey yoktu ve Nora'nın yüzündeki saf öfke ifadesi beni Koç'un yapabileceği her şeyden daha çok korkuttu.

Ve şimdi kaderimizi öğrenmek için otuz altı saat beklemek zorundaydık.

NORA

Saat tam sekiz yirmi , Huck ve ben asansörden sessizce çıktık; ellerimizi birbirine kenetleyip sımsıkı sıkarak ve babamın ilişki durumumuzu belirlemesine izin vermeyeceğimize dair planımızla birleştik.

İçeri girdiğimizde arabasını park yerinde görmüştük, ikimiz de bunu kabul etmek istemiyorduk ama Huck'ın da benim gibi midesinin bulandığından hiç şüphem yoktu. Belki de mide bulantısı doğru kelime değildi.

Öfkeden kudurmak, hissettiklerimi tanımlamak için daha iyi bir yoldu.

Öfkeli. Kaynıyor.

Yaralandım.

Hayal

kırıklığına

uğradım.

Dün babamı aramaya çalışmışım ama inatçılığımı annemden miras almamışım. Üçüncü kez denedikten sonra . O ürkütücü evin bahçesine çıkıp Huck'a uzaklaşmasını *emrettiği* noktaya kadar, küçük bir parçam Huck'ın abarttığına, belki de babamı ve talimatlarını yanlış yorumladığına, babamın çocukların anlattığı gibi komünist bir diktatör inanıyordu. Yetişkinler gibi konuşabilirdik, sonra Huck ve ben ilişkimizin bizi götürdüğü yolda ilerlemeye devam edebilirdik.

Ama sonra... Huck'ın beni sakinleştirmek için nazik ve o kadar da nazik olmayan tüm ikna yöntemlerini kullanması gerekti - beni duvara yapıştırması da buna dahildi, böylece onu tekrar içeri kovalayamaz ve dans pistinde onunla kavga edemezdik. Sonunda Huck beni omzuna atıp bir taksiye bindirdi ve eve götürdü.

Ne yazık ki, yaptığı tek şey buydu.

Sekssiz bir Pazar günü geçirmiştik. İstedğim ya da planladığım şey bu değildi ama babam seks hayatımızı altüst etmişti, bu yüzden Pazar günümüzü strateji geliştirerek ve endişelenerek geçirdik. Pazar günü endişelerimin yüzde sekseni Huck'ın yeni tavrına odaklanmıştı, çünkü ben henüz kaynamamışken, Huck öyle bir sessizleşmişti ki, babam hakkında gerçekten onun kadar endişelenmeli miyim diye merak ediyordum, çünkü bana kalırsa

Büyük Paddy öfke nöbeti geçirir, bir ya da iki hafta boyunca duygularını açıkça belli eder ve sonra hepimiz hayatımıza devam ederdik.

Huck bu şekilde görmedi.

Onun için tehlikede olan iki konu vardı - birincisi, babamla olan ilişkim, çünkü *aranıza girmeyeceğim, ikinizin tartışmasına neden olmayacağım* ve bunu hiç söylemedi, ama onunla daha önce konuşmadığı için kendini suçlu hissettiği izlenimini edindim. İkincisi bence çok daha kötüydü, çünkü ikincisi onun kariyeriydi ve Huck tamamen takas edilmeyi bekliyordu.

Onu ciddiye almamak zordu ama babamla yaşadığım yirmi dokuz yıllık deneyime dayanarak, havlamanın ısırmasından çok daha kötü olduğunu biliyordum. Babam pek çok şeydi ama önemsiz biri değildi ve onu takas etmek lanet olasıca bir önemsizlikti. Ama en kötüsü, diye ekledi Huck, ben onun takas edilebileceği ihtimaline karşı strateji geliştirmeye çalışırken, onun herhangi bir yere takas edilebileceğiydi. *Herhangi bir yere.*

Ve herhangi *bir yerde* ne yapmam gerekiyordu?

Sonunda pes edip yatağa girdik ve birbirimize dolanmış sarmaşıklar gibi sarılarak uyumaya çalıştık. Ama karanlık sessizlikte bile onun hâlâ uyanık olduğunu biliyordum, tıpkı onun da benim uyanık olduğumu bildiği gibi.

"Her şey yoluna girecek, göreceksin." Elini tekrar sıktım ve biraz endişe ve çokça kaygıyla kazınmış yüzüne baktım, ama başımı öpmek için eğildiğinde en azından bir gülümsemeyi başardı.

Babamın ofisinin kapısını iterek açtım.

Masasında oturmuş, başı öne eğik, elinde kalem, sanki saatlerdir buradaymış gibi bazı belgeleri imzalıyordu. Muhtemelen öyleydi. Kapı gıcırdayarak varlığımızı haber verdiğinde başını kaldırdı, ancak yolda olduğumuzu zaten biliyordu, tıpkı babamın ayrı arabalarla gelmemize rağmen birlikte geldiğimizi bildiğinden emin olduğum gibi, çünkü kapı güvenliğindeki Matty biz içeri girer girmez onu aramış olacaktı.

"Hey, baba."

Bir yanıt alamadım. Onun yerine kalın, siyah çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve derin bir iç çekerek masanın üzerine fırlattı.

Patronum Patrick Campbell ile daha önce hiç tanışmamıştım ama tanışmak üzere olduğuma dair bir his vardı içimde.

"Kapıyı kapat," diye emretti ve Huck'ın bunu yapmasını bekledikten sonra masanın önünde durduğum yerde bana katıldı.

Açıkça görülüyor ki sabah vazgeçeceğiz.

Ne babam ne de ben Huck'ın durduğu yeri özlemedik - ona dokunmak için uzanamayacağım kadar benden uzakta. İkimizin de başımızın belada olduğunu bilecek kadar uzakta.

Babam ikimize o kadar uzun süre baktı ki bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ettim, özellikle de Huck'ın söylemeyeceğı belliyken. Çenesini sıkarak ve ters ters bakmamaya çalışarak meşguldü.

"Baba..." Bu işi bitirmek için umutsuzca başladım, ama parmağını sanki ben bir çocukmuşum gibi, yaramaz bir kız öğrenciymişim ve o da benim müdürümüş gibi kaldırarak susturdu.

Çenem Huck'ınki kadar sert sıkıldı. Daha sert.

Babam nihayet konuştuğunda tekrar denemek üzereydim.

"Uzun sürmeyecek ama bu sabahki brifingde yapacağım ve bu akşamki maç için ikinizi de etkileyecek birkaç duyuru var."

Huck'ın içindeki gerginliğin biraz azaldığını hissettim, en azından odanın diğer ucunda olduğu için kadarıyla.

"Daha genç takımdan bazı oyuncularını deneyeceğiz. Andrei Pavlov bu gece savunmada başlamak üzere geliyor."

Alnımda derin kırışıklıklar oluştu. Andrei Pavlov, Huck'ın pozisyonunu oynadı ve babam tekrar bakmaya başladı, ancak bu sefer içimizden birinin kararını sorgulamasına cesaret ediyordu. Huck'a baktım ve tüm vücudunun sıkıca kenetlenmiş olduğunu gördüm. Tek düşünebildiğim, yüzey sakın görünmeye devam ederken yıkıcı gücünü toplamak için okyanusun altında yuvarlanan bir tsunaminin gücüydü.

Ama aklımdan ne geçiyor olursa olsun, Huck babamın aptallığını sorgulayacak gibi görünmüyordu, bu da işi bana bırakıyordu.

"Orası Huck'ın yeri."

Ben babama baktım, babam da Huck'a baktı, sessiz tavuk oyunu gibi.

"Ne yani? Huck'ı yedek mi bırakacaksın? Kaptanını mı?" "Daha önce hiç oyuna başlamamış bir genç için mi?" diye alay ettim.

Babamın gözleri sonunda benimkilere kaydı. "Sands'in omzu şu anda iyi durumda değil; onu daha fazla riske atmak istemiyorum."

Duyduklarıma inanamayarak daha sert bir şekilde alay ettim. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Ben öyle olduğuna karar verene kadar," diye devam etti babam, sanki ben bir şey söylememişim gibi, "süresiz kadro dışı kalacak."

Yanımdaki fırtına sonunda dindi.

"Ciddi olamazsın!" Huck hırladı. "Beni Nora'yla birlikte olduğum için mi dışlıyorsun?"

"Hayır, omzunu riske atmayacağım. Gerçi son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, gözün hâlâ mor olduğu için başka bir nedenle kenara alındığına kimse inanmakta zorlanmayacaktır." Babamın gözünün altındaki, çoğu insanın uyarı işareti olarak gördüğü benek seğirdi. "Senin kaptan olman gerekiyordu ama pek de öyle davranmıyorsun."

"Ciddi misin lan sen?"

"Kalp krizi gibi" diye tıslayan babamın gözlerindeki zehir beni bile şaşırtmıştı.

Huck, "Kriz geçirmen için gerçekten bir kalbin olması gerekir, seni pislik," diye karşılık verdi.

Ayağa kalkarken babamın yumrukları masaya çarptı, neredeyse masanın çıkacaktı, büyüklüğü dehşet vericiydi. O kadar sertti ki her şey sarsıldı ve ben irkildim. Babamı bu kadar öfkeli görmeyeli uzun zaman olmuştu, belki de hiç görmemiştim. Patrick Campbell'ı karşısına alıp da yara almadan kurtulan çok az insan vardır.

"Kesin bir emre itaatsizlik ettin! Kızım SINIR DIŞI! Buraya başladığında ve geçen hafta bunu açıkça belirtmiştim. Temel bir talimatı açıkça anlayamadığınız için, anlayana kadar bankta oturacaksınız."

"İNSANLARA AŞIK OLMAMALARINI EMREDEMEZSİN!" Huck Aynı anda ben de "Kiminle çıkacağıma sen karar veremezsin!" diye bağırdım.

Sözleri zihnimde yer edince tüm vücudum Huck'a doğru döndü. "Bekle, ne?"

Yüzü bir parça yumuşadı, sadece bir parça, ama ne söylediğini bildiğini ve bunu kastettiğini anlamama yetecek kadar, ancak ifadesi şimdi daha çok bir yaltaklanmaya dönüşmüştü. "Evet, seni seviyorum. Keşke baban burada olmasaydı da bunu ilk kez söylediğime tanıklık etseydi."

Cevap vermek üzereydim ama babam önce davrandı. "Çok yüzsüzsün Sands."

Huck ve ben birbirimize bakmayı bıraktık ve senkronize bir şekilde döndük. "Ne var?"

Eğer daha önce anlamamış olsaydım, şimdi attığı bakış, babamın işleri ne kadar kötüleştirebileceğini söylediğinde Huck'tan asla şüphe etmemem gerektiğini doğruluyordu.

Önünde durduğum sandalyeyi işaret etti. "Orada oturup Kaptanlık rozetini kabul edeli iki ay olmadı. Ekibe örnek olmanı istediğimi söylemiştim, sence kastettiğim bu muydu?"

"Kızınıza aşık oldum," diye tekrarladı Huck, sesi neredeyse tehditkâr bir düzeye ulaşmıştı. "Planlı değildi ama bunun için özür dilemeyeceğim ve bunun benim oyun yeteneğimle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu Dallas ve Tampa'ya söyleyin - ve bu kadar berbat oynadığınız zaman bu lanet takıma."

Aralarındaki gerilimi azaltmayı umarak, bir şekilde sulandırmak için çaresizce öne çıktım. Üçümüz arasında en sakin olan kesinlikle bendim.

"Baba, en azından bunu yetişkinler gibi tartışmamız için bize bir şans ver. Yanlış bir şey yapmıyoruz."

Babam hırıltısını Huck'tan uzaklaştırmayı başardı, sadece orada durduğumu yeni hatırlamış gibi bana baktı. Bir soluk alıp verdikten sonra önündeki kâğıt parçalarından birini aldı ve parmaklarının arasında gezdirdi. "İşte burada yanılıyorsunuz. Bugünden itibaren şirketler arası her türlü ilişki yasaklanmıştır, bu da personel için işten çıkarılma, oyuncular için ise takasla sonuçlanacaktır."

Bu tam da Huck'ın tahmin ettiği şeydi ve babamın ofisindeki sert şerit ışıkların altında, ağzından çıkan bu sözleri duymak, doğrudan damarlarıma sıvı nitrojen enjekte edilmiş gibi kanımı dondurdu.

Ne oluyor lan? *Ne oluyor lan?*

Ona baktım, şaka yaptığına dair bir kanıt bulmaya çalıştım ama babamın böyle bir espri anlayışı yoktu.

"Bunu yapamazsın!" Nefes nefese kaldım. "Buna yetkin yok."

"Bir sezon içinde ikinci kez yaşandığında bunu yapıyorum. Takımımın içine ediyor. Dikkat dağıtıyor ve eğer yönetim kurulunun kupaya mal olabilecek bir ilişkiyi umursadığını düşünüyorsanız, bir kez daha düşünün."

"Koç..." Huck içeri girdi, sesi neredeyse yalvarıyordu ama işe yaramadı.

"Ne tür bir oyun oynamaya çalıştığınızdan emin değilim ama eğer Bunun senin dalga geçmenden başka bir şey olmadığına inanmam için, sana verdiğim krediden bile daha aptal olman gerekiyor. İyi bir defans oyuncusu olduğunu kanıtlamış olabilirsin ama diğer her konuda yanılmışım. Liderlik vasfına sahip değilsin, kaptanlık rozetine layık değilsin, tek yaptığın şehirde koşturup aletini ıslatmak. Ve sana şimdiden söylüyorum, bunu kızım ile yapmayacaksın."

"Baba! Ne oluyor lan?"

Huck bir an sessiz kaldı ve sonra topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Yanı başında sıkıldığı yumrukları şimdi ceplerine kayıyordu. Buz gibi sakindi ve bu babamın kızgın öfkesinden neredeyse daha korkutucuydu.

"Benim hakkımda böyle düşündüğünüzü fark etmemiştim Koç, ama size söyleyebilirim ki hiçbir şey gerçeğin ötesinde değil. Neye inandığınız umurumda değil ama kızınızı seviyorum."

Öfkesi bana odaklandığında, babamın sözlerinin şokundan kurtulmaya çalışarak hareketsiz duruyordum. Gözlerinde kızına baktığını gösteren bir titreşim yoktu. O baktıkça neredeyse sertleşiyordu.

"Senden daha fazlasını beklerdim, bir hokey oyuncusuyla oynaşmaman gerektiğini sana daha iyi öğrettiğimi sanıyordum."

"Yani annemin sana yaptığı gibi mi?!" Sözcükler bir anda ağzımdan çıkıvermişti ama birden babamın ikiyüzlülüğünden bıkmıştım.

Bu onu susturmak için işe yaradı ve pişman olup olmadığımı söyleyemedim, çünkü her birimizden gelen öfkeli nefesler olmasaydı, ortalık darmadağın olurdu.

"Kızım la yalnız konuşmak istiyorum."

Huck bana bakarak izin istedi, ben de başımı sallayarak izin verdim. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Babama döndüğümde kapı daha yeni kilitlenmişti.

"Ne oluyor baba? Sana inanamıyorum! Huck bana bunun kötü olacağını söylemişti ama ben yanıldığına ikna olmuşum. Eğer mutlu olursam bu konuda hıyarlık yapmayacağını düşünmüştüm." Öfkeli bir of çektim. "Sanırım seni yeterince iyi tanımayan bendim."

"Nora, bu tartışmaya açık değil. Bir hokey oyuncusuyla çıkmanı istemiyorum!"

"Sen bir hokey oyuncususun!" Huck'ın duvarlardan her şeyi duyabileceğini çok iyi bildiğim için öfkelen dim. Park yerinden duyabilecekleri kadar yüksek sesle bağı rıyorduk.

"Aynen öyle! Neler olduğunu biliyorum. Bu hayatı senin için istemiyorum. Annen sürekli seyahat ederdi. Sürekli seyahat etmeyen, yaşamak için dayak yemeyen bir adam la birlikte olmalısın. Huck Sands geçen haftaki maçlar yüzünden mosmor oldu!" Kendisinin durduğunu tahmin ettiğim kapıyı işaret etti. "Annen benimle birlikte olduğu süre boyunca

incinmemi istemiyorum. Bu bencillik ve ben senin için bunu istemiyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Masasının üzerindeki annemle benim resmimize baktım. On beşinci doğum gününden hemen sonra çekilmişti. Derin tabakta pizza yemeye gitmiştik, sonra Sear's Tower'ın tepesine çıkmıştık, orada bana şehre tepeden bakmamı söylemişti; geleceğimdeki her şeyin tam orada olduğunu söylemişti. Sadece bir yol seçmem gerekiyordu.

Aynısından evde de vardı. Makyaj masamın üzerindeydi ve her gece gördüğüm son şeylerden biriydi. Bana hayatımı, en gerçek hayatımı yaşamamı hatırlatırdı. Sahip olduğum en değerli şeydi.

Bir eliyle alnını ovuşturan babama dönüp baktım.

"Baba, annem seni severdi, birlikte yaşamamızı severdi. Seninle yollarda olmayı çok severdi."

Gözlerimin içine bakmadan karıştırdığı kâğıtları topladı. "Artık bu konu hakkında konuşmayacağım, Nora. Bitti artık. Onunla çıkmanı istemiyorum."

Annemi düşünürken içime çöken sakinlik kayboldu. "Evet, yirmi dokuz yaşında olduğumu ve senin çatın altında yaşamadığımı unutmuş gibisin."

Sözlerimi kaydettiye de belli etmedi. "Huck bir sonraki duyuruya kadar yedek kulübesinde olacak ve artık kulüpte hizmetinize ihtiyaç duyulmayacak. Eğer istersen kulüp senin kliniğini elinde tutacak ama Jess senin yerine gelecek."

Sözleri karşısında çenemin düşmesine engel olamadım. Tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek gözyaşlarımı zorlukla durdurabildim. "Yani benimle çıkmayı bırakmazsa onu satacak ?"

"Eğer böyle görmek istiyorsan."

"Çözüm bu değil. Huck bunu asla kabul etmeyecektir."

"O zaman sözleşmesinin sonuna kadar yedek kulübesini ısıtacak ve yeni bir sözleşme imzaladığı için bu uzun bir süre kışının üstünde oturmak demek."

Ona ters ters baktım, gözlerim yaşardı ama dökülmelerine izin veririm lanetlenirdim. Karşımdaki babam değildi ve iş yerinde ağlamak profesyonelce olmazdı - patronum inanılmaz bir pislik olsa bile.

Çıkarken kapıyı arkamdan çarptım. Huck çoktan asansörün yanında durmuş, düğmelere olabildiğince hızlı basıyordu. Kapılar

tam onlara ulaştığımda açıldı ve beni içeri çekti.

"Anladığım kadarıyla benden ayrılmanı o emretmiş." Kapılar kapanırken başparmağıyla tek bir damla gözyaşımı sildi ve başka tarafa bakmamam için çenemi tuttu. Ne kadar uzun süre bakarsa, sorusunun cevabıyla birlikte hissettiğim acının her zerresini de o kadar uzun süre görmüş olacaktı.

"Geçer gider. Sadece kızgın, ciddi değil." Bu sözleri söylerken bile onlara inanmıyordum.

Gözleri o kadar kısıldı , hâlâ görebildiğinden emin değildim ve mavi, fırtınalı bir siyahın içinde kayboldu; olacaklara dair daha fazla uyarı. "lanet olası! Beni yedek bıraktı, Nora! Sana aşık olduğum için ceza olarak beni yedek bıraktı. Bu takas edilmekten daha kötü. Oynayamıyorum, oturup izliyorum. Başka hiçbir takım benimle oynayamaz. Bu sahte sakatlıkla çürüyüp gideceğim. Sanki cam bir kutuda oturuyormuşum ve hiçbir şey yapamayacağımı bile seni diğer adamlarla birlikte izlemek zorunda kalıyormuşum gibi. Bu olabilecek en kötü pozisyon ve o da bunu biliyor çünkü benden ayrılman için bunun gerektiğini biliyor."

Babamın ofisinde biriken gözyaşlarım gerçekten yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Huck'sız kalma düşüncesi, onun sonsuza kadar bankta oturacağı düşüncesi, hepimiz için tek çıkış yolunun ben olduğumu bilmek. Sadece bunu yapacak cesareti bulmam gerekiyordu çünkü Huck Sands benim yüzümden sıradan bir yedek kulübesinde oturmayacaktı.

"Baban pisliğin teki."

Bir kahkaha attım ama sonra hıçkırıklara boğuldum. "Hu... Huck, belki..."

Yüzümü hâlâ ellerinin arasında tutuyordu ve çenemi öyle sert çimdikledi ki neredeyse bağıracaktım. "Nora, biz ayrılmıyoruz, o yüzden ne düşünüyorsan düşünmeyi bırak."

Sözleri beni daha iyi hissettirmedi; sadece daha fazla ağlamama neden oldu çünkü hiçbir şeyi çözmediler.

"Belki bunu bir süre daha gizli tutabiliriz."

"Hayır! Bunu en başta hiç önermemeliydim. Sen lanet olası bir sır değilsin ve hokey oynayıp oynamamam arasında yapmam gereken bir seçim değilsin."

"Huck, lütfen... Sadece kısa bir süre için. Babama söyleyeceğim."

Ama o dinlemiyordu. "Eve git; bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

Gözlerinde beliren bakıştan hoşlanmamıştım. İyi bir şeyin ortaya çıkabileceği türden bir bakış değildi ve hemen panik çanları çalmaya başladı

karnımda.

Ellerini ellerimin arasına aldım, onu biraz olsun sarsmaya, *şimdiki* zamanda olduğunun farkına varmasını sağlamaya çalıştım. "Huck, lütfen bunu konuşalım. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var."

Ama artık çok geçti ve asansör çaldı. Zemin kata geri dönmüştük.

"Nora, düşünmem gerek ve sen yanımdayken bunu yapamam. Ama bunu sana bedavaya söyleyeceğim, ilişkiyi bitirmem için bana şantaj yapılmayacak. Bebeğim, lütfen eve git. Antrenmana gitmem gerekiyor ama bu akşamki maçtan önce seni ararım."

Hışımınla gidişini izledim. Bu sabah beklediğimden çok ama çok daha kötü geçmişti - özellikle de ona onu sevdiğimi söyleme fırsatı bulamadığımı fark ettiğimde.

HUCK

Brogan yanıma oturup sopasını bantlamaya başlarken, "Bu saçmalık," diye yüzüncü kez söylendi.

Homurdanarak cevap verdim, çünkü evet, saçmalıktı ama aynı zamanda o kadar çok söylemişim ki neredeyse tüm anlamını yitirmişti. Her ne kadar destek sözlerini takdir etsem de, takım kapüşonum ve eşofman altımla yedek kulübesinde oturup ısınmayı izlediğimi sürekli hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Bu sabah Nora'dan ayrıldıktan sonra koşu bandına ve durup kusana kadar kendimi en yorucu hızda en yorucu koşuya zorladım. Sonra ağırlık çalıştım.

Saunada otururken menajerim Matty McLeish'in bir dahi olduğunu hatırladım. Geçen yıl sözleşmemi yeniden müzakere ettiğimizde, on iki aylık bir fesih maddesi konusunda ısrar etmişti ve o zaman bunu hiç düşünmemiştim çünkü orada olup olmaması benim için fark etmiyordu. Emekli olduğumda Rangers'tan ayrılacaktım, bu yüzden ona eğer bir fesih maddesi istiyorsa, o zaman bir tane alabileceğini söyledim.

O sözleşmeyi 14 ay önce imzaladım.

Saunadan koşarak çıktım ve onu aradım, ancak Avustralya'dan dönmek üzere uçakta olduğu için sesli mesajını aldım. Ama sorun değildi, sonra eve gittim, bir gece önce kaybettiğim uykumu aldım, sonra da takım toplantısı için Garden'a gittim, Koç Carter'ın ben 'iyileşirken' geçici kaptan olacağını açıkladı.

Kaç çift gözün dönüp bana baktığından emin değildim ama odadaki herkes bana bakıyordu ve her birinin yüzünde aynı şaşkın ifade vardı. Yüzde sekseni beni o sabah spor salonunda uzun zamandır çalışmadığım kadar çok çalışırken görmüştü ve sakat olmadığımı gayet iyi biliyordu. Geri kalanlar ne olduğundan emin değildi ama iyi olmadığını düşünüyorlardı.

Bu iki saat önceydi ve şimdi yeni rolüm olan yedek kulübesinde oturuyordum. Ama kığımın üstüne oturmuş Brogan'ın homurdanmalarını dinliyormuş gibi görünsem de, ajanım Amerikan topraklarına geri döndüğünde uygulayacağım stratejiyi planlıyordum.

Geleceğim için
seçenekler. Benim ve
Nora'nın geleceği.

"Bunu kullan." Ayağımın dibindeki bant rulosunu aldım ve Brogan'a uzatıp formasına yapıştırdım. "Bu daha iyi tutuyor."

"Teşekkürler." Sonra beni dürttü ve başını Koç'un iki asistanıyla birlikte durduğu sıraların diğer ucuna doğru eğdi. "Seninle konuştu mu?"

Gözlerimi Joey Flannigan ve Avery Jones'un Cash Merryfield ve Carter'ın uzandığı alan arasında pakı ileri geri oynadıkları yere dikmişim. Koç dışında her yere bakabilirdim. "Hayır, o da bakmayacak. Bu sabah söylemesi gerekeni söyledi. Ya Nora'yla çıkacağım ya da oynayacağım. İkisini birden yapamam."

Başını iki yana salladı; haberi neredeyse benden daha sert almıştı - yani tam olarak değil - ama bugün liderimizle karşılaşan tek kişi ben değildim. Carter kendisine neden teklif edildiğini ve neler çok iyi bildiği için kaptanlık pazubandını almayı reddetmişti, bu yüzden Koç ona bana verdiği seçeneği vermişti. Armayı tak ya da yedek kulübesini ısıt.

Carter akıllıca yamayı seçti, ancak bundan hiç memnun olmadığını açıkça belli etti; Brogan da sosyal medya ekibini dehşete düşürerek asgari düzeyin ötesinde ısınma hareketleri yapmayı derhal reddetti.

"Bu bir durum, dostum. İkinizin geçmediğini görebiliyoruz.
Belki de sonunda Abby'yi onun üzerine salmalısın, o bu işi ."

Bir kahkaha attım ve bu durumda ne olacağını hayal ederken kısa bir an için kendimi bulutların altından çekmeyi başardım. Dövüşü kimin kazanacağından da emin değildim.

"Evet, belki." Etrafıma bakındım, Sabres'in sakatlıktan yeni dönen pivotu Bryan Boucher'a dikkat kesilmişim. Ona doğru başımı salladım. "Kardeşim, Boucher'ı izle. Güçlü görünüyor ve son birkaç haftadır çok fazla dinlendi. Geri kendini kanıtlamak isteyecektir."

Brogan dişleriyle bandı yırtarak sopasının ucunu mühürledi. "Evet, daha önce onu izliyordum, iyi durumda. Bu geri döndüğü üçüncü maç, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, yani iyi dinlenmiş." "Takım hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bu sezon çok güçlüler. Çok fazla hücum gücü var, bu yüzden ceza sahasında iyi bir aksiyon göreceğinizi tahmin ediyorum. Bu gece ben oynuyor olsaydım Boucher'a yapışıp kalırdım, o yüzden bunu Pavs'e söylemek isteyebilirsin. Ayrıca belki Jonesy ile de konuşabilirsiniz çünkü bence biraz daha fazla bacak çalışması yapması gerekecek."

Brogan söylediğim her şeyi dinlerken başını sallayarak onaylıyordu. "Evet, ilk maçına başlamak için pek de kolay bir taraf sayılmaz."

Başımı salladım; bu çok doğrudu. Bu gece bir galibiyet almak zor olacaktı. Ancak yine de bir galibiyete ihtiyacım vardı çünkü Andrei Pavlov Koç'un kararı olsa da, bu gece kaybetmemiz büyük bir sorun olacaktı ve Koç'un bir şekilde bunu benim sorunum haline getireceğini biliyordum.

"Hayır. Daha önce rakamlarını kontrol ettim - bir maçta yedi dakikadan fazla buzda kalmamış. Bu gece onun için uzun olacak ama sanırım çaylakları bir yerden inşa etmeye başlamamız gerekiyor."

"Evet," diye cevap verdi, tam da buzı temizlemek için zil çaldığı sırada. "Oyun zamanı, dostum."

"Git al onları," diye sııttım ve Brogan'ın yüzü düştü. "Dostum, iyi olacaksın. Sadece içeri aldığından daha fazlasını kurtarmaya çalış."

"Sen bir pislisin," diye homurdandı, ama soyunma odasına giden diğer çocukları takip ederken güldüğünü görebiliyordum.

Geçerken omzuma birkaç kez vurdular, hepsi de patenleriyle koridorda topallayarak ilerliyordu. Sola döndüm ve yönetici locasına doğru ilerledim; kim bilir ne kadar süre boyunca yeni evim olacaktı.

Bu karmaşayı çözmem ne kadar sürerse, sanırım.

Oda boştu, sadece iki personel vardı ve onlar da her zaman istek üzerine içecek ya da yiyecek servisi yapmaya hazırdı. Onlara bebek bakıcılığına ihtiyacım olmadığını söylemek anlamsız olurdu, bu yüzden merhaba dedim ve bir bira aldım, gölgede içmek için locanın içinde kaldım. Koç'un benden nefret etme nedenlerine bir de 'maç sırasında içki içmeyi' eklemeyecektim.

Buradan buzı pek sık görmemiştim. Resmi olarak ya da başka bir şekilde hiç sakatlanmamıştım, bu yüzden locaya çıktığım tek zamanlar

konserler ya da nadiren de olsa ma sonrası biralar. Mavi bir denize baktım; Sabres taraftarları Rangers taraftarlarıyla kaynaşıyordu ve uzaktan hangisinin hangisi olduğunu anlamak zordu. Orada durdum ve buzun ortasını süsleyen, şimdi maçın başlaması için temizlenmiş logoya baktım; o logoyu taşımaktan her zaman gurur duymuştum, kulüpte geçirdiğim dokuz yıl boyunca her gün gurur duymuştum. Kendimi başka bir logo giyerken hayal etmek neredeyse imkânsızdı.

Ama sonra Nora'nın tribünde beni izlemeden, evde bana tezahürat yapmak zorunda kalmadan oynadığımı hayal ettim ve kalbim katılaştı.

On beş dakika sonra oyun başlamıştı. Cash Merryfield, Sabres'in pivotu Brian Boucher'dan pakı kaptı ve kaleye doğru ilerleyerek ilk periyodun tek kaçışını yaptı, çünkü oraya varmadan önce sert bir açık vuruşla dışarı alındı ve buzun üzerine düştü.

Brogan'a aksiyonun çoğunun burnunun dibinde olacağını söylediğimde haklıydım. Avery Jones topu Joey Flannigan'a atmaya başarmadan önce pakı iki kez tokatlayarak uzaklaştırmış, o da kendini sert bir şekilde tahtalara çarpmış halde bulmuştu. Kontrolü her ele geçirdiğimizde bu oluyordu. Sabres bu gece tam güçlüydü, biz ise en fazla yüzde yetmiş güçtük.

Mucizevi bir şekilde ilk periyot golsüz sona erdi, çünkü benim hesabıma göre Rangersın en az üç sayı geride olması gerekiyordu. Buradan bile çocukların başları öne eğik bir şekilde kaydıklarını görebiliyordum ve keşke soyunma odasında olsaydım da bazı önemli tavsiyelerde bulunabilseydim.

Bu maçın iyi tarafı ne? Daha kötü oynamıştık.

Balkona yaslanmıştım; aşağıdaki kalabalık patlayıcı bir ikinci periyot için ayaklanmıştı. Sanki dökülecek kanın kokusunu alabiliyorlardı, çünkü savaşıarak geri döneceğimizi biliyorlardı. New York'un taraftarları hakkında ne isterseniz söyleyebilirsiniz ama takımlarına verdikleri sarsılmaz destek bunlardan biri değildi. New York'un taraftarları en iyileriydi, hataya yer bırakmayacak kadar sadık ve kazanması zordu ama bir kez kazandınız mı ömür boyu orada kalırdınız. Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'daki tüm hokey arenalarında oynadım ve hiç kimse New Yorklular kadar yüksek sesle tezahürat yapmadı.

Süitin kapısının açılıp kapandığını duydum ama arkamı dönmeye zahmet etmedim. Eğer gelip giden personelden biri değilse, her kimse yakında varlığını belli edecekti.

Haklıydım; sadece bu özel varlığı beklemiyordum.

"Hey, ahbab! Burada ne işin var? Bebek için tebrikler," dedim Jasper'ı kucağıma çekerken. "Dostum, o kadar yorgun görünüyorsun ki geçen hafta yediğin yumruk yüzünden gözlerin neredeyse benimkiler kadar mor."

Jasper güldü. "Evet, son kırk sekiz saattir pek uyuyamadım."

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar sordum. "Senin babalık izninde falan olman gerekmiyor muydu?"

"Gelip seni bir kontrol edeyim dedim." Kaşlarımı kaldırdığımda sırıttı. "Kaçmam gerekiyordu. Bir ev dolusu var. İki büyükanne ve büyükbaba seti de kimin en iyi olduğu konusunda birbirleriyle kavga ediyor. Wolfie'yi uyurken bıraktım, hastaneden döndüğümüzden beri ne onu ne de oğlumu pek görmedim."

Elimi uzattım, o da bunu bana fotoğraf göstermesi gerektiği şeklinde yorumladı. Telefonunu karıştırdım. Bebek sevimliydi, gerçi bebeklerin hepsi bana birbirine benziyordu - özellikle de aynı çizgili şapkayı ve tulumu giydiklerinde. "Bir adı var mı?"

"Mac... Macauley."

"Güzel. Güçlü. Onu Noel tatiline götürmeyi unutursanız evi koruyabilecek kapasitede."

"Büyükbabamın adı," diye sırıttı ve telefonunu cebine geri koydu. "Ee... nasılsın?"

Tekrar buza doğru baktım. "İlk periyodu yakaladın mı?"

"Gelirken dinledim. Daha iyi olabilirdi." Jasper başını salladı.

Alaycı bir homurtu çektim. "Bana Felix bacağını kırdıktan kısa bir süre sonra oynadığımız bir maçı hatırlattı. Hem o hem de Drew sakat olduğu için her yerdedik. Panikledik ve dağıldık."

"Evet, hatırlıyorum."

Onunla yüzleştim, bu durumda olduğum için kanım yine kaynıyordu ve öfkemi yatıştırmakta zorlanıyordum. "Ama o kaçınılmazdı, bu değildi. Koç bir şeyi kanıtlamak için takımla dalga geçiyor. Bu berbat bir şey, Jas."

Jasper hiçbir şey söylemedi. Onun yerine yavaşça başını sallayarak buza doğru döndü. Jasper sadık biriydi ve beni kontrol etmeye gelmiş olsa da artık koçun ekibindeydi. Koç'un kararına katılmasa bile bunu bana belli etmezdi.

Dirseklerimi tekrar balkona dayadım, sanki başka bir şansım olmazsa diye her şeyi hafızama kaydediyordum. Benim dokuz

Bu çatı altında oynadığım yıllar - ilk başladığım zaman, ilk golüm, kaptan olarak ilk maçım, Nora'nın beni ilk izlediği zaman...

"Benim yerimde siz olsaydınız ne yapardınız? Wolfie onun kızı olsaydı ne yapardın?" Jasper'a sessizce sordum.

Bir an düşündü ve ben onun "Koç'un kızına asla aşık olmazdım" demesini bekliyordum ama onun yerine "Buna değer mi?" diye sordu.

"Nora?"

Başını salladı.

"Evet, o her şeye değer. Onu seviyorum."

Kendini balkona dayadı ve takımlar ikinci periyodun ilk atışına hazırlanmak için kayarak yerlerine dönerken benim duruşumu taklit etti. Belki de oynamak için orada olamamam uygundu. Belki de onlarla son maçımı oynamıştım.

"O zaman onunla savaşımalısın."

"Savaşacağım."

Jasper bir an için yine sessiz kaldı, Cash Merryfield pakın kontrolünü ele geçirip buza doğru sürerken tezahürattan onu pek duymadım.

"Sonsuza kadar yedek kalmayacaksın." "Hiç kenara alınmamalıyım!"

Sabres savunmasından biri Andrei Pavlov'a çarpınca ikimiz de inledik ama Pavlov hemen ayağa kalktı ve onu buzun üstüne kadar kovaladı.

"Bak, bunu benden duymadın ama Koç beni aradı. Daha önce hiç bu kadar kızgın olduğunu hatırlamıyorum ama seni kaybetmek istemiyor. Kızdığı zaman nasıl olduğunu bilirsin ve bir noktaya değinmesi gerekiyordu."

Başımı salladım. "Bilmiyorum, Jas. Bu farklı hissettiriyor. Buz gibiydi. Nora bütün gün ağladı."

İşte bu. Şu anda bu kadar öfkeli olmamın nedeni tam buydu, çünkü onu dünyadaki herkesten daha çok sevmesi gereken tek adam buna neden olmuştu, çünkü bu noktaya asla gelmemeliydi. Ayrıca, Nora'yı teselli etmek ya da ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için orada olamayacağım gerçeği, beni iki katına çıkaran bir öfke seviyesine katkıda bulundu.

Ama Matty McLeish beni geri çağırır çağırmaz her şeyi yoluna koyacaktım.

Merryfield, Boucher'la çarpışıp yere düşerken ve kaskı fırlarken Jasper, "Kahretsin," diye irkildi. "Bu vahşiceydi."

Jumbotron'a baktım, ağır çekim bir tekrar . "Bu yasaldı. Cash nereye gittiğine dikkat etmiyordu. Zaten şimdi geri döndü."

Bir saniye sürdü ama tam maçın ilk golü için zil çaldığı sırada onu buzun üzerinde bulduk. Jasper beni bir kolumdan tuttu, diğer koluyla da yumruğunu havaya kaldırdı.

"Evet! Bu daha ." "Kim attı?"

"Jones, Flannigan'dan asist. Lanet olsun, o bambaşka biri... Keşke onunla oynayabilseydim."

"Çünkü o da senin gibi oynuyor," diye homurdandım.

"Evet, olmalı." Sırtarak sırtıma bir tokat attı. "Tamam dostum, gitmem gerek. Bir gol gördüm, iyiyiz."

"Beni görmeye geldiğin için teşekkürler, Jas. Evde ziyaretçi kabul etmeye hazır olduğunda bana haber ver, tamam mı?"

"Evet, büyükanne ve büyükbabalar Cooper'a gönderildikten sonra," diye güldü ama sonra yüzü düştü. "Aptalca bir şey yapma dostum. Koç'u biraz dinlendir, yakında buza geri dönersin."

Bir şey söylemedim, çünkü benim görüşüm o kadar da pembe değildi. Yeni babanın 'her şey harika' havası belli ki henüz geçmemişti.

Kazandık, zar zor ama .

Andrei Pavlov gelecek vaat bir oyuncu olsa da hala öğrenmesi gereken çok şey vardı ve bu onun ilk tam maçıydı ve zorlandı. Bu, ben sahada olsaydım daha iyi oynardık demek değil ama oynardık. Sabres'in kanadına asla izin vermezdim ve galibiyetimiz tek başına Brogan'ın kaleci olarak becerisine bağlıydı. Jumbotron'da Koç'un yüzü belirdi ve ne düşündüğünü anlamak için ona bakmama gerek yoktu - bu geceki maçın sadece ve sadece egosu yüzünden olması gerekenden daha zor geçtiğini.

Neyse ki daha önemli bir şey dikkatimi çekti ve elimi cebime attığımda şu anda konuşmak istediğim iki kişiden birinin beni aradığını gördüm.

"Matty, dostum, komisyonunu hak etme zamanın geldi."

NORA

Az önce kapımı çalan kişiyi dışarıda, soğukta bırakmak istedim.

Kanepemde son derece rahattım ve kapıyı açmakla ilgilendiğim tek kişinin şu anda televizyonda olduğunu düşünürsek, kimin hâlâ yumruklarını ahşap panellere vurduğunu öğrenmek umurumda değildi.

"Nori, aç şu lanet kapıyı!"

Oh, Jess. Jess'i görebiliyordum. Etrafımda kıvrılan yavru kedileri rahatsız etmediğimden emin olarak koltuk minderlerinden kalktım ve onu içeri almak için koridora koştum.

Ancak Jess yalnız değildi. Holden otuz inçlik bir pizza kutusu, Jack ve Coby ise birer kasa bira taşıyordu.

"Takviye getirdim," dedi Jess ellerini ısıtmak için birbirine sürterek ve benim inlememi duymazdan gelerek. "Neşelenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ona zayıf bir gülümseme sundum, çünkü yapabildiğim tek şey buydu. Geldiği için minnettardım, gerçi dürüst olmak gerekirse tek başına olmasını tercih ederdim ama pizzaya asla hayır demezdim.

"Hava gibi."

Jack ve Coby hepimizi iterek koridorda koşmaya başladılar. Holden kolunu omzuma doladı ve bizi daireme götürürken beni kendi tarafına çekti. "Hadi, Nori. Fazladan peynirimiz var."

Pizza kutusunu aldım; kekik, domates ve sarımsağın baş döndürücü aroması ağızımı sulandırıyordu. "Eğer fazladan peynir varsa... hadi gidelim."

Jack ve Coby çoktan kanepeye oturmuş takımın ısınma hareketlerini izliyordu, paltoları yemek odasındaki sandalyelerden birine bırakılmıştı.

"Bunu izlememeliyiz," diye homurdandı Jess, kendi paltosunu çıkarıp koridora astıktan sonra geri dönüp protesto amacıyla mutfak tezgâhına oturdu. "Bugün kovulduk. Rangers bizim desteğimizi almamalı."

Pizza kutusunu masaya koydum ve peçete aramaya başladım. "*Bizi* kovmadılar, *beni* kovdular. Yine de gidip

tedaviler."

"Siktir et," diye bağırdı gereksiz yere. "Ya ikimizi de alırlar ya da ikimizi de almazlar. Zaten onlara ihtiyacımız yok; zaten yeterince meşgulüz."

İçimi çektim, cevap verme zahmetine girmedim. Bu doğrudu - klinik yeterince yoğunlu ve işe gidip gelmeyi özlemeyecektim ama bunların hiçbirini kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

"Maçı izleyebilecek miyiz, izlemeyecek miyiz?" Jack bir bira açmak için koltuktan kalkarken sordu.

"Evet, maçı izleyebilirsiniz."

"Takımı desteklemeye izniniz var mı?"

Jess gözlerini devirdi ve bir dilim pizza aldı, belli ki cevap vermeye niyeti yoktu. Belki onun bir cevabı yoktu; benim de olduğundan tam olarak emin değildim. Evet, Rangers'ın kazanmasını istiyordum ama aynı zamanda evet, babama yeterince kızgın ve dargın olduğum için onların bir ateş çemberi içinde yanarak ölmelerini de istiyordum ama bilirsiniz işte, kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermeden.

"Ne istiyorsan onu yap Jack," diye cevap verdim, hâlâ Jess'e bakıyor ve bir cevap bekliyordu.

"Ama unutmayın ki Rangers bizi kovdu ve Big Paddy de bizim bok listemizde," diye ekledi Jess.

"Kafam çok karışık," diye fısıldadı Coby'ye, hâlâ kıvrılıp uyumakta olan yavru kedilerden kaçarak yerine otururken.

"Bugün babanla konuştun mu?"

Holden'ın bana ve Jess'e uzattığı biralardan birini aldım ve başımı salladım. "Hayır. Ben de içmeyeceğim. Bugün olmaz."

Sabahtan beri içim içimi yediği için babamı düşünmemeye çalışıyordum. Onunla hiç böyle bir tartışma yaşamamıştım, ertesi güne kadar sürecektir bir tartışma hiç yaşamamıştım ve kanımın kaynaması daha yeni durmuş olmasına rağmen, babamla bu kadar uzun süre konuşamayacağım düşüncesi karnımda düğümler oluşturuyordu. Ama ikimiz de kızgındık ve ikimiz de çok inatçıydık. Ayrıca, çok büyük bir pislik gibi davranıyordu ve bana bir özür borçluydu, bu yüzden kesinlikle ilk hamleyi bu kadar erken yapmayacaktım.

Jess taburesinden eğilerek kameranın esneyen oyuncuların etrafında döndüğü televizyona doğru baktı. "Brogan neden ısınmıyor?"

"Nora, Rice'in geçici kaptan yapıldığını duydun mu?" Coby, Jess'in sorusunu duymazdan gelerek seslendi.

"Ciddi misin?"

"Evet, daha yeni duyurdular."

Jess bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bugün Huck'la konuştun mu?"

Başımı salladım. "Pek değil, bu sabahtan beri değil. Beni kontrol etmek için aradı ama ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ve o da bunu anladı. Çok kızgındı ve bu onu daha da sinirlendirdi."

"Kızgın görünüyor," diye Coby'nin ekranı işaret ettiği yere doğru döndüm. Huck bankta oturuyordu ve Coby'nin de belirttiği gibi son derece kızgın görünüyordu.

Çenesi sıkıca kenetlenmişti. Kirli sakalının altından bile gerginliğin sivriltilmiş elmacık kemiklerine kadar yükseldiğini ve gözlerini buzun üzerinde her neye bakıyorsa ona diktiğini görebilirdiniz, tüm bunlar olurken yanındaki Brogan'la konuşuyordu. Vücudunun her parçası kaskatı kesilmişti.

Boğazımda bir yumru daha oluşmasına neden olan göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum.

"İşte Brogan. Neden ısınmıyor da yedek kulübesinde oturuyor?" Jess tabureden atlayıp koltukta oturan adamların yanına giderken sordu.

Holden ona sırtarak, "Bebeğim, bir adamın buzla sevişmesini izleyemeyecek kadar üzülmemeye çalış," dedi.

Ben değilim." O kadar sert alay etti ki Holden'ın onu yakaladığı çok açıktı. "Her neyse, bu maçı izlemeyi reddediyorum."

Taburesine geri kayarak mutfak tezgahında bana katıldı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama durakladı. "Bekle," diye eğildi ve pizza kutusunun köşesini parmağıyla tutarak masanın üzerinden kaydırıldı.

"Ayağa kalkabilirdin," dedim, dengesini kaybetmeden ya da daha kötüsü tüm pizzayı yere düşürmeden önce kazağını tuttum.

"Evet, ama bunun neresi meydan okuma?" Bir dilim kopardı ve gülümseyerek dişlerini hamura . "Peki ne yapacağız?"

"Klinik hakkında mı?" Çenesine yapışmış bir peynir dilimini soyarak sordum ve kendi dilimimi aldım.

"Hayır, Huck ve Big P hakkında."

"Biz mi?"

"Evet, bu işte birlikteyiz. Peki ne yapacağız?"

Omuz silktim ve günün en derin iç çekişini yaşadım. "Bilmiyorum. Babamla hayatımın her günü konuştum ama bu sabah öyle bir hıyarlık yaptı ki sen bile şok olurdun. Hâlâ çok kızgınım. Çok mantıksızdı ve söyleyeceğimiz hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Eğer ona ulaşırsam, davranışını kabul ettiğimi düşünecek..." Konuşmayı aniden kestim. Gözyaşlarımı tutarken gözlerimdeki yanmayla birlikte, ovalayarak uzaklaştırmaya çalıştığım yumru yeniden kendini belli ediyordu. Jess uzanıp dizimi ovdu, yüzündeki acıma ifadesi her şeyi zapt etmemi daha da zorlaştırdı. "O tam bir pislikti, Jessie. Bana şantaj yapmaya çalıştığına inanamıyorum."

Gözyaşlarım kanepeden gelen bir inilti korosu tarafından durduruldu. Ekranın köşesindeki skor tabelasına baktığımda hala sıfır olduğunu gördüm ve Jess'e döndüm.

"Huck'ın planı neydi?"

"Bilmiyorum, söylemedi. Sadece ayrılmayacağımızı söyledi."

"Ayy," dedi, yüzünü buruştururken burnunu kırıştırdı. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey, bana eve gitmemi söyledi." Holden yanıma gelip bir dilim pizza aldıktan sonra Jess'i yanağından öpüp giderken biramı elime aldım ve uzun bir yudum aldım.

"O zamandan beri bir şey söylemedi mi?" Başımı salladım.

"Bebeğim, ne yapacaksın?"

"Dürüstçe mi? Bilemiyorum. Huck'ı seviyorum ve ondan ayrılmak istemiyorum ama babamı da kaybedemem. Neden böyle bir pislik gibi davranıyor?" Bininci kez feryat ettim.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen senin incindiğini görmek istemiyordur."

"Bize onunla konuşma şansı bile vermedi! Kararını çoktan vermişti ve flört etmekle ilgili o aptal kuralı imzalamıştı."

Birasını yere bıraktı ve bir süre bana baktı. "Huck'a güveniyor musun?"

"Evet, tabii ki," diye cevap düşünmeme gerek kalmadan, çünkü düşünmüştüm.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilemiyordum ama Huck Sands'e aşık olmuştum ve ona sonuna kadar güveniyordum.

Dudaklarının kenarında sinsi bir sırıtma belirdi. "Ama sen devralmadan önce ona bir plan yapması için ne kadar süre vereceksin?"

Kendi sırtışıma tutmaya çalıştım ama Jess de beni tanıyordu.

İyi.

"Kırk sekiz saat."

"O zaman ne yapacaksın?"

Bir dilim pizzamın kabuğunu elime aldım, birdenbire Üzüntü. "Ondan ayrılacağım ya da babama ayrıldığımı söyleyeceğim. Baksana şuna." Ekranı işaret ettim, gerçi ilk ders bittiği için yine aptal Dodge reklamı çıktı ama o ne demek istediğimi anladı. "Kontratının geri kalanı boyunca locadan izleyemez. Bu aptalca ve adil değil. Bunu ona yapmayacağım."

"Büyük P ne olur?"

"Umarım o zamana kadar aramızdaki sorunları çözerim, sadece kendime biraz zaman kazandırmam gerekiyor."

Yanımızda beliren Jack'e döndük, elinde Mayhem ve Mischief'i tutuyordu. "İşte, biriniz onları alabilir mi? Artık uyandıkları için can sıkıcı oluyorlar."

Jess gözlerini devirdi ama ikisini de aldı ve sanki bir tür kedi fısıldayıcısıymış gibi kucağına kıvrıldılar. Uzanıp Mayhem'in kulaklarının arkasını okşadım ve karşılığında bir teşekkür mırıltısı aldım.

"Huck'ın yanındaki kim?" Jess başıyla ekranı işaret etti.

Oturduğum yerde döndüğümde Huck'ın parmaklıklara yaslanmış Jasper Jacobs ile konuşurken yakın çekim görüntüsünü buldum. "Huck'tan önce kaptandı. Birkaç yıl önce emekli oldu."

"Oh," diye cevap verdi, ilgisini kaybetmişti, ancak çocuklar büyük bir çılgınlıkla koltuktan fırlayıp birbirlerine beşlik çakmaya başladıklarında hemen geri geldi.

"Sayı yaptık mı?" Etraflarına bakmaya çalışırken sordum ama üçü de televizyonun görüşünü engelliyordu ve aşağı yukarı zıplamaları görmemi zorlaştırıyordu.

"Evet, Avery Jones."

"Babam ne yapıyor?"

"Bir şey yok. Hâlâ kızgın görünüyor. Yüzünde klasik Patrick Campbell ifadesi var."

Yüzümü buruşturarak koltuğuma geri döndüm ve Jess bunu yakaladı.

"Her şey girecek, merak etme Nuri," diye gülümsedi. "O seksi hokeyciyle tekrar ne zaman görüşeceksin?"

"İlk iş olarak üç günlüğüne yola çıkacaklar, yani muhtemelen Cumartesi sabahı," diye iç geçirdim. Cumartesiye beş gün kalmıştı ama yaşanan onca şeyden sonra bu süre bana aylar gibi geliyordu.

"Neden Cuma günü işten sonra bir şeyler içmeye gitmiyoruz? Geçen hafta açılan yeni mekânı deneyebiliriz - içinde içki fabrikası olan."

"Kulağa hoş geliyor ve şimdi tam zamanlı olarak geri döndüm, boş saatlerimde ne yapacağımıza karar verebiliriz." Bir kahkaha attım.

"Benden biraz idare aldığına inansan iyi edersin," diye güldü ve bu kez beni gerçekten güldürdü.

Otuz dakika sonra Coby koltuktan kalkıp kollarını iki yana açarken, "Kahretsin, iyi maçı," dedi. "Siz kaçırdınız."

"Olduğumuz yerde iyiydik."

"Sen öyle diyorsan." Kalan tek dilim pizzayı kaptı. "Tamam, gitmem gerek. İşe erken gitmem gerekiyor. Misafirperverliğiniz için teşekkürler hanımlar."

"Her zaman," dedi Jess ve önce onu yanağından öperken eğildim, sonra da beni.

Holden ve Coby de hemen peşlerinden gittiler. "Bebeğim, biz de gitmeliyiz."

Jess başıyla onayladı ve taburesinden kalkarak yavru kedileri nazikçe yataklarına geri bıraktı. Kollarını bana doladı ve neredeyse beni çocukların ceketlerini ilikledikleri koridora çekecekti.

"Tamam, yarın görüşürüz. Seni seviyorum, Nori. Her şey yoluna girecek, merak etme."

"Umarım öyledir." Hepsi dışarı çıkarken açık ön kapının çerçevesine tutundum, Kasım gecesinin dondurucu havası beşimizi de soluk soluğa bıraktı. "Sabah görüşürüz."

Arkalarından kapıyı kilitleyerek bira şişelerini ve pizza kutularını geri dönüşüme atmaya çalıştım ama uyanan ve eğlenmeleri gerektiğine karar veren yavru kedilerle uzun süre oynadıktan sonra kendimi duşa attım. Tam üzerime bir havlu sarıyordum ki kapıdan bir dizi hızlı tıkırtı geldi. Gözetleme deliğinden baktığımda, hissettiğim tüm yorgunluk anında kayboldu, yerini çarpan kalbimden güç alan statik bir elektrik aldı.

"Neden kapıyı havluyla açıyorsun?" Huck homurdandı, beni daireme itti ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Herhangi biri olabilirdim."

Kasketinin kenarı, vücudumu tararken her zamanki delici mavi gözlerini gölgeledi. Haşlayıcı duştan dolayı yüzümde oluşan kızarıklık, bakışlarının dokunmadığı bir santim bile kalmayana kadar arttı.

"Seni gözetleme deliğinden gördüm." Kolları beni duvara yaslariken inlememi tuttum. "Burada ne işin var? İlk iş uçuyor olman gerekiyordu."

"Umurumda değil. Sen benim kız arkadaşısın ve seni görmeden haftanın geri kalanına dayanamam. Gün doğmadan gitmem gerekiyor ama geceyi sana sarılarak geçirirsem buna değecek. Ayrıca seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, ama önce," havlumu sabitleyen düğümü hafifçe açtı, "bunun gitmesi gerekiyor."

Dizlerinin üzerine çöktü ve başımı duvara yasladığım anda endişelendiğim her şeyi unuttum.

HUCK

"Hey, burada ne yapıyorsun?"

"Abby ile konuşmam gerekiyordu. Burada ne işin var?" "Aynı şeyi."

Abby'nin evine doğru ilk adımı atarken Brogan'a baktım. Onu son gördüğümünden bu yana on iki saat geçmemişti ama yine de farklı görünüyordu. Berbat görünüyordu. Mor gölgeler şiş gözlerini çevreliyor, derin çizgiler alnını kazıyordu ve ben ona doğru eğildim...

Brogan geri sıçradı. "Az önce beni mi kokladın?" "Akşamdan kalma mısın?"

"Hayır, lanet olası değilim."

Emin olmak için tekrar kokladım ama doğruyu söylüyordu. Sadece her zaman kullandığı o inanılmaz kız saç kreminin kokusunu alabiliyordum.

"İyi misin? Neden bu kadar erken geldin?"

Yan gözle beni süzerken kaşları daha da çatıldı. "Neden bu kadar erken geldin?" "Önce sana sordum."

"Sen bana söylersen ben de sana söylerim."

Ona baktım. 'Önce sen' oyununu oynamak için çok erkendi ve benim de zamanım kısıtlıydı. Uyanmadan önce Nora'nın evinde olmak istiyordum, böylece yatakta küçük bir kahvaltının tadını çıkarabilirdik, eğer anladıysanız gerçek kahvaltıdan önce. Gece boyunca aldığım birkaç sarhoş sesli mesaj dışında, dün öğleden beri onunla konuşmamıştım ve kendimi geri çekmeye başlamıştım.

"Peki, Abby'nin Koç'a yazdığım mektubu okumasını istedim. Şimdi sen git." "Koç'a ne mektubu?"

"Abi..."

"Peki, Abby ile Raya hatun hakkında konuşmam gerek."

Eğer pencerelerinden bizi izleyen biri varsa, Abby'nin ön merdivenlerinden çıkma hızımıza bakarak dünyanın ağır çekimde ilerleyip ilerlemediğini haklı olarak sorgulayabilirdi.

"Sabah yedi buçukta mı?"

"Bir mektubu için uygun bir zaman olduğunu düşünüyor gibisiniz. Mektupta ne ki?"

Kepimi yukarı ittim ve saçlarımı karıştırdım. Brogan'dan bir şey saklamaya çalışmıyordum ama aynı zamanda tartışması kolay bir konu da değildi ve planlarımı bu konuda çok güçlü fikirleri olan insanlara söylemeden önce biraz daha somut olmasını tercih ederdim.

"Tamam, korkma." Derin bir nefes aldım, Brogan'ın kaşlarını çatmasını görmezden geldim ve devam ettim. "Nora'dan vazgeçmiyorum ama onunla oynamamın ve onu elimde tutmamın tek yolu takas edilmem."

"Takas mı?!" Kaşları tek bir kaş oluşturacak şekilde birbirine düğümlenmeden hemen önce gözleri genişledi. "Bu ne lan! Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Henüz söyleyecek bir şey yok. Matty ilgilediğimi duyurmak için alışveriş yapıyor ve ben de Koç'a mektup yazarak ne kadar büyük bir pislik olduğunu ve bana başka seçenek bırakmadığını hatırlattım."

"Ne?"

Omuzlarım geçen Cumartesi gecesinden beri kulaklarıma yapışmış gibi durdukları yerden düştüler. "Açıkçası yüzüne karşı ona hıyar demedim, ama Abby'nin yazıyı okuyup doğru tonda olup olmadığını kontrol etmesini istiyorum, çünkü onun bir hıyar olduğunu düşündüğümü bilmesini istiyorum, ama aynı zamanda kızı için yeterince iyi olduğumu ve onu üzdüğü için kızgın olduğumu da bilmesini istiyorum."

"Nora nerede?"

"Onun evinde. Dün gece arkadaşıyla kokteyl içmeye gitti, bu yüzden bu hafta maçlara gittiğimizden beri onu görmedim."

"Dostum, gerçekten takas edilmek istiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum. Emekli olana kadar Rangers'ta kalmak istiyorum." Başparmaklarımı şakaklarıma bastırdım, oluşan gerginliği uzaklaştırmaya çalıştım. "Ama Nora'yı tutup oynayabileceğim başka bir yol düşünemiyorum."

Brogan bana baktı, ellerini havaya kaldırmadan önce yüz ifadesi öfkeden hayal kırıklığına ve tekrar hayal kırıklığına dönüştü. "Lanet olsun! Bu geçirdiğim en kötü on iki saattir!"

Ayağım bir sonraki basamağa çarpmadan önce havada durdu ve onu olduğu yere geri koydum. "Tamam, neden buradasın?"

Ciğerlerine daha fazla hava almaya çalışıyormuş gibi parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Gözlerini yeniden açması için ona bir saniye verdim. "Raya hatunu tanıyor musun?"

Ön kapıya doğru ilerlemekten vazgeçmiş gibiydik, bu yüzden ikinci basamakta kaldım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir

Abby'ye bir şey kanıtlamaya çalıştın ama tutmadı mı?" "Evet, o hamile."

"Ne?!" Sadece ona baktım. Eğer mümkünse, yüzü daha da düşmüştü.

"Evet, takındığın o ifade var ya? Diğer şeylerin yanı sıra, son on iki saattir tam olarak ."

"Ne zaman ?"

"Dün gece. Bu hafta bana mesaj atıp durdu ve ben de sadece tekrar takılmak istediğini düşündüm," diye sertçe alay etti, "ama hayır."

"Ve bu kesinlikle senin mi?"

Omuz silkti. "Öyle olduğunu söylüyor ama ben hep prezervatif kullandım. Sadece birkaç kez seks yaptık."

"Dostum, babalık testi yaptırmalısın."

"Biliyorum." Tüm bu durum ona büyük bir acı veriyormuş gibi gözleri tekrar kapandı, ki hiç şüphesiz öyleydi. Hay sikeyim. Bunu düşünmek bile bana acı veriyordu. Bu kadar kötü görünmesine şaşmamalı.

Karmaşık bir velayet savaşı her oyuncunun kabusuydu.

Çaylak olarak ilk günümüzde, o zamanki kaptanın hepimize kızlar, para ve işi bitirmek üzerine bir ders verdiğini hatırlıyorum. Her birimiz orada sessizce oturmuş, dikkatli olmazsanız neler olabileceğine dair çok gerçek örnekler aktarırken her kelimeye asılmıştık. Jasper kaptanlığı devraldığında da aynı konuşmayı yapmıştı, tıpkı benim birkaç hafta önce kaptan olarak ilk günümde yaptığım gibi.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

Tekrar omuz silkti. "Pek bir şey yok. Sadece birkaç kez çıktık ve iyi bir kıza benziyordu."

"Neden hissetmiyordun?"

Spor ayakkabılarını basamağın kenarına sürttü. "Çok nazikti." Gülünecek bir konu değildi, bu yüzden umutsuzca atmak istediğim kıkırdamayı tuttum -

Abby'nin dileğini elde etmesiyle ilgili yorumla birlikte. Onun yerine, onu kucakladım.

"Çok üzgünüm dostum. Her şey yoluna girecek. İçeri girip Abby'yle konuşalım; o ne yapacağını bilir. Başka kimseye söyledin mi?"

Tepkisi omzum tarafından boğuldu ve başını sallayarak geri çekildi. Elimi cebime attım ve ön kapının anahtarını çıkarıp Brogan'ın içeri girmesi için kapıyı iterek açtım.

"Abby!" diye birlikte seslendik.

Giriş holüne girdiğimizde ev sessizdi - çok sessiz. Uyandığı andan itibaren her zaman yaktığı mumlar kavanozlarında titremiyordu, biz geçerken odalarda hafif bir müzik çalmıyordu. Bir Kasım sabahı için bile karanlıktı.

"Sence uyanık mıdır?"

Brogan dudaklarını yuvarladı. "Evet, bugün Cumartesi. Yaptığı şu yoga şeyine her zaman hazırdır."

Etrafıma bakındım. "Belki henüz dönmemiştir."

"Geleceğinizi biliyor muydu?"

"Hayır, sen?"

Başımı salladım. "Hayır."

Abigail Hoffman'a ait olamayacak kadar ağır ayak sesleri yukarıdaki zeminde kafalarımız tavana doğru yükseldi.

Gözlerim büyüdü. "Kahretsin, sence burada biri mi var?"

"Pijama arkadaşı ya da hırsız gibi mi?"

Orta masanın üzerine bir şişe şarap ve iki kadeh bırakılmış olan çalışma odasına baktım. "Kendisini soymaya çalışan biriyle *Chateau Latour*'u paylaşacağını sanmıyorum."

Mutfakta daha fazla kanıt bulduk; bir önceki gecenin kalıntıları adanın üzerine dağılmıştı; paket servis kutuları, kirli tabaklar, atılmış daha fazla şarap kadehi - hepsi evin her gece sıfırlandığından emin olan biri için çok karakter dışı.

"Vay canına, Abby kesinlikle biraz hareketleniyor. Aferin ona! Bundan haberin var mıydı?"

Başımı tekrar salladım, mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştım, özellikle de tavan gıcırdayıp Brogan'ın irkilmesine neden olduğunda.

"Buradan gitmeliyiz," diye tısladım.

"Evet, yolu göster."

Geldiğimiz yöne doğru yürümekle ilgili tek sorun merdivenlerdi - ve tam onlara yaklaştığımızda, yukarıda duyduğumuz ağır ayak sesleri her seferinde bir basamak aşağı inmeye başladı. Brogan koluma sert bir tokat atarak beni ayak seslerini duyan adamın görüş alanından uzaklaştırdı ve Abby'nin küçük bir okuma köşesine dönüştürdüğü merdivenlerin altındaki oyuğa götürdü.

"Şimdi ne olacak?" Ağzımı açtım, çünkü sıkışmıştık.

Ön kapı ile aramızda açık bir yol yoktu. Arka kapıdan bile çıkamıyorduk çünkü bahçe tamamen güvenlik altındaydı.

Bu durumun kimin için daha kötü olduğundan emin değildim; ayak izlerini takip eden adamın tam olarak ne yaptığını bilmemiz mi, yoksa kahve yapmaya ya da Advil almaya giderken New York Rangers'tan iki kişiye rastlaması mı?

"Ugh, umarım çıplak değildir."

Brogan, "Onlar mutfağa girene kadar bekle, sonra kaçabiliriz," diye fısıldadı. "Kahretsin, Abby'nin gizlice bir şeyler aldığına inanamıyorum. Acaba komşu çocuk mu?"

"Hayır, çok yaşlı olduğunu söyledi. adam olabilir," diye fısıldadım. "O bizden daha genç," diye ürperdi Brogan. "Buradan çıkmalıyız. Abby yeni sikilmiş olarak gelmeden önce buraya gel. Bunu halletmek için çok erken."

Ne komşu ne de şarküterici adamdı. Çok, *çok* daha korkunçtu ve günün saatiyle hiçbir ilgisi yoktu. Adamın çıplak olmaması kurtarıcı bir lütuftu, ancak üzerinde sadece bir çift boxer külot olduğu için bu çok az bir kurtarıcıydı.

"Koç?!" Brogan havladı ve ben onu durduramadan merdivenlerin altından çıktı.

Hakkını vermek gerekirse, Koç arkasını döndüğünde neredeyse hiç irkilmedi, ancak gördüğümüz alkole bakılırsa akşamdan kalma ya da hâlâ sarhoş olabilirdi. Başını Brogan'dan bana çevirdi ve gözlerinin altındaki seğirmeyi fark etmekte gecikmedim, bakışlarımı tuttuktan sonra tekrar Brogan'a odaklandı, şu anda beyni kısa devre yapmak üzereymiş gibi bir ifade takınıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Aynı şeyi sana da sorabilirim. İçeri nasıl girdin?" Koç kollarını göğsünde kavuşturarak tersledi, sanki soyunma odasındaymışız ve karşımızda hiçbir şey giymeden durmuyormuş gibi.

Her zaman burada olduğumuzdan bahsetmiyorum bile.

Bura

da. "Anahtarlarımız var."

Üçümüz orada durmuş, sanki bir yarışma varmış gibi bakıyorduk.

En iyi ölüm bakışını kim atacak diye yarışıyorduk ve açıkçası kimin kazanacağından emin değildim. Merdivenlerde daha fazla ayak sesi duyana kadar hepimiz kırıldık.

"Merhaba çocuklar. Geleceğinizi bilmiyordum. Kahvaltı ister misiniz?" diye sordu Abby, sanki Koçumuz iç çamaşırlarıyla duruyormuş ve bu bir Cumartesi sabahı için dünyanın en normal şeyiymiş gibi, uzun ipek bornozu arkasından akarak yanımızdan vals yaparak geçti.

Brogan ve ben onu iterek geçtik ve onun peşinden mutfağa koştuk, o da burada bulunan binlerce kokulu mumdan birini yakmaya başlamıştı bile.

"Hayır Abby, kahvaltı istemiyoruz. Ne haltlar dönüyor burada? Onunla ne yapıyorsun?"

Boş bardakları aldı ve lavabonun yanına koydu. "Patrick ve ben arkadaş olduk..."

"Arkadaştan öte, sikini görebiliyorum," diye mırıldandı Brogan nefesinin altında, ama ben yine de ana fikri yakalayıp ona ters ters baktım. Koç'un sikini düşünmek istemiyordum.

"... ve konuşarak çok zaman geçirdik. Dün gece sen döndüğünde, geç bir akşam yemeği için geldi. Çok üzgün," diye devam etti, sanki arkamda durmuyormuş gibi, ama öyle olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

"Üzgün mü? Üzgün mü?! Umurumda değil, Abigail. Ben üzgünüm. Nora üzgün. Ve hepsi onun suçu, bizim değil."

"Huck, sevgilim, dramatik olmak için biraz erken." Döndü ve mutfak pencerelerini örten Fransız panjurlarını çekti.

"Dramatik davranmıyorum! üzerinde kıcımlı ısıtıyorum çünkü kızına aşık olduğum düşüncesine katlanamıyor ve şimdi mutfağınızda..."

Arkamdan gelen ayak sesleri, Abby'nin kahve makinesinin üstündeki dolap kapağını açıp kapatırken çıkardığı uzun iç çekişe karıştı. "Brogan, kahve çekirdeklerini getirebilir misin lütfen?"

Brogan itaatkâr bir tavırla kiler bölümüne doğru ilerledi, yanından geçerken Koç'a gözlerini kısarak baktı. Dönmesi için geçen otuz saniye boyunca kimse konuşmadı. Brogan onları teslim etmedi; onun yerine, Abby orada durup bana bakarken, birkaç saniyede bir omzumun üzerinden baksa da, kahveyi kendisi yapmaya başladı.

Koç, daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Üzerime bir şeyler giyeceğim," dedi.

Kıcımlı görebilmek için arkamı dönme zahmetine girmedim, ama Abby'nin yumruklarımın sıkıca kenetlenmesine neden olan bakışlarını kaçırmadım.

"Bu berbat bir şey Abby," diye tısladım, ona daha yakın olmak için mutfak adasının etrafından dolaştım. "Yaptıklarından sonra onunla nasıl yatabiliyorsun? Bu 'aşk' saçmalığına ne oldu, yoksa söz konusu sen olunca aşk sayılmıyor mu?"

Gözlerini devirmeye cüret etti. "Tabii ki öyle. İlk başta nasıl konuşmaya başladık sanıyorsun?"

Sorunun retorik olduğu anlaşılana kadar cevap vermesini bekledim.

"Hiçbir fikrim yok ama Nora'nın bütün hafta ağladığını düşünürsek, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Abby'nin yüzü düştü. "Olamaz, zavallı şey. Umarım iyidir."

Gözlerimi kırıştırdım ve sırtıttığını gizleyen Brogan'a baktım. Şimdi Abby onun anlatmaya çalıştığı herhangi bir noktadan kasten kaçındığında ne hissettiğini biliyordum, gerçi bu onun flört hayatıyla ilgili her zamanki tartışmalarından biraz daha ciddiydi - ya da bu sabahki ifşaatların ciddiyet açısından mevcut durumlarımızla eşit olduğu düşünülürse öyleydi.

Adam ikimizin de önüne kahve koyarken ona gülümsedi ve kendi kahvesini almak için uzandı. Koç için bir tane yapmadığını fark ettim. Abby'nin de fark ettiği belliydi çünkü Brogan'ı uzun bir göz devirmeye yolundan çekip makineyi tekrar çalıştırdı.

"Abby, bu hiç komik değil!" Tersledim. "Siz ikiniz ne zamandır gizlice dolaşıyorsunuz?"

Kahvesini yudumladı ve son derece yavaş bir şekilde bıraktı. Sinir bozucu bir şekilde. "Etrafta sinsice dolaşmıyoruz. Burası oyun alanı değil ve ikimiz de yetişkiniz."

"Şey, bilmiyorduk." Brogan ve benim aramda bir işaret yaptım, ancak Cadılar Bayramı'ndaki anıları beynimde parladı, o akşamın hızla çözülme şeklinden sonra açıkça engellediğim bir şeydi. "Carter'ın haberi yok ve iddiaya girerim ki Nora'nın da haberi yoktur, değil mi?"

"Abby, bu ne zaman oldu ki?"

Beni görmezden geldi ve Brogan'a omuz silkti. "Bana arenayı gezdirdikten sonra."

Sakalını kaşıdı, bunun ne zaman olduğunu anlamak için gereken zihinsel aritmetiği yapmaya çalıştı, sonra ağzı tekrar açık kaldı. "Ne? Üç hafta önce mi?"

"Aşağı yukarı."

"Bize nasıl söylemezsin? Bu nasıl oldu? O kadar çok uzaktaydık ki."

"Planlı değildi ama çok fazla ortak nokta bulduk. Sana söyledim, konuşuyorduk. Her gün konuşuyoruz."

"Ne hakkında?" diye sordu, şimdi neredeyse benim kadar öfkeliydi, ancak bu muhtemelen Brogan'ın herhangi bir kızla bu kadar çok konuştuğu bir durumu kavrayamamasından kaynaklanıyordu. En azından bu sabahki tüm endişeler geçici olarak unutulmuş gibi görünüyordu. Öte yandan, Koç'un çoğunlukla emir yağdırıyor gibi görüldüğü için herhangi bir konuşma yaptığını hayal edemiyordum. "Ortak neyiniz var ki?"

Soruyu geçiştirdi ve bunun yerine boş paket servis kutularını alıp çöpe attı. Sessizliğini onaylama ve öfkemi duyurmaya devam etme fırsatı olarak kabul ettim - gerçi bunu fark etmemesi için kör ve sağır olması gerekirdi.

"Nora'ya benden ayrılması için şantaj yaptığını biliyor muydun? Bunu sana söyledi mi? Birbirimizi görmeyi bırakana kadar oynamam yasak."

"Bu bir hataydı; öyle demek istemedim."

Brogan ve ben sıçradık, arkamıza döndüğümüzde onu bir kez daha arkamızda bulduk.

En azından bu sefer daha fazla kıyafet giyiyordu.

Çenem sıkıştı, özellikle de kahve makinesine doğru yürüyüp kendine yardım ettiğinde. Yüzünde benimle aynı ifade olan Brogan'a . Koç'un Abby'nin mutfağına ilk kez adım atmadığı açıldı.

Şoktan çıktım. "Peki bunu Nora'ya söyledin mi? Çünkü söylemediğinden oldukça eminim. Aslında," diye durakladım, Abby'nin Brogan'ın sorusuna hiç cevap vermediğini hatırlayarak, "ona burada neler olup bittiğini anlatma zahmetine girdin mi?" Parmağımı küçük grubumuzun etrafında döndürdüm, "yoksa sen... nasıl demiştin? Evet, şehirde koşturup aletini mi ıslatıyordun?"

Brogan kahvesine tükürdü ama Abby'nin nefesi bilmem gereken tek şeydi. "Huck! Bu kadar kaba olma."

"Sadece bana yöneltilen suçlamayı tekrarlıyorum Abs," diye cevap verdim, kısılmış gözlerim Koç'unkilerden hiç ayrılmadan. "Öyle değil miyim?"

Abby ona doğru yürüdü, üçümüzün onun üzerinde yükselirken normalde çok daha küçük görünüyordu, ancak sadece bir aptal Abby ile uğraşabilirdi, özellikle de Koç'a özlem duyan bakışıyla. Neredeyse onun için üzülecektim.

Neredeyse.

"Patrick, Huck'a da böyle mi dedin?"

Koç tezgâha yaslandı. İlk defa bana yumruk atacakmış gibi de görünmüyordu. Hayır, utanmış, neredeyse mahcup görünüyordu.

"Evet, söyledim ve özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Sana patlamamalıydım."

Kollarımı kavuşturdum ve tekrar kavuşturdum. Koç'un dudaklarından bu sözleri duyduğum bir zamanı hatırlayamıyordum ve ne yapacağımı bilemiyordum. Brogan'a baktım, o da aynı derecede şok olmuş görünüyordu.

"Özür dilemen gereken tek kişi ben değilim," diye cevap verebildim.

"Hayır, biliyorum." Yüz ifadesi yumuşayan Abby'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hoşgörünüzü hak etmediğimi biliyorum ama lütfen bu sabah gördüklerinizi Nora'ya anlatmama izin verin."

Brogan boğazını temizledi. "Bunun tam olarak ne olduğunu bizimle paylaşabilir misiniz?"

Abby'nin Koç'un elini tutup Brogan ve bana bakacak şekilde dönmesini sessizce izledik. Annenizin size yeni bir erkek arkadaşı olduğunu söylemesinin tuhaf, berbat bir versiyonu gibiydi.

"Patrick ve ben birbirimizden hoşlanıyoruz ve gelecekte birlikte daha fazla zaman geçirmeye karar verdik, bu yüzden onun çok daha sık etrafta olmasını beklemelisin ve nazik davranırsan memnun olurum."

Brogan ve ben önce ona, sonra birbirimize, sonra tekrar ona baktık ama o kimsenin mutluluktan başka bir şey sanamayacağı bir ifadeyle Koç'a bakıyordu. Brogan bana omuz silkti, ben de ona omuz silktim.

"Abby..." Brogan başladı ama Brogan bitirmesine izin vermedi.

"Hayır," diye tersledi. "Hayat, onu mutsuz geçirmek için çok kısa, bunu bilmeliyim, bu yüzden seni mutlu eden birini bulduğunda, buna tutunmalısın - ki biz bunu yaptık."

Ona ters ters baktıktan sonra, "Söyleyeceklerimi bitirmeme izin verseydin... emin olduğun ve mutlu olduğun sürece, gemiye binmek için çaba gösterebiliriz. Ama Koç'a söyle, eğer sana kazık atarsa canına okuruz ve bunu yüzümüzde bir gülümsemeyle yaparız. Ve ona baba demeyeceğiz."

Abby parmak uçlarında yükselip bana dönmeden önce Brogan'ın yanağını öperken Koç bile sırtıttığını gizledi. "Huck?"

Kahvemi elime aldığımda soğuktu ama yine de yudumladım ve onun gibi yavaşça yerine koydum. "Koç'un aksine ben sevdiğim insanları mutsuz etmeyi amaç edinmem. Eğer birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorsanız, bu bizi ilgilendirmez ama bunu Nora'ya yakında söylemeniz iyi olur, çünkü ona yalan söylemeyeceğim. Ve yakında derken bu sabahı kastediyorum."

Koç başını salladı. "Ben de öyle yapmayı planlıyordum."

"Sevdiğin kadını herkesin bilmesini istediğinde gizlice dolaşmanın ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyorsun."

Koç'un eli tezgâhın üzerinde biraz kaydı ama ben yakaladım ve o da yakaladığımı biliyordu.

Abby ellerini birbirine vurdu. "Her şey hallolduğuna göre, burada ne işiniz olduğunu bana açıklamak ister misiniz? Sizi görmeyi sevmediğimden değil."

Brogan yere bakıyordu. Benim saklayacak bir şeyim yokken, onun şu anda içinde bulunduğu durumla ilgili herhangi bir şeyi ifşa etmesine imkan yoktu.

Mektubu arka cebimden çıkardım ve açtım. Biraz daha profesyonel olmasını tercih ederdim ama daha bir saat önce Koç'u siki dışarıda görmüştüm, o yüzden sorun olmayacağını düşündüm.

"İşte..." Tezgâhın üzerine fırlattım ve Abby onu aldı. "Parlatmak için Abby'den yardım almaya geldim ama bunu birlikte yapabilirsiniz. Nora'yı kulübü sevdiğimden daha çok seviyorum ve onunla birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Abby okumayı bitirdiğinde eli ağzına gitti ve sessizce Koç'a uzattı.

"Ama ne olursa olsun, Nora bundan mutlu olurdu." Elimle ikisinin arasında bir işaret yaptım. "Onun tek istediği senin mutlu olman, aynı nezaketi ona gösterememen çok yazık." Brogan'a dönmeden önce Koç'un okumayı bitirmesini beklemedim. "Hadi, gidip Carter'ı bulalım. Nora'nın yanına gidip gözlerinin içine bakarak bunu ona söylemek istemiyorum. Sonra görüşürüz Abs. Koç."

Brogan ve ben, onları sabahın geri kalanıyla baş başa bırakırken yanağına bir öpücük kondurduk ve Kasım sabahının serinliğine geri döndük.

Cumartesi sabahımın bu şekilde sonuçlanmasını beklemiyordum ve içten içe bir şekilde dengeleri kendi lehime çevirmeyi başardığımı ummadığımı söylersem yalan olur. Koç'a söylediğim her sözde ciddiye aldım - Nora için kulübü gözümü kırpmadan bıraktım - ama belki de şimdi, eğer şanslıysam, bunu yapmak zorunda kalmayacaktım.

Çünkü Nora'ya sahip olmak ve New York Rangers için oynamak sadece bir hayalin gerçekleşmesi değildi... Her şeydi.

NORA

İki dakika sonra hâlâ dışarıda duruyordu.

Burada olduğumu biliyordu, tıpkı onu beklettiğimi bildiği gibi, ama yüzde ellisi yürüdüğünden daha hızlı yürüyemeyecek kadar akşamdan kalmaydı ve yüzde ellisi hala kızgın ve yaralıydı.

Huck'ın ilk iş geleceğini sanıyordum ama sonra mesaj atıp bir şeye takıldığını ve geç kalacağını söylediği için duyduğum düşük seviyeli sıkıntıyı da eklerseniz, ayaklarımı sürüyerek ilerlediğim hıza ulaşırsınız.

"Hey, bebeğim, içeri girebilir miyim?" Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi ve barış teklifinin ilk adımı olan şeyi uzattı.

Sessizce içinde kızarmış peynir olan poşeti aldım ve kapıyı açtım. Koridora doğru yürürken hiçbir şey söylemedi ama akşamdan kalmalığının kokusunu alınca burnunun nasıl havaya kalktığını fark etmedim değil. Şu anki durumumla ilgili yorum yapmayı reddetmesi, ayak sürümeye ne kadar hazır olduğunun bir göstergesiydi. Bunun yerine, daha önce buraya hiç gelmemiş gibi, hangi yöne gideceğine dair talimatları beklemek için arkasını döndü. Yeni boyanmış duvarları henüz görmemişti çünkü babam sezon başında taşındığından beri beni ziyaret etmemiştir - hokeyin hayatındaki her şeyin önüne geçtiği resmi damalı bayrak.

"Şuradan." Kemerli geçidi işaret ettim ve onu takip ettim.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordu bana dönerken kulaklarının arkasını kaşıyan Mayhem'i kucağına alırken. "Bana yavru kedilerin olduğunu söylememiştin."

"Huck onları bana taşınma hediyesi olarak verdi."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi ve veranda kapılarından bakmak için oturma odasının sonuna doğru yürüdü. Yaptığım boya işini incelerken onu izledim, düzgün bir şekilde incelemek için eğildi ve boyanın büyük bir kısmı apar topar uygulanmış olmasına rağmen onaylayarak yavaşça başını salladı. Mükemmel olması gerekmediğini düşünmüştüm.

Sezon biter bitmez yenilemeye başladım ama sanırım artık Rangers'ta bir işim olmadığı için daha erken başlayabilirdim.

Duvardan uzaklaştı ve yukarı baktı. "Boya işinde iyi iş çıkarmışsın, yukarılarda bile."

"Yüksek kısımları Huck yaptı," diye cevap verdim, çünkü ikimiz de buradaki tek düzgün boya işi örneklerinin onlar olduğunu biliyorduk.

Huck her şeyi hassas bir doğrulukla hallediyordu. Aslında, birlikte olduğumuz ilk günün dışında tartışmaya yaklaştığımız tek an, onun çok yavaş olduğundan şikayet ettiğim zamandı. Boya fırçasını alıp göğsümde gezdirmeden önce, *"Yapmaya değecekse, düzgün yap"* diye cevap vermişti.

Sonrasında duşa temizlenmek buna değmişti. Bana işini ne kadar ciddiye aldığını ve ne kadar yavaş olabileceğini göstermişti.

"Eğitim alıyor olması gerekiyordu, ek iş olarak ressamlık ve dekoratörlük yapması değil," diye mırıldandığını duydum ama duymazdan gelmeyi tercih ettim.

Kızarmış peynir torbasını mutfak tezgahının üzerine koydum ve kollarımı kavuşturdum. Bu bir rüşvet sandviçiydi ve o söyleyeceğini söyleyene ya da gidene kadar yemeyecektim.

"Baba, neden buradasın? Antrenman tesisinde defansta başka kimi oynatacağını düşünüyor olman gerekmiyor mu, çünkü bu hafta senin için pek iyi geçmedi, değil mi?"

Bu ucuz bir vuruştu ve vuruşun etkisi yüzünde titreşti. Pazartesi günü Huck'ı değiştirdiğinden beri maçlar olması gerekenden çok daha zor geçmişti. Takım tırnaklarıyla tutunmuş, kelimenin tam anlamıyla tırnaklarıyla kazıyarak iki galibiyet almıştı ve bu galibiyetler neredeyse tek başına Brogan'ın gollere izin vermemesiyle gelmişti.

Ancak haftanın üçüncü maçı onlar için çok fazlaydı ve takımın yarısının bir kavgadan sonra ceza sahasına gönderilmesiyle muhteşem bir şekilde kaybettiler. Takım Huck olmadan zayıflamıştı ve rakip de bunun farkındaydı, çünkü bu sadece sahaya sürdüğümüz oyunculardan kaynaklanmıyordu, aynı zamanda takımın yönetilme şeklinden de kaynaklanıyordu. Andrei Pavlov kötü bir oyuncu değildi ama ilk on birde başlamanın baskısı altında eziliyordu ve hiç şüphesiz babamın sıkı yumruğu hepsini boğuyordu.

Babamın yüzüne bakılırsa, işleri ettiğinin farkındaydı. "Seninle konuşmaya geldim."

Mutfak taburelerinden birini çektim ve üzerine oturdum. "Ne hakkında?"

Yemin ederim gözlerini devirmek üzereydi ama kendini durdurdu, neredeyse gülümseyecektim ama kendimi tuttum.

"Birkaç şey var." Karşımdaki tabureyi çekti ve oturdu. "Öncelikle, Huck Sands ile olan ilişkiniz."

Bacaklarımı çaprazladım ve arkama yaslandım. "Dinliyorum."

Konuşmadan önce bir süre durdu. "Böyle tepki vermemeliydim. Sen yetişkin bir kadınsın ve istediğin kişiyle çıkmakta özgür olmalısın." Sözünü kesmeden önce hızla elini kaldırdı, kesecek değildim, çünkü konuşmasının hemen başında bunu itiraf etmesine biraz şaşırmıştım. "Bu oyuncularımдан biriyle çıkmandan memnun olduğum anlamına gelmiyor. Aslında bu hiç hoşuma gitmiyor ama eğer vakit geçirmek istediğin kişi Huck Sands ise seni durdurmayacağım."

Sözleri o kadar hızlı çıktı ki neredeyse diline takılacaktı, sanki yeterince hızlı söyleyemiyordu.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Bu sefer gözlerini devirdi. "Tanrım, Nora, eminim ne dediğimi anlayabiliyorsundur."

"Duymak istiyorum."

"Sana bağırdığım için üzgün olduğumu söylüyorum. Bunu yapmamalıydım ama kızgındım."

Pijama altımdaki görünmez bir tiftik parçasını fırçaladım. "Evet, bunu senin aşırı tepkinden anladım."

"Huck doğrudan benim emrime karşı geldi ve kaptan olarak bu kabul edilemez."

"Bu saçmalık! Ona bir şey yapmasını emretmeye hakkın yok!" Ben de karşılık verdim. "Özellikle de benimle çıkmaması için."

"Bu tam olarak doğru değil," diye başladı ve tekrar sakın bir şekilde konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Seninle ilgili olarak, yapmadığımı biliyorum ama bunu herhangi bir oyuncudan çok senin iyiliğin için yaptım. Bu hayatı senin için istemedim. İyi bir doktor ya da öğretmenle tanışmanı istedim; yılın sekiz ayı güvenliğini riske atmayan istikrarlı biriyle. Sen benim tek çocuğumsun ve seni incinmekten korumak istediğim için özür dilemeyeceğim." Devam etmeden önce yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Şu anda hangi yaşta olursan ol, sen benim küçük kızsınsın. Ancak, Huck'la aranızdaki her şeyin kulübe gelmenizden önce olduğunu biliyorum."

Vücudumdaki gerginlik hafifçe gevşedi. Ne dediğini ve neden böyle yaptığını anlamıştım ama yine de Huck tekrar oynayana kadar kızma hakkımı saklı tutuyordum. "Yani bu işe geri dönmemi istediğin anlamına mı geliyor?"

Başını sertçe salladı ve ben de rahatladığımı belli etmemeye çalıştım. "Hayır. Eğer oyuncularımın biriyle bir ilişkin varsa, o zaman kulüpte çalışamazsın. Flört servisi işletmiyorum ve hepsinin seninle çıkabileceğini düşünerek dikkatlerini dağıtmalarına izin vermeyeceğim."

"Hepsi benimle çıkamaz baba. Ben Huck'ı seviyorum. Birlikte olacağım tek oyuncu o". Bu büyük abartı karşısında sertçe dudak büktüm. "Ve dürüst olmak gerekirse, geri dönmeme konusunda iyiyim. Klinik çok yoğun ve iki günümü geri istiyorum. Huck'tan bahsetmişken, ona da bir özür borçlusun."

"Ondan zaten özür diledim. Bu sabah onu gördüm, bu da seninle konuşmak istediğim ikinci konu." Kaşlarımı çattığımda durakladı ve kâğıt torbayı işaret etti. "Onu yiyecek misin? Soğuyor."

Uzanıp kızarmış peyniri çıkardım ve paketini açtım. Mükemmel sıcaklığa kadar soğumuştur; yapışkan ve ağzınızın tavanını yakma riski olmadan hemen yiyebileceğiniz kadar sıcaktı.

"Huck'ı nerede gördün?" Ağzım doluyken sordum. "Seni gördüğünü bana söylemedi."

"Ona yapmamasını söyledim, en azından bu talimata uymayı başardı."

"Baba..."

Koltuğunda kıpırdandı ve aniden onu hiç görmediğim kadar rahatsız görünmeye başladı. O kadar rahatsızdı ki gözlerimin içine bakmıyordu. Aslında kasıtlı olarak bundan kaçınıyor gibiydi ve aniden Huck'ın geç kalmasında babamın parmağı olduğunu anladım.

"Baba, onu nerede gördün?"

"Onu Abby'nin evinde gördüm," diye homurdandı, kolunu tezgâha dayamadan önce avucunu ensesinde gezdirirken. O kadar rahatsızdı ki bu beni de rahatsız ediyordu. "Biliyorsun, arkadaşın Abby."

Kaşlarımı çattım. "Evet, Abby'nin kim olduğunu biliyorum. Neden onun evindeydin?"

Bir elini yüzünde gezdirmeden önce parmaklarını saçlarının arasından geçirerek tekrar yer değiştirdi. Babama hiç benzemiyordu, bir şey söylemek için ağzını açıp hiçbir şey söylemeden kapatması daha da garipti. Bunu şimdiden beş kez yapmıştı ve saymaya devam ediyordu.

"Baba, tükür onu."

"Bizi tanıştırdığından beri... hani bana Garden'da bir tur attırdığın maçıtan beri?" diye tersledi, sanki olan biten her şey benim suçummuş gibi. "Abby ve ben birlikte vakit geçiriyoruz..."

Yine konuşmayı kesti. Devam etmesini bekledim ama sadece bana baktı.

"Ve..." Sandviçimden bir ısırık daha alarak arkama baktım. Genelde sürüklenmeyi yakalamakta bu kadar yavaş değildim, ama oldukça akşamdan kalmaydım... ve sonra vurdu. Gözlerimi açtıkça, babamın yüzünde beliren irkilme daha da büyüdü. "Ohhh. Oh! Birlikte vakit geçiriyordunuz. Mesela..."

Elini kaldırdı. "Tamam, hecelelemenize gerek yok."

Hayır, açık açık söyleyecektim. Bu hafta bana yaşattıklarından sonra, bunu New York semalarında duyurması için bir gökyüzü yazarı tutmadığım için şanslıydı.

"Vay canına, baba. Çok mu ikiyeüzlüsün? Bu senin neden bu kadar huysuz olduğunu açıklamıyor, çünkü sen de biraz alıyorsun," diye kıkırdadım.

"Nora! Tanrım. Yeter."

"Ne var? Bu kadar büyütecek ne var? Sen NHL'nin en yakışıklı koçusun." Çenesi sertleştiğinde gülümsememi tutma zahmetine girmedim, yine de alay etmekten vazgeçtim. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet. " İç çekti ve başını öne eğdi.

"Bundan emin misin? Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

Ellerini birbirine sürttü ve pantolonunu düzeltti. Patrick Campbell'ın bu yeni, biraz garip halinden hoşlanıyordum.

"Annen öldüğünden beri biraz çıktım ama birlikte vakit geçirecek kadar hoşlandığım biriyle hiç tanışmadım. Ama Abby'den hoşlanıyorum ve bu konuda kendimi suçlu hissediyorum." Gözlerini yine benden kaçırdı. "Bilinçaltımdaki suçluluk duygusunu senden ve Huck'tan çıkarmış olma ihtimalim de var. Hâlâ çıkmanızdan hoşlanmıyor olsam da, o iyi bir adam ve sana göz kulak olur."

"Vay be baba, bilinçaltında mı? Kendinin ne kadar da farkında." Soru sormak için bir kaşımı kaldırdım.

"Abby ile çok konuşuruz ve davranışlarımın belki de tamamen makul olmadığını görmeme yardımcı oldu."

"Onu eskisinden daha çok seviyorum," diye güldüm ama kaşlarını daha da çatıttı. "Baba, bu iyi bir şey."

"Bakın, daha çok erken. Sadece fırsat buldukça birlikte vakit geçiriyoruz ve takılıyoruz. Bir yere varmayabilir." Uzandı ve elimi tuttu. "Annen..."

"Baba, annem seni çok severdi. Senin mutlu olmanı isterdi ve Abby'yi de severdi."

Buzdolabına yapıştırdığım annemin fotoğrafına bakarak usulca gülümsedi. "Evet, öyle olurdu."

"Hatta bahse girerim şu anda seni izliyor ve yaşlı bir kadınla birlikte olmana gülüyordur." Sırıttım ve bundan ne kadar keyif alacağımı fark ettim. Alışılmadık bir alana giriyorduk - özellikle de takım oyuncularından üçünü neredeyse evlat edindiği düşünülürse. "Çocuklarla nasıl başa çıkacaksın?"

"Çocuk mu?" kaşlarını derin derin çattı. "Abby'nin çocuğu yok."

"Huck, Brogan ve Carter da öyle olabilir. Her birinin onun evinde bir odası var."

Derin bir inilti çıkardı. "Evet, onun evinin anahtarları var. Brogan bana baba demeyeceğini açıkça belirtti bile."

Yüzündeki ifade, onları Abby'lerde gördüğünde ne durumda olduğuna dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu ve kısa süre sonra o kadar gülüyordum ki akşamdan kalma başım kafatasıma çarpıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Bu onlar üzerindeki otoriteni gerçekten sarsıyor olmalı."

"Üstesinden geleceğimden eminim," diye homurdandı, ancak yüzünde bir gülümseme olduğu için kızgınlık içermiyordu.

Taburemden kaydım ve kollarımı boynuna doladım. "Senin adına sevindim baba. Gelip özür dilediğin için teşekkür ederim. Kabul ediyorum ve Abby'yi daha fazla maça götürmek için sabırsızlanıyorum. Bir kutu almak istediğini biliyor musun?" "Bana söyledi," diye mırıldandı, sonra kucağımdan çekildi. "Aslında, bir şey daha var. Huck'ın Abby'yi takas etmek istediğini biliyor muydun?"

Dışarı mı?"

Yanağımı ısırdım ve başımı salladım, ses tonum aniden tekrar ciddileşti. "Ona başka bir seçenek bırakmadım. Oynamak istiyor ve bunu kız arkadaşı olarak benimle yapmak istiyor."

"Anladığım kadarıyla sen de bunu istiyorsun?"

"Babamın koçluğunda Rangers'ta oynarken onu izlemek için mi?" Başımı salladım. "Tabii ki!"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Taburesinden ayağa kalktı. "Mektubunu kabul etmiyorum ve yarınki maça başlayacak."

Kendini belli eden kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım, özellikle de midemi bulandırdıkları için. "Huck bunu biliyor mu?"

"Henüz değil. Bana mektubunu verdi ve çıkıp gitti."

"Belki de ona daha sonra değil de daha erken haber verebilirsiniz."

"Listemdeki bir sonraki iş olarak oraya gidiyorum. Sen ilktin."

"Baba, sen çıkmamızı sorun etmesen bile onun geri dönmek istemeyebileceğini düşündün mü?"

Yumruğunun kenarını duvara vurdu, ağzı düz bir çizgide duruyordu. "Hayır, etmedim, çünkü kariyerinin geri kalanında dünyanın en iyi takımının kaptanlığını yapmak istememesi için deli olması gerekir. Eğer hayır diyorsa, o zaman kesinlikle senin için yeterince iyi değil demektir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "O zaman özrünü düzgün bir şekilde dilesen iyi olur," dedim.

"Bunun için endişelenme." Ön kapıya doğru yöneldi, sonra döndü ve dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Neden çamaşırhanedeki formayı almıyorsun? Hani sana verdiği, yarın gece görüşürüz."

"Bu Abby'nin arkasında Campbell yazan bir forma giyeceği anlamına mı geliyor?" Homurdandım, babamın yüzündeki dehşet ifadesine bakınca daha da sertleştim.

"Kafasına herhangi bir fikir sokma."

Ellerimi kaldırdım ve onu dışarı kadar takip ettim. "Korkarım hiçbir şey için söz veremem."

Adım atarken durakladı ve ben kendimi kocaman bir kucaklaşmanın içinde buldum; bir baba kucaklaşması. Boğazımdaki yumruyu yutarken ona karşılık verdim.

"Özür dilerim, Nora. Davranışlarım için özür dilerim. Abby konusunda beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Bu anneni hâlâ sevmediğim anlamına gelmiyor."

Boğazımdaki yumruyu zapt etmek yeterince zordu, ama onun sözleriyle kalbim çatladı ve her şey sel gibi akmadan önce sertçe burnumu çekmek zorunda kaldım. "Baba, senin mutlu olmanı istiyorum ve Abby'nin yanında mutlu olmamak çok zor."

"Öyle, değil mi?" diye gülümsedi ve başımı öptü. "Hoşça kal bebeğim. Sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kapıyı çarpmamak için kendimi zor tutarak arkasından kapattım ama artık Huck'ı görmek için artan çaresizliğimin dayattığı bir zaman sıkıntısı içindeydim. Sonra

Koridordaki aynada kendimi gördüm... Bu gerçekleşmeden önce kesinlikle duş almam gerekiyordu.

Acele edersem, Carter'ın evine bir saat içinde varabilir ve yolda kahve ve simit alabilirdim.

Ön merdivenlerden ikişer ikişer koşarak indim ve Jake Ryan tarzında arabasına yaslanmış devasa adamın önündeki devasa çiçek demetine çarpmadan hemen önce durdum.

Benim
adamım.

"Hey!"

"Merhaba." Gülümsemesi, akşamdan kalmalığının son kalıntıları da parlak Kasım güneşi altında yok olana kadar sardı.

"Ne zamandır burada bekliyorsun?"

"Birkaç dakika. Yatak odanızda hareket ettiğinizi gördüm, bu da bana oraya uygun panjurlar taktırmam gerektiğini hatırlattı."

Geri adım atarak parmağımı dudaklarıma bastırdım ve düşünmeye başladım. "Peki ya benim şovumu izlemekten hoşlanan tüm erkekler?"

Gözleri bir anda karardı ve karnımın dönmesine neden oldu. "Oynadığın her programı izleyecek olan tek kişi benim. Bugün, yarın, sonsuza dek."

Ben itiraz edemeden boştaki kolunu belime doladı ve beni bir öpücük için kendine çekti; kendimi durduramadan içine gömüldüğüm bir öpücük. Geçtiğimiz hafta, hatta geçtiğimiz birkaç ay boyunca olan her şeyden sonra, bu öpücük doruk noktasıydı. Bir çizgi çizdi, böylece onun üzerinden tırmanmaya ve yeni bir başlangıç yapmaya hazır olabilirdik. Aslında o kadar hazırdım ki, Brooklyn'de olsak bile bu öpücüğü neredeyse bir Cumartesi günü öğlen için uygunsuz hale getiriyordum.

Kendimi geri çektim ve ona baktım, gerçekten baktım. Onu dört gün önce şahsen, dün de FaceTime'da görmüş olmama rağmen farklıydı. Rahatlamıştı, neredeyse huzurluydu, sanki dünya birdenbire elli kilo düşmüş ve artık ona o kadar ağır gelmiyordu.

O gerçekten çok güzeldi ve benimdi.

"Neden deli gibi gülümsüyorsun?"

Omuz silktim. "Sebebi yok ama burada ne işin var? Dışarı çıkacağımı nereden biliyordun?"

"Baban beni aradı."

Gözlerine baktığımda neredeyse parlıyordu ve bunun düşündüğüm anlama geldiğini umuyordum.

"Ve..."

"Burada kalacağım ve takımın kaptanlığını yapacağım. Yarın ilk altıda olacağım. Omzum mucizevi bir şekilde kendi kendine iyileşti." Gözlerini devirmek üzere olduğunu biliyordum ama buna fırsatı olmadı çünkü bir çılgılık atarak kendimi ona doğru fırlatmışım ve o da çiçekleri ezmeden beni yakalamaya konsantre olmak zorundaydı.

"Bu şimdiye kadarki en iyi haber."

Buketi nazikçe arabasının tavanına yerleştirdi ve sonra boştaki kolunu kırımın altına soktu. "Bana seninle çoktan konuştuğunu söyledi."

Gülümsemem bir parça azaldı. "Evet, ama davranışlarından sonra hâlâ onun için oynamak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Sana karşı tam bir pislikti."

Huck nemli bir tutam saç kulağımın arkasına iterken, "*Bize* karşı tam bir pislikti," dedi. Evden çıkmak için saçımı kurutmaktan vazgeçmişim. "Ama özür diledi ve kız arkadaşımın babası olduğu için, benimle evlenmen için sana yalvaracağım gün geldiğinde onu yanımda tutmam gerekiyor."

Gözlerim yuvalarından fırlarken ve sesim cızırtılı çıkarken güldü. "Evlilik mi?"

"Henüz değil, ama bir noktada. Sen benim için osun, Nora. Seni Felix'te gördüğüm ilk gün de benim için o kişiydin, keşke şansımı denemeyecek kadar korkak davranarak iki yılımı boşa harcamasaydım. Seni düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum ve evet, bir gün senin önünde diz çökeceğim."

"Tamam," diyebildim, hâlâ daha fazlasını söyleyemeyecek kadar şoktaydım ama gözlerinin içine bakıp güzel, sıcak gülümsemesine odaklandığımda kelimelerim geri geldi. "Seni seviyorum, Henry Sands. Bu hafta olan her şey için çok üzgünüm ama sanırım bunu ailem için bir vaftiz töreni olarak düşünebiliriz. Bana bu şans tanıdığın için teşekkür ederim ve gizlice dolaşmak hoşuma gitse de," diye inlerken güldüm, "yarın gece sana tezahürat yapmayı dört gözle bekliyorum. Resmi kız arkadaşın olarak ilk resmi maçım."

"Bu bana şunu hatırlattı..." Beni nazikçe ayağa kaldırdı ve arabasının kapısını açarak içeri uzandı. Bir forma çıkardı ve açık tuttu. KUMLAR

Arkasında 46 yazıyordu. "Nora Campbell, yarın gece benim formamı giyerek beni onurlandırır mısın, böylece herkes senin bana ait olduğunu bilsin?"

"Yapacağım," diye sırttım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

"Harika, şimdi içeri girelim çünkü taşaklarım donmaya başladı, önümüzdeki yirmi dört saati seninle çıplak geçirmeyi planladığımdan bahsetmiyorum bile."

Buketi ve formayı bir elime aldım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Tamamen seninim, Kaptan."

"Evet, beş dakika içinde bana kesinlikle böyle hitap edebilirsin." Huck dudaklarını kulağıma değdirerek tenimde bir ürperti dalgası yarattı. Beş dakika sonsuzluk gibi gelebilirdi.

"Beş dakika mı?"

"Şanslıysan dört," diye sırttı ve çantasını almak için arabasına uzandı.

"Ee, Abby ve baban o zaman..."

Ağzım açık bir şekilde durdum ve göğsüne bir tokat attım. Konuşmanın ilk konusunun bu olmadığına inanmak neredeyse zordu. "Bir şeyler döndüğünü biliyordum. Sence bana annemi aratır mı?"

Merdivenlerden yukarı çıkarken Huck gülerek başını arkaya attı. "İmkânı yok. Kimsenin senin yaşında bir kızı olacak kadar yaşlı olduğunu düşünmesini istemez."

"Çanta koleksiyonu bana miras kaldığı sürece ona istediği ismi veririm." Yüksek sesle kıkırdadım. "Ne kadar hareketli bir sabahtı ve daha öğle yemeği vakti bile gelmedi."

Sonra durma sırası Huck'a geldi, ağzı bir karış açıktı. "Kahretsin, nasıl unuttum? Bu sabahki tek haber bu değil. Bugün duyduğum dedikodularla bir gazete çıkarabilirim."

"Ne?"

"İçeri gir, sana anlatacağım." Kapıyı açtı ve beni ileri itmek için kıcıma bir tokat .

Ama söyleyeceği her ne varsa, dudakları dudaklarımı bulduğu anda unutuldu ve onları elimden geldiğince uzun süre tutmayı planladım.

EPİLOG

HUCK

S aylar sonra bile

Brogan ona uzattığım ilik çiçeğini aldı. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Smokinimin yakasını kaldırdım. "Buranın altında, sadece iğnenin görünmesine izin verme."

Üçüncü kez denedikten sonra "Ah," diye yüzünü buruşturdu. "Parmaklarım bunun için çok şişman. Sen yapabilir misin?"

Carter, Brogan'ın elindeki gülleri alırken, "Ver bakalım," dedi. "Ben ikinizden de çok daha becerikliyimdir."

Carter'ın ilk denemede onları takmasını izlerken Brogan, "Aklımda çok şey var," diye homurdandı.

"Henüz bir şey duymadınız mı?"

Başını salladı ve dünden beri her iki dakikada bir yaptığı gibi telefonunu tekrar kontrol etti. "Hayır."

Dün, resmi olarak onun olan bebeğin resmi doğum tarihi olan D-Day'i işaret ediyordu.

Öfke dolu bir karmaşa içinde olduğunu söylemek hafif kalır. Babalık testi, Raya kızının bombayı patlatmasından sonraki bir hafta içinde sonuçlanmıştı. Ona Raya kız diyorum çünkü benim ve Carter'ın gelecekteki vaftiz çocuğunun annesi olması dışında adını, neye benzediğini ya da hakkında tek bir şey bile bilmiyorduk.

Brogan bir haftayı sessizlik içinde geçirmişti, bu hayal bile edilemeyecek kadar ürkütücüydü ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi. Bunu takiben, yakında baba olacağı gerçeğini kabullenene kadar iki hafta boyunca her gün ağladı.

Bu işteki tek pürüz neydi? Raya kız onun gemiye katılması konusunda pek hevesli görünmüyordu, ya da en azından o böyle söylemişti.

Hakkını yemeyelim, para için herhangi bir talepte bulunmamıştı. Ortada ne şöhret arzusu vardı ne de Carter'ın haberi duyduğumuzdan beri saplantılı bir şekilde kontrol ettiği Page Six'te herhangi bir şey çıkmıştı. Onunla sadece asgari düzeyde bilgi paylaşmıştı.

Brogan ilk başlarda kabul etmişti ama aylar dışarıda bırakılmaktan giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı.

Şimdi doğum tarihine ve onu söz vermişti. Ama belli ki henüz bir şey yok.

"Biraz zaman alabilir. Abby bazen bebeklerin haftalarca geciktiğini söyledi." Acı dolu bir inilti çıkardı. "Haftalarla başa çıkamam."

Merdivenlerin tepesinden gelen ayak sesleri hemen dikkatimizi çekti ve üçümüz de yukarı baktık. Kalbim neredeyse duracaktı.

Carter açık ağızına bakarak, "Kahretsin, Nora, harika görünüyorsun," diye sırttı. "Kusura bakma dostum, daha hızlı davranmalıydın."

Konuşma yeteneğimi çalmasaydı konuşabilirdim. Bunun yerine, o bana ulaştığında eğildim ve dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerinde gezdirdim; en azından makyajına zarar vermeyecek kadar nazikçe.

"Haklı, çok güzelsin. Kesinlikle çok güzelsin." Ona gülümsedim.

"Teşekkür ." Küçük bir reverans yaptı, beyaz elbisesinin etekleri

"Ve siz üçünüz de inanılmaz yakışıklı görünüyorsunuz." diye eklerken kaşlarını çatarak saçlarına bakması gözümden kaçmadı. Neredeyse hazır mısınız?"

"Evet," diye başını salladı Carter, çünkü Brogan yine telefonunu kontrol ediyordu. "Abby nerede?"

"Geliyor."

Nora konuştuktan kısa bir süre sonra hepimiz tekrar Abby'nin merdivenlerin başında belirdiği yere döndük. Birinci katın sahanlığından gelen ışık onu arkadan aydınlatıyor, kırmızı pantolon takımında ve yarı yaşındaki birinin yürümekte zorlanacağı topuklu ayakkabılarında ateşli bir parıltı yaratıyordu. Carter hemen ikişer ikişer en tepeye koştu ve kolunu ona doğru uzatarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Carter onu merdivenlerden aşağı indirirken Brogan'ın dikkati bile geçici olarak telefon ekranından Abby'ye kaydı.

"Vay canına Abby, inanılmaz görünüyorsun." Abby'ye yumuşak bir gülümseme verdi, sonra bu gülümseme biraz hınzır bir nitelik kazandı. "Keşke yirmi yaş daha büyük olsaydım."

"Sana söylemiştim sevgilim, iyi bir kıza ihtiyacın var," diyerek göz kırptı ve adamın elindeki telefona baktı. "Henüz bir şey yok mu?"

Başını iki yana salladı.

"Abby, görünüyorsun," dedim ve eğilip yanağından öptüm.

Parmaklarını ceketinin kolunda gezdirdi ve yakasındaki kraliyet mavisi süslemeyi işaret etti. "Sence beğenecek mi? Renkleri ben seçtim."

formalarınızla eşleşti."

"Buna bayılacak," diye sııttım, elimi sıkan Nora'ya baktım. "Bu mükemmel."

Carter ön kapıyı açtı ve dışarıya baktı. "Çocuklar, araba . Hepimiz hazır mıyız?"

Herkes bir kez daha telefon ekranına bakan Brogan'a baktı. Kolumu ona doladım. "Dostum, zil sesini aç, o zaman elinde tutmana gerek kalmaz."

"Duymayabilirim" diye düşündü ama yine de onu evden çıkarıp merdivenlerden aşağı indirmeme izin verdi.

Abby, Carter'ın uzattığı eli tuttu ve Range Rover'ın arkasına geçerek Nora'yı takip etti. Brogan'ın yüzünün önünde parmaklarımı şıklatarak bir kez daha dikkatini çektim.

"Dostum, ön koltuğa geç." Kapıyı açtım, sonra arka sırada Carter'ın yanındaki boşluğa atladım. "Herkes hazır mı?"

Brogan hariç herkes evet dedi ama o şu anda sayılmıyordu.

"Harika, hadi gidelim."

"Nasıl hissediyorsun Abs?" Carter, şoför trafiğe girerken koltukların arasına eğilerek sordu. "Heyecanlı mı? Gergin mi? Ayakların mı üşüyor?"

Küçük bir kıkırdamayla ona yan gözle baktı ve bunu yaparken Nora'nın eline uzandı. "Yukarıdakilerin hiçbirisi. Oraya yeterince çabuk varamayız."

Dikiz aynasında gözüme takılan Nora'ya göz kırptım. "Sadece on yedi dakika daha beklemen gerekiyor."

"Sadece kontrol ediyordum," dedi Carter ve yüksek sesle nefes vererek arkasına yaslandı. "Ne hafta ama!"

Aynen öyle.

Kaptan olarak geçirdiğim ilk sezonda kupayı kazanamadık ama son birkaç yılda olduğundan daha fazla . Playoffların üçüncü turunda elendik - Maple Leafs'e karşı evimizde oynadığımız ve uzatmalarda kaybettiğimiz zorlu bir maçtı. En çok Brogan üzüldü, ben daha çok üzüldüm ama o akşam Koç Abby'ye evlenme teklif etmeye karar vermişti. İlk nefesler ve gözyaşlarından sonra Abby düğünün hemen yapılması gerektiğini, böylece Avrupa'da yelken açmayı planladıkları tatilin balayı olabileceğini söyledi.

Yaralarımızı saracak vaktimiz yoktu. Bunun yerine, çocuklar ve ben özel smokinler için terziye sürüklenmiştik ve yer gösterici/gelin-adam/gelin babası olarak yeni rollerimizde, her birimize doksan altı saat içinde tamamlamamız gereken görevlerin bir listesi verilmişti. Carter ve ben Brogan'ın listesini hemen aramızda paylaştık, çünkü Brogan telefonunu kontrol etmekten başka bir şey yapamıyordu.

İliğime baktığımda, çiçekleri yönetme işini başardığımı söyleyebilirim. Ancak jüri, resepsiyona gelene kadar karar veremeyecekti. Ama kendime güvenim tamdı, özellikle de Abby'nin en sevdiği restoran olan Jean-Georges'un özel yemek salonunda yapılacak olan resepsiyondan da sorumlu olduğum için.

Özel bir gün olacaktı.

Tek dezavantajı, Nora'ya evlenme teklif etmeyi planlıyor olmamdı. Bunu geçen aydan beri planlıyordum. Yapmam gereken tek şey Koç'tan izin istemektir, ama o benden önce davrandı, bu yüzden artık beklemek zorunda kalacaktım.

Zamanlamayı bilerek yaptığı düşüncesini tamamen göz ardı etmemiştim, çünkü hala tek çocuğuyla çıkmam konusunda tam olarak hemfikir değildi ve bu nedenle düzenli olarak benimle bu konuda dalga geçmeyi seviyordu. Takımdaki çocuklar da bu konuda ona yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorlardı. Söz konusu şakalar arasında maç formamın yanlış beden olmasını sağlamak - çok büyük ya da çok küçük, ayırım yapmıyorlardı; tüm kıyafetlerimi sponsorlarımdan biri aracılığıyla edindikleri bir karton maketime koymak ve antrenman sonrası onu buzda patenle kaydırmak gibi şakalar vardı, böylece onları geri almak için kıcımlı dondurmak zorunda kaldım.

, ki Nora'nın şu anda bana her zamankinden daha fazla kaşlarını çatmasının nedeni de buydu, Carter'ın sosyal medya bahsini kaybetmesinden arta kalan ve genellikle saçımda kullandığım macuna ekledikleri ağartıcıydı. Bir an önce düzeltmem gereken tuhaf bir soluk turuncu tonuna dönüşmüştü. Çözüm ya sarıya boyamak ya da tamamen kazıtmaktı. Ben kazıtmayı tercih etmiştim ama o bundan pek memnun olmamıştı çünkü *parmaklarımı kazıtamıyorum*.

Bunun üzerine bir düzine aptalca şaka daha vardı ve her birini şikayet etmeden kabul ettim çünkü zamanımı bekliyordum, Koç'un isteğini reddetmesinin imkansız olması için cebimde yeterince cephane olduğunu bilene kadar bekliyordum. Nora'nın büyük bir düğünü ne kadar çok istediğini bilmesem, sırf onunla dalga geçmek için bu gece onu kaçırmaya götürebilirdim.

Haliyle, sabah ilk iş olarak Koç ve Abby'yi balayına uğurladıktan sonraki saniyelere kadar kendime zaman tanıdım. Ondan sonra, güzel bir sürpriz olmasını umduğum şey için onu dairesine geri götürecektim.

O hiçbir şeyden şüphelenmeden ya da kendisi keşfetmeden tüm bunları başarmış olmama şaşırmıştım ama başarmıştım. Üç ay önce onun binasındaki dairelerden ikisinin satışa çıkarılacağını ve açık pazarda ilan edilmek üzere olduğunu öğrendim. Bir saatten kısa bir süre içinde karar vermem gerekiyordu ve ikisini de satın aldım. Bu şimdiye kadar verdiğim en kolay ikinci karardı. Diğer iki daire tek bir ev sahibine aitti ve Nora'nın dairesi hariç tüm binanın bana ait olması için ona reddedemeyeceği bir teklif yapmam yeterliydi.

Cebimde yanan bir yüzük yerine, mülkiyet belgelerim vardı ve tatil sezonumuz - Bermuda'da geçireceğimiz iki hafta hariç - duvarları yıkmakla geçecekti. Daha doğrusu, müteahhitlerimize duvarları delmeleri için talimat vermekle ve ben sabırsızlanıyordum.

Zaten zamanımızı onun ve benim evim arasında bölüştürüyorduk, ama yakında resmen birlikte yaşamaya başlayacaktık; çünkü hala işleri resmileştirmeyi seviyorduk. Ve biz neredeyse yavru kediler de oradaydı - gerçi teknik olarak onlar artık kedi idi. Büyük, kabarık kediler.

Onunla evleneceğimi söylediğimde ciddiydim ve o zamandan beri her geçen gün ona daha da aşık oluyordum. Ona evlenme teklif etmek sadece bir formalite olacaktı çünkü ben zaten ömür boyu onun olacaktım, o da benim.

Araba belediye binasının önüne yanaştığında Carter, "Geldik," diye bağırdı. "Hazır mısın Abs? Unutma, tek bir kelime söyle ve seni alıp götüreceğiz."

"Carter, kapa ," diye tersledi Nora. "Babamı edip gitmeyecek. Ya sen?" diye ekledi endişeli bir ifadeyle.

"Tabii ki hayır, sevgilim," diye gülümsedi, "hadi gidip onu bulalım."

Hepimiz dışarı çıktık ve Belediye Binası'nın girişine doğru ilerlerken bulduğum ilk fırsatta Nora'nın elini kendi elime aldım ve bizi biraz yavaşlattım. "Belki bir hatırlatmaya ihtiyacın olur diye söylüyorum, seni seviyorum ve bence inanılmaz derecede güzel görünüyorsun; buradaki en güzel kadınsın."

Beni öpmek için eğildiğinde neredeyse gülümsemesinin tadını alabiliyordum. Bu benim en sevdiğim tattı.

"Peki ya Abby?"

"Abby'ye bile, ama ona söyleme," diye göz kırptım. "Sen benim için her zaman herkesten üstün olacaksın."

Parmak eklemlerini yanağımnda gezdirdi, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. "Seni daha çok seviyorum."

"Mümkün değil."

Gözlerimi ondan ayırmayı başardım ve etrafıma bakındım. Önümüzdeki Brogan ve Carter'ı seçebiliyordum ama Abby görüş alanımın dışındaydı, mümkün olduğunca çabuk Koç'a ulaşmak için ilerlemişti. Altmışlı yaşlarına yaklaşan iki insanı ayırmak, azgın gençleri ayırmaktan daha zordu.

"Hadi ama Bayan Campbell. Sizin sağdıç olmanız gerekiyordu. Onlar bizsiz evlenmeden gidelim."

Kahkahası göğsümün tam ortasına, daha doğrusu biraz soluna, kalbimin tam ortasına çarptı.

Onu ilk gördüğüm andan beri sahip olduğu kalp.

Bir kez daha elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Kaptan ve koçun kızı.

Son -

TEŞEKKÜRLER

Hokey dünyasına en son katıldığımdan bu yana neredeyse iki yıl geçtiğine inanmak zor. O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki, aklımın hala yerinde olmasına şaşıyorum.

Yepyeni iki dünyamız oldu, bayıldığım ve artık hayatımı onsuz hayal edemediğim dünyalar. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini başaramayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim. Ne kadar şanslı olduğumun tamamen farkındayım, sadece her gün bu hikayeleri yazmakla kalmıyorum, aynı zamanda onları SİZ okuyorsunuz. Okuyucularım EN İYİLERİ. Siz olmasaydınız ben burada olamazdım ve birçoğunuz Jasper'dan beri benimle birliktesiniz.

Bana ve bu çocuklara gösterdiğiniz sevgi için ya da bu dünyaya geri dönmeyi beklerken gösterdiğiniz sabır için duyduğum minnettarlığı ifade edecek yeterli kelime yok. Umarım sizin için onların hakkını verebilmişimdir.

Hayatımın iki yıl önceki gibi olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim ve kolaylaştırdıkları için özel olarak teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var.

Menajerim Georgana'ya, bana şans verdiğin için çok teşekkür ederim. Bu dünyada rehberim olduğun için çok şanslıyım.

Valentine, Nina, Amy, Kim, Sarah ve Valentine PR'daki herkese. Sizinle çalıştığım ve her kitabımı yayınlarken bana yaşattığınız eğlence için çok minnettarım.

Ve son olarak beta okuyucularım; Amanda, Alyson, Erin ve Stephanie, sizler mükemmel ses tahtalarıydınız ve İngiliz ve Amerikalıların ne kadar farklı olduğunu kim bilebilirdi ki... Tavsiyeleriniz ve sabrınız için çok minnettarım. Huck'ın ilk limanı siz olduğunuz için çok şanslıyım.

Buraya kadar gelmeyi başaran herkese tüm kalbimle teşekkür ederim. Lulu

xo

YAZAR HAKKINDA

Lulu yazmaya tesadüfen başladı ve bir şekilde kendini buz hokeyi, beyzbol ve milyarlarlardan oluşan kurgusal bir dünyada buldu. Ayrılmayı hiç düşünmediği bir dünya.

Güçlü kadın kahramanların büyük bir hayranıdır, çünkü bu vahşi alfaların onları kontrol tutacak birine ihtiyacı vardır. Onu Romantizm Diyarı'nda her seferinde bir HEA'ya doğru yol alırken ve paylaşması gereken en son sosyal medya platformunu bulmaya çalışırken bulacaksınız.

Sizden haber almayı, fikirlerinizi ve düşüncelerinizi duymayı çok seviyor, bu yüzden lütfen ona aşağıdaki [@lulumoorebooks](https://www.instagram.com/lulumoorebooks) adreslerinden herhangi mesaj gönderin. Ya da [web sitesini](https://www.lulumoorebooks.com) kontrol edin - [lulumoorebooks.com](https://www.lulumoorebooks.com) ve düzenli güncellemeler ve cazip bonus içerik için haber bültenine kaydolun.

Ve son olarak, gelip Facebook'taki okuyucu grubuna katılmanızı çok ister - uygun bir şekilde Jupiter Reeves Fan Club olarak adlandırılmıştır.

AYRICA LULU MOORE TARAFINDAN

New York Oyuncuları

Jasper

Cooper

Drew: The Vegas Edition (genişletilmiş önsöz) .

Drew

Felix

Huck

Salı Kulübü

Sır Takım

Elbise

Gösteri

New York Lions

Üçüncü Baseman

The Shake Off 2023 yazının sonlarına doğru geliyor

DAHA FAZLASI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Milyarderleri sever misiniz?

Bekâr babaları olan milyarderlere, düşmandan aşığa ya da beyzbola ne dersiniz? Başka yere bakmayın, Salı Kulübüm üçlemesinde hepsi var.

Hepimiz pazartesi günlerinin haftanın en kötü günü olarak kötü bir üne sahip olduğunu biliyoruz, ancak salı günü sinsice yaklaşır. Salı, haftanın en kötü gününün sona erdiğine dair yanlış bir güven duygusuna kapıldığınız için ciddi olayların yaşandığı gündür.

Çünkü buna hazır değilsin.

Çünkü omzunun üzerinden bakmıyorsun.

Örnek olarak, Salı günü Penn'in ara sınavlarda başarısız olduğunu öğrendiği gündü.

Salı, Rafe'in lise aşkı, bekâretini kaybettiği kız ve üniversitenin ilk haftasında geleceğin avukatı yerine geleceğin profesyonel atletiyile birlikte olmayı tercih ettiğine karar veren Bronwyn Chambers tarafından terk edildiği gündü. Bu olaydan sonra bir süre ağladı.

Salı günü ise Murray, altın madalya kazanmak üzere olduğu Ivy League Yüzme Konferansı finallerini, havuzun dışında kayarak bacağını kırmasına neden olan korkunç bir buz fırtınası yüzünden kaçırdı.

Böylece yapabilecekleri tek mantıklı şeyi yaptılar; bir duruş sergilediler.

Ve Salı Kulübü üç kuralla doğdu - kız yok, drama yok, yaralanma yok. Salı günleri Beacon Hill'deki yeni erkekler gecesi.

Ve bugün de devam ediyor. Aynı üç üyeye. Yeterince dikkat etmeyenler.

Sır, Salı Kulübü üçlemesinin ilk kitabıdır.

MURRAY

Herkesin hayatında, kim olduğunu temelden değiştiren çok önemli bir an vardır. Herkesin vardır. Ne zaman olacağını bilemezsiniz ama ne zaman olacağını bilirsiniz. Ve hayatta kalmak için, ciğerleri parçalayan, kalbi durduran, boynu kıran hızını atlatmak için arkadaşlarınızın yanınızda olmasına ihtiyaç duyarsınız.

Kendimi tanıtmama izin verin. Benim adım Murray Williams ve arkamda durup Yankees'in yeni yedek atıcısı hakkında tartışan iki ahmak da dünyadaki en iyi arkadaşlarım Rafe Latham ve Penn Shepherd. On yılı aşkın bir süredir arkadaşız, üniversitenin ilk gününde tanıştık, üçümüz aynı yurttaki kalıyorduk ve ben de yüksek öğrenim deneyimini Amerika'da yaşamak için uçakla gelen bir İngilizdim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum... Bunu bana neden anlatıyor? Kimin umurunda?

Neden umursayayım ki?

Ve neredeyse aynı fikirdeyim. Bir şey hariç. Çünkü bahsettiğim o önemli an?

Ben de benimkini doğurmak üzereydim.

Asansörün kapıları açıldı ve Barclay yüksek sesle tek bir havlama sesi çıkararak uzun koridorda ilerledi ve Rafe ile Penn'in Ace Watson hakkındaki hararetli tartışmalarına bir an için ara vermelerine neden oldu.

Bu garipti. Siyah Labrador'um pek havlamasıyla bilinmezdi. "Huh."

Barclay'i koştuğu yöne doğru takip ederken, Rafe haftalık maımızdan taşıdığı basketbol topunu zıplatmaya devam etti, en sonunda büyük bir paketi kokladığı daire kapıma doğru. Ya da kutuyu.

Gözlerimi kısararak karanlık koridora baktım. Bu bir bebek araba koltuğu muydu?

Barclay koklamayı bıraktı ve şimdi biz ona ulaştığımızda usulca sızlanıp yatıyordu.

Anlaşılan o ki, sorulacak en bariz soru her zaman sorulan soru olmuyor. Muhtemelen evimin önünde neden araba koltuğunda bir bebek olduğunu bilmek isterdim, ama aslında Penn daha doğru olanı yaptı.

"Herkes bir bebek görüyor, değil mi?"

Rafe'yle ikimiz de ona baktık, sonra hepimiz battaniyeye sarılmış, pembe çizgili şapkasıyla mışıl mışıl uyuyan minik bebeğe dönüp baktık.

"Evet. Öyleyim."

Koridorda bir aşağı bir yukarı baktım, orada durup bu bebeği sahiplenmek için bekleyen biri var mı diye... Ama yoktu. Ve şimdiye kadar yaptıkları en komik eşek şakası olduğunu düşündükleri şey yüzünden altlarına işerken kahkahalarını tutmaya çalışan kimseyi duyamadım. Gerçi bu arkadaşlarım için bile biraz abartılıydı.

Yeni bebek sahibi olmuş kimseyi tanı mıyordum ve gerçek kabuslarımdan birini gerçekleştirmek için bile olsa çocuğundan ayrılmak isteyecek kimseyi de tanı mıyordum. Bu katta bir komşum daha vardı, bir aktör, her birimiz binanın bir tarafını tutuyorduk ve bildiğim kadarıyla onun çocuğu yoktu. Ayrıca şu anda son filminin çekimleri için ülke dışındaydı.

Rafe eğildi ve fark etmediğim bir şeyi çıkardı - bebekle araba koltuğunun arasına sıkıştırılmış kalın kahverengi bir zarf; üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf.

"Tamam, bu artık hiç komik değil. Hanginiz sorumlu?"

Ama yüzlerindeki ifadeden onların da en az benim kadar dehşete kapıldıklarını anlayabiliyordum. Ve az önce girdiğimiz New York'un şubat soğuğunun, göğsümden yayılan ve kemiklerimi titreten buz gibi soğuğa hiçbir etkisi yoktu.

Orada öylece durduk, üçümüz de şok içindeydik; ancak kapınızın önünde terk edilmiş bir bebek bulduğunuzda yaşayabileceğiniz türden bir şok.

"Barclay, burada kal," diye emrettim, asansöre koştum, düğmelere olabildiğince hızlı bastım, acil durumu algılamasını ve saniyeler içinde gelmesini umdum - ki öyle oldu.

Asansör, şu anda Cehennem Çukurları'nda bir yerde bulunan midemi takip ederek aşağı indi. Bu bir şaka olmalıydı, öyle olmalıydı. Yine de, ben bunu istesem bile, kafamın içindeki küçük ses bunun böyle olmadığını söylüyordu. O bebeğin bırakılmasının bir sebebi vardı.

Sikeyim. Kim bir bebek bırakır ki?

Ne zamandır oradaydı? Bütün gün yoktum.

Asansör kapıları daha tam olarak açılmadan dışarı fırladım ve akşam kapıcısının görev yaptığı konsiyerj masasına gittim.

"Kevin, bugün biri gelip beni mi sordu?"

Kullandığı bilgisayarda yazmayı bıraktı. "Evet efendim, yaklaşık bir saat önce. Arkadaşınız olduğunu ve bir paket bırakması gerektiğini söyledi. Hatırlıyorum çünkü yanında bir bebek vardı."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Ve sen onun kalkmasına izin mi verdin?"

Bu binadaki daireler on milyon dolardan başlıyordu ve zenginler tarafından sadece mahremiyet değil, aynı zamanda hayatlarında ihtiyaç duydukları en üst düzeyde güvenliği sağlamak için satın alınmıştı ve birinin izinsiz çıkmasına izin vermek bina sakinleri arasında büyük bir kargaşaya neden olurdu. Film yıldızı komşumun yanı sıra, bu binada daire sahibi olan en az on tane daha A-list Hollywood tipi ve finans dünyasından birçok meslektaşımı tanıyordum. Muhtemelen en genç sakinlerden biriydim ama eski dünya İngiliz cazibesi ve Central Park'ın inanılmaz manzarası için satın almıştım. Zaten bu binada kimse sosyalleşmiyordu, bu yüzden gerçekten önemli değildi.

"Hayır, efendim, tabii ki hayır. Evde değildiniz. Beklemek ya da bana bırakmak isteyip istemediğini sordum ama geri geleceğini söyledi. Özür dilerim, içeri girdiğinizde size söylemeyi unuttum."

"Bir şekilde ayağa kalktı! Paketi bir bebektir. Lanet bebeğini bıraktı. Nasıl fark etmezsin?" Sesim binanın kavernöz girişinde yankılanarak öfkemi olduğundan daha da belirgin hale getirdi, çünkü ateş püskürmek ve başlarına yağması için bir kükürt bulutu çağırmak üzereydim.

Yüzündeki kan o kadar çabuk çekildi ki, gerçekten bayılmasından endişe ettim.

"Ne... Ne?"

"Kapımın eşiğinde bir bebek var," diye yavaşça tekrarladım, böylece tek bir kelimeyi bile kaçırmadı.

Arkasında gizli bir kapı açıldı ve ikinci kapıcı ve genellikle sorumlu olan Graham dışarı çıktı, bağırışımı açıkça duymuştu. Dürüst olmak gerekirse, şu anki ses seviyem muhtemelen bir ölüyü bile diriltebilirdi.

"İyi akşamlar, Murray. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil. Bebekli bir kadının daireme nasıl çıktığını ve bebeği nasıl dışarıda bıraktığını bilmek istiyorum."

"Bebeğini mi bıraktı?" Onun tepkisi de Kevin'inkini yansıtıyordu. "Emin misin?"

Yüzümdeki kuşku ifadesi ona şunu söylüyordu
Evet, emindim.

Bağırdığım süre boyunca telefonum cebimde uğulduyordu ve kapatmak için elimi attığımda Penn'in adını fark ettim.

"Hey, adamım, nereye gittin? Buraya geri dönmen gerek."

"Lobideyim, birinin nasıl olup da daireme izinsiz girdiğini ve kapımın önüne bir bebek bıraktığını anlamaya çalışıyorum." Penn'e cevap veriyordum ama tüm kızgınlığım doğrudan Graham ve Kevin'a yönelmişti. "Ama belli ki buradaki güvenlik lanet olası bir çaydanlık kadar etkili."

"Sana güvenlik kayıtlarını getirmelerini söyle, orada olacak. Ama geri gelmen gerek."

"Tamam." Telefonu kapattım ve binanın etrafına gizlice yerleştirilmiş kameraları işaret ettim. "O görüntüleri istiyorum. Şimdi. Bana getirin."

Geldiğim yoldan geri döndüm, şu anda hayatım olan patlamanın merkez üssüne geri döndüm.

Penn ve Rafe içeri girmişlerdi ve onları mutfakta buldum, bebek hala araba koltuğundaydı ve şu anda ada tezgahının üzerine park etmişti. Patlama potansiyeli olan her şeyden uzak durduğum gibi ondan da uzak durdum ve onun yerine mutfak masasının üzerine tündüm. Penn bana bir bakış attı ve ortadan kayboldu.

Rafe mektubu açmış ve sayfalar dolusu, içgüdüsel olarak hayatımı paramparça edeceğini bildiğim bir şeyi okuyordu. Usta gözleri kelimeleri tararken titriyordu. O mükemmel bir

Çoğu zaman bir motorcu çetesine aitmiş gibi görünse de avukattı. Takım elbiseli ve kravatlı bir koro çocuğu gibi giyinmediği zamanlarda, genellikle kolları dövmelele doluydu, eski Harley'lerinden birine ya da Bugatti başta olmak üzere spor arabalarından herhangi birine binerken görülürdü.

"O mektupta ne yazdığını bilmek istiyor muyum?" Yani, istemiyordum. Gerçekten, *gerçekten* istemedim.

Okumaya devam etti, gözleri hâlâ hareket ediyordu. "Görünüşe göre o senin."

Sonunda başını kaldırdığında midemin geri kalanı dibe vurdu ve düşmemek için masanın tutundum, çünkü oda herhangi bir akşamdan kalmanın üretebileceği her şeyden daha kötü dönüyordu.

"Nasıl?" Mırıldanmayı başardım.

"Geçen Anma Günü'nde evde olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, çünkü ayrıntıları bilmesem de oraya gittiğimizi biliyordum. Üniversiteye başladığımızdan beri her Anma Günü hafta sonunu Rafe'in ailesinin Bridgehampton'da sahip olduğu yazlık evde geçirmiştik.

"Evet, olmuş?"

"İşte o zaman oldu."

"İddiaya göre." Penn elinde bir şişe yirmi beş yıllık Glenfiddich tek malt viski ve üç bardakla döndü. "Hem zaten o hafta sonu hep erkek erkeğe oluyor, yani o zaman olmasına imkân yok."

Rafe başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama Rory ve çocukların yolda tanıştıkları bir grup kızla birlikte geldiklerini ve onları da yanlarında getirmeye karar verdiklerini hatırlıyor musun?"

Penn'in hafızası geri gelirken şişeyi doldururken durakladı. "Lanet olası Rory."

Rory, Rafe'in en küçük kardeşiydi. Hafta sonu Harvard'dan izin almış ve ev arkadaşlarını da getirmişti. Rafe hiçbir zaman Varsity'de oynamamış olsa da, Rory kraldı; futbol takımının oyun kurucusu ve kaptanıydı. Akranları arasında bir efsaneydi ve tüm kadınlar için bir mıknaş gibiydi. Tüm ev halkı öyleydi, çünkü hepsi birlikte oynuyordu ve spor para demektir. Rafe'e sadece erkeklerin olduğu bir hafta sonunun boşa geçen bir hafta sonu olduğunu ve kızların yirmi dört saatliğine bize katılacağını, sonra da gideceğini anlatmaya gelmişti.

Bunu da yaptılar, ama neyin peşinde olduklarını açıkça belirtmeden önce değil.

Hepimiz çok sarhoş olmuşuk ve ben akşam boyunca, bütün gece ve ertesi gün birkaç kez güzel bir esmerin etrafına sarılmıştım.

Sabah. Numaralarımızı hiç değişmedik ve daha sonra yollarımız ayrıldı, daha doğrusu Rory'nin kararlaştırdığı gibi kızlarla birlikte gitti.

Ve bu konuda söyleyebileceğim en fazla şey... eğlenceliydi.

"Annabel? Lizzie? Lanet olsun. Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum. Soyadını bildiğimi de hiç sanmıyorum."

"Reagan..." sayfalardan birini bana doğru salladı. "Senin kim olduğunu açıkça biliyordu."

Bu zor değildi. Finans sayfalarında sık sık yer alıyordum, üçümüzün düzenli olarak En Uygun Bekârlar gibi aptalca listelerde yer almamızdan bahsetmiyorum bile. Rafe her ne kadar kar amacı gütmeyen, iyi niyetli hukuki yardım şirketiyle radarın altında kalmaya çalışsa da, soyadı onun fark edilmesini sağlıyordu ve Penn şu anda on sekiz ile kırk yaş arasındaki her bir aktris/model/şarkıcıyı büyük ama tamamen gereksiz bir isyan eylemiyle becermek için tek kişilik bir görevde olmasa bile, pratikte Amerikan aristokrasisiydi ve yaptığı her şey manşetlere taşınıyordu. Buna iki kayınbiraderimin New York'un spor elitinin bir parçası olduğu gerçeğini de ekleyince...

Sonuç , insanlar bizim kim olduğumuzu biliyordu. Parti yapmayı seviyorduk, ama aynı zamanda çok çalışıyorduk ve yasal olarak gerekmedikçe - ki Penn birden fazla kez böyle yapmıştı - bunun için özür dilemeyi düşünmüyorduk.

"Babalık testi istiyorum. Takım elbise giymeden hiç seks yapmadım."

"Katılıyorum ve bir tane ayarlayacağım, ama söylemeliyim ki, bunun finansal olduğunu sanmıyorum. Her şeyi imzalamış. Bir doğum belgesi bile yok, bu yüzden bunu hemen halletmeliyiz. Bu bebeği istemiyor."

Başım ellerimin arasına düştü. Neler oluyordu böyle? Her an geri dönmek üzere olduğum bir tür alternatif evrende miydim?

"Neden kürtaj yaptırmadı? Ya da evlatlık vermedi?" Penn bana bir bardak viski uzattı, o da boğazımdan aşağı indi.

Kadınlar vücutlarıyla ne isterlerse yapabilirlerdi, yargılayacak biri değildim ama çocuk istemiyorsanız, onu vermek için çocuk sahibi olmayın. Kız kardeşim Freddie evlat edinilmişti ve bunda da utanılacak bir şey yoktu. Ama haklı olduğu bir nokta vardı, çünkü nereden bakarsanız bakın, bu durum berbattı ve parçaları toplamak bana kalmıştı.

"Çok geç öğrendiğini ve evlat edinme işlemini gerçeğleştiremediğini söyledi; denediğini söyledi. Ayrıca ailesinin bilmediğini, bunu bir sır olarak sakladığını söyledi. Hâlâ ailesinin sigortası varmış."

Penn kül rengi yüzüme baktı ve istemediğim soruyu sordu. "Siktir, kaç yaşındaydı?"

"Yirmi beş."

Rahatlayarak içimi çektim ve masadan kalkarak yürümeye başladım.

"Sikeyim. Lanet olsun. Bir sır mı? Neden bana daha önce gelmedi? Ona yardım edebilirdim."

"Dostum, çok yüksek sesle bağırma." Penn'in gözleri bebeğe kaydı. "Ne zamandır buradayız?"

Rafe saatine baktı. "Bir saat mi?"

"Fuuuuck," diye tısladım, saçlarımın ucunu çekiştirerek. Bebekler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da uzun süre uyumadıklarıydı ve bu bomba ödünç alınmış bir zamanda işliyordu. "Ne yapacağım ben? Araba koltuğunda başka bir şey var mıydı?"

"İade politikası gibi mi?"

Penn'in dudağı titriyordu ve başka bir zaman olsa bunu komik bulurdum, muhtemelen kendim de söylerdim. Ama şimdi değil. Şu anda dişlerim, içimde çalkalanan safradan kendimi uzaklaştırmak için sertçe gıcırıyordu.

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Bebek bezi, süt gibi. Uyandığı zaman için bir şeylere ihtiyacımız var."

Penn araba koltuğunun etrafına bir patlayıcı uzmanının bir tuzak teline baktığı gibi dikkatle baktı, battaniyeyi kaldırmadan önce hafifçe okşadı ama bir şey bulamadı.

"Hiçbir şey mi? Ciddi misin?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. Kız kardeşleri vardı, o da çığlık atan, aç bir bebeğin sonuçlarının farkındaydı ve hemen anahtar kartımı kapıp gitti. "Geri geleceğim."

Barclay ayağa kalktı ve kuyruğunu sallayarak onu takip etti. "Alo?" Bir ses yaklaşarak seslendi.

Başım masanın üzerinde durduğu yerden kalktı ve Graham'ın mutfak kapısında sinirli bir şekilde araba koltuğuna baktığını gördüm. Barclay onunla birlikte döndü, yanına yapıştı, Graham'ın genellikle yanında taşıdığı bisküvilerden birini almayı umarak heyecanla ceplerini kokluyordu.

Hain.

"Penn içeri gelmemi söyledi."

"Bana birinin 'paketi' almaya geldiğini söyle." İçten içe bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığını bilsem de.

"Hayır." Elini uzattı. "Güvenlik kayıtları bende."

Rafe bir kaşını kaldırdı ve yanına gidip ondan aldı. "Teşekkürler Graham."

"İzledin mi?"

Başını salladı, gözleri benimkileri tutuyordu ama içi pişmanlıkla doluydu. "Onu bıraktım. Özür dilerim, Murray. Ben bile... Asla hayal edemezdim..."

Kendimi affedici hissedip karar vermeden önce USB'de ne olduğunu görmek istedim, her iki durumda mutfağımda uyuyan ve birinin benim olduğunu iddia ettiği bir bebek vardı. Masaya doğru eğilip Macbook'umu çektim ve Rafe'in görüntüleri bana atması için elimi havaya kaldırdım.

Siyah-beyaz olarak ateşlendi. Başında sallantılı bir şapka ve kalın bir kışlık palto vardı, araba koltuğu da yanında duruyordu. Kevin'le konuşup uzaklaşmaya başladığını gördüm ama sonra Kevin arkasını döndü. Graham'ın üçüncü asansörden çıktığı ve onun kartını okutarak doğrudan yukarı çıkmasına izin verdiği sırada yan taraftan sıvıştı.

Herkes bebekle mücadele eden bir kadına yardım etmek istiyordu. Hiç kimse bir art niyet olabileceğinden şüphe duymuyordu.

Başım ellerimin arasına düştü. Hasta olacaktım. "Üzgünüm, Murray." Graham'ın yüzü hâlâ kül rengiydi.

"Bu senin hatan değildi. Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"İhtiyacınız olan bir şey olursa bana haber verin. Ya da yapabileceğimiz bir şey." "Teşekkürler."

Gerekenden daha fazla oyalanmadı ve hızlıca çıkarken kapının arkasından kapandığını duydum.

Tekrar Rafe'e baktım. "Polisi aramamız gerekiyor mu? Birine söylememiz gerekiyor mu? Babalık testini ne zaman yaptırabiliriz?"

"Bu gece buraya birini getirmeye çalışacağım. Birkaç iyilik isteyebilirim. Sonuçları alana kadar sosyal hizmetlere başvurmamamızı öneririm. Ama eğer babası sizseniz ve hiçbir şey doldurulmadıysa, bunu hemen yapmalı ve doğum belgesi meselesini halletmeliyiz. Uzatma alabilir miyim diye bakacağım ama alırsam da bu haftalar değil günler sürecek. Ve ona bir isim vermeniz gerekecek."

Oh Tanrım.

Sözlerini duyabiliyordum, beynime girerken onları anlayabiliyordum... ama söylediği her şeyin baskısı bir gök gürültüsü bulutu gibi üzerime çöküyordu ve sonunda bedenim yetiştii.

Gerçekten geri gelmeyecekti. Kim çocuğuna isim vermez ki?

Midemdeki her şeyi ve daha fazlasını kusmadan önce mutfak lavabosuna zar zor ulaştım, ta ki hiçbir şey kalmayana ve iç organlarım hayata tutunana kadar.

"Aman Tanrım." Tezgâhı kavrayan parmak eklemlerim, Jackson Hole'a yaptığımız yeni yıl gezisi sırasında üzerinde kayak yaptığımız taze kar kadar beyazdı.

Salı akşamları oynadığımız sıradan basketbol maçı nasıl olmuştu da benim olan ya da olmayan bir çocuk için yapmam gereken işlerin kontrol listesine dönüşmüştü? Lanet olası piç Salı.

Penn geri geldi ve CVS'den aldığı birkaç dev market poşetini tezgâha bıraktı. Bana bir şişe elektrolit vermeden önce bir tanesini karıştırdığını duydum.

Rafe kulağında bir telefonla dışarı çıktı.

"Teşekkürler." Boğazımı yakan asitten kurtulmaya çalışarak kapağı çevirip yudumladım.

Etrafıma bakındım; bütün dükkânı bebek bezi ve mamayla doldurmuş olmalıydı. Penn'in bana baktığını görünce bir an için sersemliğimden kurtuldum.

"Ne alacağımı bilemedim, bu yüzden yeni doğmuş bir bebek için bulabildiğim her şeyi aldım. Ama kız kardeşimde bundan olduğunu biliyorum çünkü bir keresinde bebek bakıcılığı yaparken Romy'yi bununla beslemiştim." Bir kutuyu yırtarak açtı ve içinden hazır mama şişesine benzeyen bir şey çıkarıp bana doğru salladı. "Mağazadaki bayan da çok yardımcı oldu, bana nasıl bez takılacağını göstermeyi teklif etti ama bildiğimizi söyledim. Biliyoruz, değil mi?"

"Kaç tane bez değiştirdin?"

Omzu orantısız bir omuz silkmeye kalktı. "Yok, her zaman geri veririm. Peki ya sen?"

"Aynen. Ama o kadar da zor olamaz."

Bir paketi açıp içinden bir tane çıkardı, inceledi, yan taraftaki yapışkan şeritleri yırttı ve hangi yöne gideceğini çalışırken kendisi de onlara yapıştı. Ve herhangi bir talimat yok gibi görünüyordu.

Araba koltuğundan tek bir çığlık yükseldiğinde hepimiz durduk. Hiçbirimiz kılımızı bile kıpırdatmadık. Nefes almayı bırakmış olabiliriz. Barclay alçak sesle hırlamaya başladı.

Bir dakika sonra hâlâ olduğumuz yerde donup kalmıştık. "Artık hareket edebilir miyiz?"

Cevap bebekten geldi, çünkü odanın içinde bir ağlama sesi daha çınılıyordu. Penn, birimizin bunu durdurması gerektiğini fark edene kadar orada dikilip bana baktı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o kişi ben olmalıydım. Yanına gittim. Küçük yüzü allak bullak olmuş, sakızlı ağzı ardına kadar açılmış, dudakları titreyerek ağlıyordu.

Üzerindeki battaniyeleri çıkardım ve onu yerinde tutan tokayı çözdüm. Birkaç yeğenim vardı ve hepsini kucağıma almıştım, en sonuncusu ondan çok daha büyük değildi. Ama onun ağırlığı, iliklerime kadar hissettiğim ani ağırlık, bir ton tuğladan daha ağırdı. Yine de ağlaması durmadı, bir yabancının onu kollarına almasının şoku onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Çünkü ben buydum. Tamamen bir yabancıydım.

Penn hala elinde tuttuğu biberonun kapağını kaldırdı, ancak üst kısmında içmesine yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Biberonu boğazından aşağı dökemeyeceğimi bilecek kadar çok bebeğin beslendiğini görmüştüm.

"Dostum, acele et."

Kutuyu ters çevirdi ve bir paket emzikle birlikte şişelerin geri kalanı düştü, sonsuza dek sağır olmadan önce onları bir araya getirmek ve işitme duyumuzu kurtarmak için zamana karşı bir yarışa dönüştü.

Şişeyi elinden kaptım. "İşte bir şey yok. Süt süttür, değil mi?"

"Bilmiyorum, dostum. Umalım da öyle olsun, çünkü bu gürültü yakında kulaklarımı kanatacak."

Daha önce kardeşlerimin çocuklarına birçok kez yaptığım gibi dudaklarına götürdüm. Ama gözleri hala kapalıydı, ağlaması devam ediyordu ve paniğim bir kademe daha arttı.

"İstemiyor"

"Yapacak, sadece orada tut."

Tekrar denedim ama bir şey olmadı. "Ya sıcak olması gerekiyorsa? Isıtmalı mıyız? Bunu nasıl yapacağız?"

Başka bir şişenin üzerindeki etiketi okudu, sesi tedirginlikle yükseliyordu. "Bilmiyorum. Bir şey yazmıyor. Neden yazmıyor?"

Barclay sızlanmaya başladı.

Rafe geri geldi, elimden aldı, sakın bir şekilde emziği ayarladı, sonra ters çevirdi ve süt gelene kadar salladı.

"Şimdi dene." Bana geri verdi.

Dudakları kenetlendi ve etrafımız ezici bir sessizlikle çevrildi, ancak bir arabanın alarmı durmadan çaldıktan sonra ya da bir bebek nihayet ağlamayı bıraktığında duyabileceğiniz türden bir sessizlik.

Rafe, Penn ve ben aynı anda iç geçirdik.

"Penn, Laurie'yi buraya getirebilir misin? Bu gece birine ihtiyacımız var ve özellikle de doğum belgesi için resmi bir tıbbi onaya ihtiyacımız olduğu için bunu şimdilik mümkün olduğunca sessiz tutmamız daha iyi olur."

"Evet, muhtemelen." Penn'in en küçük kız kardeşi Laurie bir çocuk doktoruydu. Telefonuna uzandı, bir numara çevirdi ve telefonu tekrar dışarı çıkan Rafe'e uzattı.

Penn ve ben bu minik bebeğin hayatı buna bağlıymış gibi yemek yemesini izledik ve en son ne zaman yemek yediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen bilgisizdim.

Sonra gözlerini açtı... Gözleri kız kardeşim Wolfie'ninkilerle aynı yeşil tonundaydı. Ki onlar da anneminkilerle aynı renkteydi. Ve onun annesinin. Babalık testi formalite icabı yapılacaktı. Bu küçük kız benimdi.

Benim kızım.

Kırk sekiz saat önce Pazar öğle yemeği için kız kardeşimin evindeydim ve iki yaşındaki yeğenim Florence'ın yüzüne puding sürmesini izliyordum. Ve yeğenim çok şirin. Ama temiz olduğunda ve çikolatalı pudinge bulanmadığında sevimli oluyor.

Kırk sekiz saat önce *hayır* demiştim. *Çocuklar için hazır değilim. Hayır, teşekkürler.*

Kırk sekiz saat önce metaforik yaban yulaflarımı dikerken gayet mutluydum.

Ama görünüşe göre, yaban yulaflarımdan biri tutmuştu.

Bacaklarım altımda bükülmeye başladı ve tezgâhın kenarına yaslanarak yere çöktüm.

Rafe döndü ve ikisi oturdu. "Lanet olsun. Ne yapacağım ben şimdi?"

"Laurie DNA'nı almak için geliyor. Sonuçları yirmi dört saat içinde alacağız, bu yüzden paniğe kapılmadan önce haber alana kadar bekleyelim."

"Hayır, o benim. Tıpkı Wolf gibi görünüyor."

Ona baktılar.

"Gözleri aynı renk. Ben ne yapacağım? Bir çocuğa nasıl bakacağım? Bir kızını nasıl büyüteceğim? Hiçbir fikrim yok! Tanrım, sadece basketbol oynamamız gerekiyordu."

Hâlâ biberonu emmesini izledim ve hayatımın birkaç saniye içinde ne kadar büyük ölçüde değiştiğinin muazzamlığı yüzüme sert bir yumruk indirdi. İçimdeki baskı ve endişe kaynama noktasına ulaştı ve daha fazla tutamayana kadar göğsümden yukarı, boğazıma doğru itildi.

Ben omzunda hıçkırırken Penn kolunu bana doladı. "Her şey girecek, bunu tek başına yapmayacaksın."

Rafe ayağa kalktı. "Laurie gelmeden önce bize hamburger sipariş , sonra duş alacağım ve temiz bir eşofman ödünç alacağım."

Ona baktım. "Siz kalıyor musunuz?"

Artık aynı çatı altında yaşamıyor olabiliriz ama hepimiz evlerimize orada yaşıyormuşuz gibi davranıyorduk; hepsinde anahtarlar ve kapıcılara geçiş izni olmadan girebileceklerine dair talimatlar vardı. Normalde kalmaları söz konusu olmazdı ama denklemin içine çılgılık atan bir bebek girdiği için yarı yarıya kaçıp gitmelerini bekliyordum.

"Dostum, bu gece seni burada bırakmayacağız. Bu herhangi birimiz için kabus olur." Sırıttı. "Ben değil de sen olduğun için şükrediyorum."

Minnettarlık gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzülürken güldüm. "Tanrı'ya şükürler olsun. Seni hiç bu kadar sevmemiştim."

Biberon hareket etmeyi bıraktığında tekrar minik yüzüne baktım; yemeyi bırakmıştı. "Sence yeterince yedi mi?"

Penn'in yüzü bana onun da en az benim kadar bildiğini söylüyordu. "Bilmiyorum, belki onu biraz dolaştırırsın. Kız kardeşlerim öyle yapar. Onu göğsünüze koyun ve sırtını sıvazlayın."

Onu hareket ettirdim, minik bedenini nazikçe göğsüme yasladım. Kız kardeşlerimi ve kayınbiraderlerimi bunu yaparken defalarca izlemiştim ama çocuklarının sırtlarını sıvazlarken ne kadar narin oldukları hiç aklıma gelmemişti. Jasper ve Cooper da küçük çocuklar değildi.

Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde

okşadım. "Şimdi ne olacak?" Omuz silkti.

"Sanırım onu orada tutacağım."

"Hayır, yani, şimdi ne olacak? Burada hiçbir şeyi yok. Burada bir çocuk için hiçbir şeyim yok. Bu gece neyle uyuyacak? Araba koltuğunda mı? Ne alacağımı bile bilmiyorum."

"Kaç yaşında olduğunu biliyor muyuz? Yeni ama doğum tarihi nedir?" Penn yukarı baktı ve evrakları almak için tezgâha uzandı

Rafe'in içinden geçtiği.

Beni dinleyenlere en azından bunu bırakması için sessizce dua ettim. Çünkü kızımın doğum gününü bilmemek muhtemelen tüm bunların en depresif kısmı olacaktı.

Gözleri Rafe'inki gibi sayfayı . "Şubat'ın on dördü." "Bugün ayın yirmi beşi, değil mi?"

Başını salladı.

"On bir günlük m?" "Evet."

Elindeki kâğıtlardan birini başımla işaret ettim. "Bu kadar mı?"

Bana uzattı, kabarcıklı yuvarlak yazı, içeriğinin ciddiyeti için çok anlamsızdı.

Murray,

Bu mektubu yazmayı hiç beklemiyordum, o yüzden sadece . O senin kızın. Muhtemelen beni hatırlamayacaksın ama geçen Anma Günü'nde Hamptons'da tanıştık ve sonuç bu.

Hayatım için planlarım var ve buna ocuk dahil değil. ğrendiğimde beş aylık hamileydim, bu yüzden kürtaj yaptıramadım. Evde doğdu çünkü ailemin sigortasında görünmesine izin veremezdim. Aileme söylemedim ama kontrolleri yapıldı ve sağlıklı. Elimden geldiğince ona baktım ama bu sorumluluğu almak istemiyorum.

Ona iyi bir hayat verebilirsin ve biliyorum ki seninle olması benimle olmasından daha iyi.

Lütfen beni bulmaya çalışmayın, istediğim şey bu. Reagan

Zar zor hatırladığım bu kadından nefret etmemeye çalıştım. Peki ya benim istediklerim?

Her zaman ocuk istediğimi biliyordum ama bu şekilde değil. Varsayılan olarak değil. Baba olmayı bu şekilde hayal etmemiştim.

Boğazım tekrar sıkılmaya başladı. Kalbim göğsümde çarpıyordu, hava azalmıştı ve nefes almakta zorlanıyordum. Sonra kulaklarım çınlamaya başladı.

Bunu yapamazdım. Bunu tek yapamazdım.

O anda grubun en küçük üyesinden gürültülü bir geğirme sesi geldi ve gömleğimin yakasından aşağı ılık bir sıvının aktığını hissettim.
Süvarileri çağırmam gerekiyordu.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf İçindekiler](#)

[HUCK](#)

[Film Müziği](#)

[Önsözü](#)

[1. Huck](#)

[2. Nora](#)

[3. Huck](#)

[4. Huck](#)

[5. Nora](#)

[6. Huck](#)

[7. Huck](#)

[8. Nora](#)

[9. Huck](#)

[10. Nora](#)

[11. Huck](#)

[12. Nora](#)

[13. Huck](#)

[14. Nora](#)

[15. Huck](#)

[16. Nora](#)

[17. Huck](#)

[18. Nora](#)

[19. Huck](#)

[20. Nora](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [Lulu Moore](#)

[DAHA FAZLASI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

